

พื ม ๓ ค ๑
สำนักพิมพ์

• ซีรีส์ •

ลูกผู้ชาย

สายใย
ปรารถนา

บุรีवाद

สายใย ปรารถนา

บุรฉวต

มมนุษย์สร้งคำพูดซึ้นมา ซึดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนังสือ ไม้ไผ่ และ
กระตองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม คำ า

สำนักพิมพ์

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๙๙

สายใยปรารถนา

ผู้เขียน : บุรีवाद

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1483-5

ราคา ๒๓๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : พรพิมล อริยวัฒนากร พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสวางโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์ด้วย กระดาษกอนออสายตากรีนรีด www.greenread.com</p>
---	--

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกคนล้วนอยากประสบความสำเร็จในชีวิต แต่จะประสบความสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐานครอบครัว แรงสนับสนุนจากคนรอบข้าง สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย โอกาสที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ความรู้ความสามารถ สมรรถภาพร่างกาย ตลอดจนอุปนิสัย ต้องเป็นคนที่ใฝ่รู้ มีความเพียรพยายาม ตั้งชนับชีพ พระเอกของเรื่องซึ่งชีวิตรันทตสุดๆ แต่เขาก็กัดฟันสู้จนพลิกชีวิตจากหน้ามือเป็นหลังมือ

สายใยปรารถนา เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่งที่สูงชีวิตจนประสบความสำเร็จ เขาเริ่มต้นจากศูนย์ จากเด็กกำพร้าที่ถูกเก็บมาเลี้ยง เก็บกระดาษหนังสือพิมพ์มาพับขาย รับจ้างทำทุกอย่างที่ทำได้ จนมีบริษัทของตัวเอง ผู้คนนับหน้าถือตา

แน่นอนว่ากว่าจะมีวันนี้ได้ชีพต้องพบเจออุปสรรคมากมาย แต่เพราะเขาเชื่อมั่นว่าตัวเองทำได้ และมีกำลังใจดีจากตรีชวา หญิงสาวที่แม่ตัวจะห่างไกล แต่ใจเขายังระลึกถึงเสมอ ทำให้ผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากลำบากเหล่านั้นไปได้

คนที่กำลังเผชิญกับอุปสรรค เจอบททดสอบสุดหินจากพระเจ้า และกำลังคิดว่าตัวเองโชคร้ายอยู่ อ่านเรื่องนี้แล้วจะได้มีกำลังใจ นวนิยายเรื่องนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งของความเพียรพยายาม อย่างล้นที่จะล้ม ก้าวพลาดไปแล้วก็อย่าเพิ่งท้อ ให้ถือเป็นบทเรียน ก้าวต่อไปจะได้ระวัง ไม่พลาดซ้ำอีก คนเราล้มได้แต่ต้องลุก ท้อได้แต่อย่าถอย สิ่งใดที่ได้มายากนั้นย่อมมีคุณค่า คิดถึงรางวัลที่คุณจะได้รับในอนาคตแล้วเดินหน้า เชื่อก่อนว่าไม่มีอะไรที่คุณทำไม่ได้ถ้าพยายาม

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

คำนำนักเขียน

ความสำเร็จของชีวิตใครหลายคน อาจแลกมาด้วยหยาดเหงื่อ และน้ำตา แต่เมื่อเราเลือกหนทางที่ถูกต้อง แล้วสวมหัวใจสิงห์ต่อสู้ฟันฝ่า ความสำเร็จที่ว่านั้นต้องนำมาซึ่งความภาคภูมิใจในชีวิตอย่างแน่นอน

สายใยปรารถนา บอกเล่าถึงเรื่องราวของสิงห์นักสู้ นามว่า บัณฑิต จากเด็กหนุ่มชาวสลัมที่เคยถูกผู้คนรอบตัวเปรียบเป็นบัวใต้น้ำ สามารถต่อสู้กับอุปสรรคจนพลิกผันกลายเป็นนักธุรกิจหนุ่มเจ้าของกิจการ เครื่องดื่มชูกำลัง 'ไฟต์' ที่มียอดขายเป็นอันดับหนึ่ง ชายหนุ่มเริ่มต้นทุกอย่างในชีวิตด้วยสองมือของตัวเอง โดยมีหัวใจที่ตั้งมั่นในความดีเป็นเดิมพัน ดังนั้นทุกปัญหาที่บัณฑิตต้องเผชิญจึงเสมือนบททดสอบอันทรงคุณค่า พิสูจน์ตัวตนและจิตใจของชายหนุ่มว่าเหมาะสมหรือไม่กับความ สำเร็จอันยิ่งใหญ่ในวันข้างหน้า

ตั้งแต่ครั้งแรกที่พี่แก้ว สลิลา ติดต่อกับให้มาร่วมเขียนนวนิยายชุดนี้ โดยวางโครงเรื่องคร่าวๆว่าจะนำเสนอเรื่องราวความพยายามของลูกผู้ชาย คนหนึ่งที่ต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคจนประสบความสำเร็จในชีวิต เพื่อให้ผู้อ่าน

ที่กำลังท้อถอยหรือกำลังเริ่มต้นธุรกิจ หรือทำสิ่งใดก็ตามแต่ ได้มีกำลังใจ
ต่อผู้ฝ่าฟันอุปสรรค ผู้เขียนรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้มาร่วมสร้างสรรค์
เรื่องราวในซีรีส์ชุดนี้

หลังจากศึกษาประวัติของนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมากมาย
หลายท่าน ก็พบว่าแต่ละท่านล้วนฟันฝ่าอุปสรรคมาด้วยสองมือเปล่า
กระทั่งประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ในที่สุด คติประจำใจในการดำเนิน
ชีวิตและดำเนินธุรกิจของแต่ละท่านถือว่ามีค่ามาก และนี่คือที่มาของซีรีส์
'ลูกผู้ชาย' ที่ผู้เขียนได้มีส่วนร่วมพร้อมๆ กับนวนิยายอีกสองเรื่องใน
ชุดเดียวกันนั่นก็คือ *ฝากรักไว้ที่ปลายรุ้ง* กับ *อรุณรุ่งแห่งหัวใจ*

ขอฝากเนื้อฝากตัวกับคุณผู้อ่านทุกท่านด้วยนะคะ

บุรีวาด

บทนำ

เสียงหัวเราะสนุกสนานแทรกด้วยเสียงดนตรีรื่นเริงทำให้งานวันเด็กในช่วงเช้าเต็มไปด้วยความคึกคักกระปรี้กระเปร่า นอกเหนือจากซุ้มของเล่นกลางแจ้งซึ่งมีกลุ่มเด็กและผู้ปกครองจับจ้องพื้นที่นั่งจนเต็มแล้ว ซุ้มอาหารและเครื่องดื่มหน้าอาคารเรียนจากสามผู้สนับสนุนหลักของงานล้วนเต็มไปด้วยเด็กชายเด็กหญิงคอยยืนต่อแถวรับน้ำและขนมฟรี ถัดไปคือเวทีกลางแจ้งซึ่งชนเครื่องดนตรีมาเต็มอัตราศึก มีพิธีกรประจำงานคอยประกาศเรียกหาเด็กๆ ที่กล้าแสดงออกขึ้นไปร้องเพลงและร่วมเล่นเกมชิงรางวัล เมื่อเลื่อนสายตาจากเวทีไปทางซ้ายมือด้านล่างจะเห็นกระดานบอร์ดขนาดใหญ่ติดภาพวาดระบายสีโล่เรียงตามลำดับผู้ได้รางวัล มีเด็กๆ ในวัยแตกต่างกันรุมล้อมชี้ชวนกันดูภาพแต่ละภาพด้วยประกายตาชื่นชม งานวันเด็กแห่งชาติในปีนี้มีแม่ใช้สถานที่เป็นโรงเรียนในชุมชน แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งความสนุกสนานและเสียงหัวเราะสดใส เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความสุขสมหวัง ดุจโลกทั้งใบเป็นของเด็กๆ ทุกคนที่มารวมตัวกันอยู่ ณ ที่แห่งนี้

“ขยับเข้ามาอีกก็ได้เด็กๆ จะได้ได้ยินเสียงชัดๆ”

ร่างสูงซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน กางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม ในมือมีหนังสือเล่มใหญ่ นิ่งลงบนพื้นหญ้าซึ่งห่างไกลจากเสียงอึกทึก กระทือหรือรั้ว กวักมือเรียกเด็กชายเด็กหญิงนับสิบชีวิตซึ่งนั่งล้อมเขาให้ขยับเข้ามาใกล้ อีกนิด ด้านหลังชายหนุ่มคือฉากผืนป่าระบายสีล้นจัดจ้านตั้งวางประกอบการเล่านิทาน ช่างๆ กันนั้นคือถังพลาสติกทรงกระบอกขนาดใหญ่วาดลวดลายสิ่งใต้วงกวด ภายใต้มือขุดน้ำดื่มใสสะอาดแช่อยู่ในน้ำแข็งจนเย็น ซึ่งจัดไว้จนพูนล้น นี่เป็นผลิตภัณฑ์ตัวใหม่จากบริษัทเขา หลังจากชายหนุ่มนำเครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อ ‘ไฟต์’ ขึ้นเป็นผู้จำหน่ายเป็นอันดับหนึ่งของประเทศได้เป็นผลสำเร็จ

“ไหนใครอยากฟังนิทานเรื่องอะไรต่อ ลิงโตเจ้าป่าดีไหม เข้ากับฉากประกอบของเราด้วย”

ชายหนุ่มขยับไปทางด้านหลัง ทำเอาเด็กๆ หัวเราะเกี๋ยวกราวตอหนึบบรรยากาศนอกเงาร่มไม้แจ่มใสสัก ไม่มีแสงแดดร้อนแรง ไม่มีสายฝนโปรยปราย ไม่มีอากาศผิดฤดูให้ต้องห้วงกังวล นอกจากสายลมโฉบเอื่อยค่อยพัดประคองให้อากาศรอบตัวเย็นสบายแล้ว ความที่ปีนี้หน้าหนาวค่อนข้างยาวนานกว่าทุกปี เขาและเด็กๆ จึงดูรื่นรมย์ยิ่งนัก ด้วยเหตุนี้สนามหญ้าด้านหน้าเขาจึงมีกลุ่มเด็กชายหญิงออกมาเล่นลึงชิง-บอลกลุ่มใหญ่ โดยมีชายหนุ่มสองคนคอยดูแลใกล้ชิด ในฐานะนักธุรกิจชายหนุ่มรู้จักคนทั้งคู่ดี เพราะคนหนึ่งคือเจ้าของธุรกิจเกษตรครบวงจร ‘เอสดีพี’ ส่วนอีกคนคือเจ้าของศูนย์บริการรถยนต์ครบวงจร ‘เบสท์ฟิต’ และตอนนี้ทั้งสองคนรวมทั้งเขาได้กลายมาเป็นผู้สนับสนุนหลักของงานร่วมแบ่งปันความสุขให้แก่เด็กๆ ทุกคน

“เฮละ เรามาเริ่มนิทานของเรากันบ้างดีกว่า”

มือเรียวกางสมุดเล่มใหญ่ออก แล้วหันด้านหน้าให้เด็กๆ ทุกคน

ได้เห็นชัดๆ ภาพสีสันสดใสแปลกตาที่ปรากฏ ทำให้เด็กๆ ที่รุ่มล่อมอยู่
 ส่งเสียงฮือฮาอย่างชอบใจ อากัปกริยานั้นทำเอาดวงหน้าคล้ำเข้มกระจ่าง
 ไปด้วยรอยยิ้มจนลักยิ้มข้างแก้มทั้งสองข้างหยักงุ้ม ก่อนที่เขาจะเริ่มเล่า
 นิทานด้วยน้ำเสียงซ้าซัด ใส่จังหวะตื่นเต้นเร้าใจแทรกลงไป ในฉากสำคัญ
 หลายอย่าง อีกทั้งยังดัดเสียงเมื่อตัวละครวุ่นนิทานเปลี่ยนประเภทไป
 ตลอดเวลาที่เล่านิทาน ชายหนุ่มสบตาเด็กทุกคนที่นั่งซัดสมาธิแหงนคอ
 ตั้งบารอฟังอย่างสนใจด้วยแวต่าอ่อนโยน ภาพนั้นทำให้ชายหนุ่มรู้สึกดี
 อย่างประหลาด มันทำให้เขาหนักถึงตอนจบปากกาเขียนเอกสารเกี่ยวกับ
 งบประมาณสำหรับจัดกิจกรรมวันเด็กของทุกปี ดีแล้ว...ที่เขาตัดสินใจ
 เป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนหลักของงานโดยไม่ลังเลใจ

“พี่บัวครับ เราไปเล่นลิ่งชิงบอลกันไหมครับ น่าสนุก”

“ไปเล่นด้วยกันนะคะพี่บัว คนเยอะๆ สนุกดี”

เด็กชายเด็กหญิงรอบตัวเข้ามาถึงแขนบัทม์คนละข้าง หลังจาก
 ชายหนุ่มเล่านิทานจบลงด้วยการเลียนเสียงคำรามของสิงโตเจ้าป่า บัทม์
 มองตรงไปยังสนามกว้างก็เห็นว่ากลุ่มคนที่เล่นลิ่งชิงบอลเมื่อครู่ยืน
 พักเหนื่อยกันตามอัธยาศัย เป็นโอกาสให้บัทม์ได้ส่งยิ้มให้ผู้ชายสองคน
 ้วยไล่เลียกันกับเขาซึ่งยืนอยู่ท่ามกลางแสงแดดบางเบาอย่างผูกไมตรี

“เอาสิ ไปเลย เตียวพี่บัวตามไป อ้อ เาน้ำไปฝากน้องๆ ทุกคนกับ
 คุณภัวตและคุณภัวตด้วย” บัทม์สนับสนุนทันที เขาลุกขึ้นเดินไปหยิบ
 ขวดน้ำเปล่าเย็นเฉียบแจกจ่ายให้เด็กๆ ถือไปหาทุกคนในกลุ่มลิ่งชิงบอล
 คนละขวดสองขวด ก่อนจะหันมาเห็นว่ายังมีเด็กชายตัวเล็กใส่แว่นตา
 หนาเตอะนั่งชะเง้อคอมองไปทางกลุ่มเพื่อนๆ อย่างสนใจ แต่ไม่ยอม
 ขยับตัวลุกออกไปเล่นตามคำชวน

“ทำไมไม่ไปเล่นกับเพื่อนละบอม เพื่อนๆ ไปกันหมดแล้วนะ” บัทม์
 เอ่ยชื่อเด็กชายที่เขาจำได้

คนถูกถามหลบตา เสียไปอีดีใจหนึ่งก่อนใช้มือดันแว่นที่สวมอยู่ขึ้นถามกลับด้วยน้ำเสียงขัดเขินว่า “ผม...ไปเล่นได้ด้วยหรืออะ”

“ได้สิ เราทุกคนที่นี้เป็นเพื่อนกันทั้งนั้น ทำไมจะเล่นด้วยไม่ได้ล่ะ” บัณฑิตตอบทันที ขณะที่เด็กชายกลับยังลังเล

“แล้ว...แล้วถ้าเกิดแพ้ขึ้นมา...”

“ก็แค่กลายเป็นลิง” บัณฑิตตอบยิ้มๆ มองเด็กชายด้วยแวตาท้อเยนแล้วค่อยๆ สอนว่า “กีฬาทุกชนิดมีแพ้มีชนะ สิ่งสำคัญคือหัวใจของเราต่างหากที่ต้องยอมรับผลของมัน ไปลองเล่นเสียก่อนแล้วค่อยพูดว่าทำได้หรือไม่ได้ จำนิทานที่พี่บัวเพ็งเล่าให้ฟังไปเมื่อกี้ได้ไหม”

“จำได้ฮะ” ดวงตาคนพูดเป็นประกายขึ้นมาทันที “สิงโตเจ้าป่ามันเป็นราชาของสัตว์ทุกตัว ทั้งดูต้น ทั้งนำเกรงขาม ที่สำคัญมันไม่กลัวอันตรายเวลาต้องปกป้องครอบครัวของมัน”

“นั่นแหละที่เขาเรียกว่าลูกผู้ชาย บอมเองก็เป็นลูกผู้ชาย ฉะนั้นต้องสวมหัวใจของสิงโต อย่างกลัวที่จะก้าวไปทำในสิ่งที่ถูกต้อง” บัณฑิตนั่งลงคุกเข่าใช้สองมือจับเด็กชายให้ลุกขึ้นยืนเสมอกับตัวเขา ก่อนเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงจริงจังหนักแน่นว่า “แล้วก็อย่าถอดใจยอมแพ้ง่ายๆ โดยที่ยังไม่ทันได้ลองทำแบบเมื่อกี้สักนะ”

ครั้งหนึ่งในอดีตบัณฑิตเคยนึกอยากยอมแพ้ง่ายๆ คล้ายเด็กชายเช่นกัน ชายหนุ่มยอมรับว่ากว่าจะมาถึงวันนี้ได้ และกลายเป็นเจ้าของธุรกิจเครื่องดื่มชูกำลังที่มียอดขายเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ เขาต้องเผชิญกับช่วงเวลาพลิกผันในชีวิตนับครั้งไม่ถ้วน เคยแม้กระทั่งไม่เหลือใครเคียงข้างกาย แต่สิ่งหนึ่งที่เหนี่ยวรั้งให้เขาไม่ล้มลงกลางคันกลับเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง...คนที่ยื่นมือมากุมมือเขาไว้ในวันที่เขาไม่เหลือใคร คอยจับจูงพาเขาข้ามผ่านคืนวันอันแสนยากลำบากด้วยมือเล็กอันแสนอบอุ่น เธอ...ผู้เปรียบเสมือนแสงดาวส่องนำทางในวันที่มืดมน ไม่เคยจางหาย ไม่เคย

ทอดทิ้งห่างไกล และชายหนุ่มรู้...สักวันเขาต้องกลับมาเพียงเพื่อให้ตัวเอง
ได้อยู่ใต้แสงของดาวดวงน้อยนั้นตลอดไป

“ที่นี่...เราไปเล่นบอลด้วยกันได้หรือยัง”

มีหนายื่นมาตรงหน้าเด็กชาย คนอ่อนวัยกว่าสบตาคมของปีทม
แล้วเขมปากแน่น ไม่ซ้่าจึงค่อยวางมือเล็กลงบนมือหนา ซึ่งปีทมบีบมัน
ไว้อย่างให้กำลังใจทันที ขณะที่เด็กชายเงยหน้าขึ้นบอกด้วยน้ำเสียงและ
แววตาสดใสว่า

“เข้าใจแล้วละ ผมจะไปเล่นบอลกับพี่บัวและเพื่อนๆ”

คำตอบนั้นทำให้ปีทมฉีกยิ้มกว้าง ร่างสูงลุกขึ้นจับจูงเด็กชายพา
เข้ากลุ่มเล่นลิงชิงบอลอย่างไม่เคอะเขิน

“ขอผมเล่นลิงชิงบอลด้วยคนนะครับคุณญา คุณภวัต”

เจ้าของชื่อเรียกหันตามเสียงทัก ทั้งคู่สงยิ้มให้ปีทมอย่างมีไมตรี
ก่อนภวัตจะแก้มเปรยหน้าตายว่า

“ยินดีครับคุณปีทม อิม ได้ยินแว่วๆ ว่าใครเข้ามาที่หลังต้องเป็น
ลิง...”

“พี่ก็ได้ยินแบบนั้นเหมือนกัน หรือว่าไงครับเด็กๆ” ญาารับมุก
ทันควัน หันไปพยักพเยตถามความเห็นจากสมาชิกตัวน้อยรอบๆ ตัว

“ใช่คับ ใช่ๆ” เด็กชายที่เป็นลิงมาลักพักกริบพยักหน้ารับอย่าง
เห็นด้วยทันที

ปีทมอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ ชายหนุ่มก้มลงกระซิบกับเด็กชาย
ตัวน้อยที่เขาจับจูงอยู่ ซึ่งพ่อหนูน้อยก็ยอมเป็น ‘ลิง’ ในเกมอย่างไม่อึดออด
ปีทมปล่อยมือเล็กให้วิ่งเข้าสู่กลางวงที่มีเพื่อนๆ ล้อมรอบ จากนั้นทั้งเด็ก
และผู้ใหญ่ก็ร่วมเล่นเกมลิงชิงบอลอย่างสนุกสนาน กระทั่งได้ยินเสียง
ประกาศเรียกจากพิธีกรบนเวทีกลางแจ้งว่า

“สวัสดิ์ท่านผู้มีเกียรติ เด็กๆ และผู้ปกครองทุกท่านค่ะ ดิฉัน

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งานวันเด็กแห่งชาติของโรงเรียนเรานะคะ ปีนี้พิเศษกว่าทุกปี เพราะเราได้รับเกียรติจากนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงจากสมาคมการซึ่งเป็นสปอนเซอร์ให้เราและมาร่วมงานด้วย ซึ่งขอบอกว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่นักธุรกิจร้อยล้านทั้งสามท่านจะมีเวลาว่างตรงกันแบบนี้ คนแรกได้แก่ คุณณฐา กล้าแกร่ง เจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมเกษตรครบวงจรเอสดีพี เรียกว่าอาหารเอ๋ย ขนมเอ๋ย ที่พวกเราได้ทานกันในวันนี้ก็มาจากท่านทั้งนั้น คนที่สอง คุณณวัต เอี่ยมอึ้ง เจ้าของศูนย์บริการรถยนต์ครบวงจรเบสส์พีต และคนสุดท้าย คุณปัทม์ บุญวิจิษฐ์ เจ้าของเครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อไฟต์ รวมถึงนำเปล่าที่เราแจกให้ทุกท่านได้ดื่มกันตลอดงานด้วยนะคะ...ตอนนี้ดิฉันขอเชิญทั้งสามท่านบนเวทีเพื่อกล่าวอะไรกับเด็กๆ ของเราลักหน่อยค่ะ”

สิ้นเสียงประกาศทั้งสามหนุ่มก็หันมองหน้ากัน ก่อนจะโบกมือลาเด็กๆ จากนั้นร่างสูงสง่าของทั้งสามก็เดินเรียงหน้ากระดานไปบนสนามหญ้า โดยมีจุดหมายอยู่ที่เวทีกลางแจ้ง

งานวันเด็กจบลงแล้วหลังดำเนินมาตลอดทั้งวัน ปัทม์ก้าวขึ้นรถที่จอดรออยู่เพื่อกลับออกจากงาน บนตักเขาเต็มไปด้วยของขวัญทำมือจากเด็กๆ ที่ฝากมาให้ หลังเขาเข้าร่วมเล่นเกมกับเด็กทุกคนในงานอย่างเป็นกันเองและสนุกสนาน นี่คือการให้และรับโดยแท้ มันไม่ได้หมายถึงสิ่งของมีค่าใดๆ แต่เป็นความรู้สึกซึ่งอ้อมเอมอยู่ในใจล้วนๆ เขาให้ความสุขกับเด็กๆ และเด็กๆ ก็ให้ความสุขตอบแทนเขากลับคืนมา แม้แต่ตอนนี้ความสุขที่ว่ามันก็ยังอบอวลอยู่ในหัวใจจนรู้สึกได้

“วันนี้มีฝ่ายประสานงานจากรายการ ‘Young Idol จุดฝัน บันดาลใจ’ ติดต่อเข้ามาเพื่อขอสัมภาษณ์คุณบัวหลังได้เห็นกิจกรรมช่วยเหลือสังคมของคุณบัวผ่านหนังสือพิมพ์หน้าสังคม นักธุรกิจอีกสองท่านที่คุณบัวพบ

วันนี้ก็ได้รับการติดต่อให้ไปออกรายการเช่นกัน แต่ถ่ายทำกันคนละทะเลป ครับ” คำรายงานแบบเก็บทุกรายละเอียดของเลขาฯ หนู่มซึ่งทำหน้าที่ ขั้บรดิให้ด้วยไม่ทำให้บัทม์แปลกใจนัก ตอนนั้ชายหนู่มกำลังนึกถึงภวผา และภววัต การได้พบกับคนทั้งคู้และแลกเปลี่ยนมุมมองทางธุรกิจทำให้ เขาสนใจทั้งสองคนเป็นพิเศษ

“เป็นรายการแบบไหน” คนห้่างหายจากการดูรายการในโทรทัศน์ ถามกลับอย่างสนใจ ถ้าภววัตและภวผาได้รับการติดต่อให้เข้าร่วมรายการ ก็แสดงว่าน่าจะเป็นรายการที่น่าสนใจมากๆ รายการหนึ่ง

“รูปแบบรายการคือการนำเสนอเกี่ยวกับมุมมองความคิดของ นักธุรกิจรุ่นใหม่เริ่มต้นชีวิตจากศูนย์ครั้บ ว่าภวผาจะมีวันนี้ได้ต้องฝ่าฟัน อุปสรรคอะไรบ้าง มีการแก้ไขปัญหอย่างไร เพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้ ผู้ชมที่กำลังประกอบธุรกิจ หรือกำลังล้มลุกคลุกคลานกับปัญหา”

“ันนายบอกกับทางรายการได้เลยนะว่าฉันตกลงเข้าร่วมด้วย”

“ได้ครั้บ”

“มืออะไรอยากพูดอีกก็ว่ามา” บัทม์ดักคอเมื่ออีกฝ่ายปราชตามอง ของเล่นนานาชนิดบนตักเขาอย่างจงใจ และเช่นเคย เลขาฯ หนู่มไม่ลังเล ที่จะพูดเมื่อถูกถาม

“ซั้้นไหนหวงที่สดุครั้บ”

“หวงทุกซั้้น” บัทม์ตอบคำถามนั้นซ้าๆ แต่มือซ้า้งหนึ่งกลับเลื่อน แตะโม้ไบล์เขวอนซั้้นเล็กบนตักด้วยกิริยาอ่อนโยน งานวันเด็กปีนั้ให้อะไร กับเขามากเหลือเกิน นอกเหนือจากความสุขก็คือ เขารับรู้ถึงสายใยบางๆ ซึ่งยังคงเชื่อมต่อกับใครคนหนึ่งอย่างแน่นเหนียว เพียงแค่เห็นของ ลักษณะคล้ายกันก็ทำให้บัทม์หวนคิดถึงเรื่องราวอันแสนอบอุ่นในอดีต ซั้้นมาจับใจ อาจเพราะช่วงชีวิตพลิกผันทำให้เขาต้องแรมร้างห่างไป แต่ แรงปรารธนาในหัวใจยังคงสั่งให้ตัวเขาคืนกลับมาเพื่อหวงถาม ติดตาม

คุณสายใยปรารถนาที่ไม่มีวันตัดขาด และตอนนี้นี้บ่ก็พร้อมแล้วกับการ
เผชิญหน้าทุกอย่าง เพียงเพื่อให้ได้อยู่ใกล้ใครบางคนทีกุมหัวใจเขาไว้ใน
กำมือ

๑

พ.ศ. ๒๕๓๖

เสียงเพลงสากลยอดนิยมแห่งยุคซึ่งอ่อนหวานละมุนละไมแว่วมาตามสายลม พาให้บรรยากาศยามค่ำคืนอันเงียบสงบภายในชุมชนแออัดไม่เคืองคว้างเปล่าตาย สายลมเย็นยามค่ำทำให้อากาศร้อนอบอ้าวในช่วงกลางฤดูร้อนคลายลง

ในความมืดที่มีเพียงแสงจันทร์ส่องสว่าง ร่างผอมเกร็งของเด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดในชุดเสื้อยืดสีเขียวยาวขี้น้ำ กางเกงนักเรียนสีซีด เดินอย่างระมัดระวังไปตามสะพานไม้ เร่งฝีเท้ามุ่งหน้าตรงสู่บ้านเช่าหลังเก่าที่อยู่เกือบสุดทางตัน เขาต้องหยุดเป็นระยะ เพราะน้ำหนักของตั่งหนังสือพิมพ์ที่ถือเมื่อรวมเข้ากับการทำงานหนักมาทั้งวันทำให้แขนทั้งสองข้างล้าจนต้องวางลงแล้วค่อยยกขึ้นใหม่เป็นระยะ แต่คราวนี้โชคไม่ดีเอาเสียเลย เมื่อเชือกที่มัดตั่งหนังสือพิมพ์อยู่เลื่อนหลุดออกจากกัน ส่งผลให้หนังสือพิมพ์ทั้งหมดที่ถือมาเทกองไปด้านหน้า บางฉบับไหลตกลงไปในคลองด้านข้าง และถึงคว้าเก็บขึ้นมาได้ ก็ไม่อยู่ในสภาพที่จะเอามาพับถูกระดาษขาย

เด็กหนุ่มเลยเลือกเก็บแต่ฉบับที่ยังใช้ได้มัดรวมเป็นตั้งใหม่อีกครั้ง ตรวจดูจนแน่ใจว่าเชือกที่มัดแน่นหนาพอ ร้างผอมจึงยึดตัวขึ้น เตรียมตัวกลับบ้าน

“อ๊ย! บัว บัวใช้ไหม”

เสียงเรียกดังขึ้นจากด้านหลัง ทำให้บัทม์ต้องหันไปมอง พบหญิงสาวในชุดแซ็กกรัตรีรูปสีดำ อวดส่วนเว้าส่วนโค้งของตัวเองเต็มที่ ผมยาวมัดรวบสูงคล้ายหางม้า เผยให้เห็นดวงหนังดางที่โปะเครื่องสำอางจนเข้มจัด หลอนวิ้งผ่านสะพานไม้มาหา บัทม์ยิ้มให้เพื่อนสนิทของมารดาที่คงเพิ่ง ‘เลิกงาน’ มาเหมือนกัน

“ทำไมวันนี้กลับเร็ว กลับเวลาเดียวกับน้ำได้” สมพรถามอย่างสนใจ กลิ่นน้ำหอมราคาถูกผสมกับกลิ่นบุหรีและกลิ่นเหล้าฟุ้งไปทั่วตัวหลอน

บัทม์ยกตั้งหนังสือพิมพ์เดินเคียงไปกับสมพร ก่อนตอบคำถามว่า

“วันนี้ถ้าแก่จะพาถ้าแก่เนี้ยไปดูลิเกท้ายตลาดนะครับ ก็เลยเลิกเร็ว” เด็กหนุ่มเอ่ยถึงถ้าแก่ร้านข้าวต้มโตรุ่ง ที่เมตตาให้งานเขาทำตั้งแต่เขาอายุแค่สิบห้า มาตอนนี้ยังช่วยเก็บหนังสือพิมพ์ในร้านไว้ให้บัทม์ พับถุงกระดาษขาย เรียกว่าช่วยอะไรได้เป็นช่วย บัทม์เลยตอบแทนกลับคืนด้วยการทำงานให้มากขึ้น หนักขึ้น เพื่อตอบแทนบุญคุณอีกฝ่าย

“น่าสนใจนะ วันนี้น้ำเองก็เลิกงานเร็ว คนเขากลับเอดส์กันนะ ใ้ผู้หญิงขายตัวอย่างเราก็ต้องระวัง...ระวังกันไประวังกันมาเลยได้กลับบ้านเร็ว” น้ำเสียงสมพรไม่มีแววประชดประชัน ตรงกันข้าม หญิงสาวเอ่ยถึงงานที่ทำด้วยน้ำเสียงปลงเสียมากกว่า “นี่ถ้าแม่เราสบายดี น่าคงลากไปดูด้วยกันจนได้”

บัทม์ยิ้ม ไม่ตอบอะไร สมพรเองก็ไม่ได้หวังให้เด็กหนุ่มโต้ตอบ เพราะรู้นิสัยอีกฝ่ายดีว่าไม่ใช่คนช่างพูด ยิ่งถ้าไม่ใช่คนสนิท บัทม์ยังเคยกับหล่อนเองก็เถอะ ถ้าไม่ใช่เพื่อนรุ่นน้องคนสนิทของลินจง เด็กหนุ่ม

ก็คงพูดกับหล่อนแทบนับคำได้เหมือนกัน

“บัวกลับบ้านเร็วก็ดีนะ แม่เราเขาเป็นห่วง บ่นกับน้ำตลอดว่าเรา โหมงานหนักจนน่ากลัว” สมพรเปรยขึ้น ยังจำสีหน้าและคำพูดของลินจงได้ ฝ่ายนั้นโทษตัวเองเสมอยามที่ปรับทุกข์กัน บอกว่าเป็นภาระในชีวิตลูกชาย นอกจากช่วยเหลืออะไรไม่ได้แล้วยังเจ็บป่วยยอดๆ แอดๆ ให้ปัทมต้อง เหนื่อยหนักยิ่งรอกคอยดูแล

แต่คนถูกท้วงว่าทำงานหนักกลับเก็บปากเก็บคำเสียบ สมพรเลยได้ แต่มองร่างสูงผอมข้างกายอย่างหนักใจ ปกติแล้วปัทมมักเลิกงานหลังเที่ยงคืนเป็นต้นไป ยิ่งเสาร์อาทิตย์ยิ่งไม่ต้องพูดถึง กว่าเด็กหนุ่มจะกลับถึงบ้านฟ้าก็เริ่มสว่างพอดี ลินจงมักตื่นเข้ามาคอยลูกชายอยู่หน้าบ้าน ถ้าวันไหนสมพรเลิกงานบริการเร็วหน่อยก็จะมานั่งคอยเป็นเพื่อน แต่ถ้าวันไหนเลิกช้า หรือติดพันอยู่กับแขก หญิงสาวก็จะพบเด็กหนุ่มที่เพิ่งกลับเข้าบ้านมาเช่นกัน อันที่จริงเด็กอายุขนาดปัทมไม่ควรใช้ชีวิตผิดเวลาเช่นนี้ แต่สภาพสังคมและวิถีชีวิตที่ต้องดิ้นรนทำให้อีกฝ่ายไม่มีทางเลือกมากนัก

“ลองลดๆ งานที่ทำอยู่ลงดีไหมบัว เอาที่ต้องกลับบ้านดีๆ ก็ได้ นี่ถ้าบัวล้มเจ็บไปอีกคน น้าว่าจะแยกว่าเดิมนะ” สมพรแนะนำ ทั้งที่ไม่แน่ใจว่าเด็กหนุ่มจะยอมทำตาม แต่หญิงสาวคิดวาก็ยังดีกว่าอยู่เฉย ทนฟังคำปรับทุกข์ของเพื่อนรุ่นพี่โดยไม่ช่วยอะไรเลย ทั้งที่ลินจงเคยมีบุญคุณกับหล่อน คอยดูแลช่วยเหลือมาตั้งแต่เริ่มต้นทำงานในช่องใหม่ๆ คนสูงวัยกว่าในฐานะรุ่นพี่ผู้อบอุ่นมาก่อนแทบจะประคบประหงมเด็กใหม่ อย่างหล่อนให้ผ่านช่วงระยะเวลาอันยากลำบากไปได้โดยไม่หนักหนาสาหัสเท่าไรนัก

“ผมจะลองพยายามดูครับ” ปัทมตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ เด็กหนุ่ม ผ่อนมือเท้าลงเพื่อกระชับตั้งหนังสือในมือ หลังจากแขนเริ่มล้า

“ให้น้าช่วยไหม” สมพรอาสา

บัทม์ปฏิเสธทันทีพร้อมรอยยิ้มกว้าง แสงสว่างจากเสาไฟสาดจับ ลี้นวหน้าด้านข้างของเด็กหนุ่ม เผยให้เห็นโครงหน้าเรียว จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหนาแต่ได้รูป ยามยิ้ม...ดวงตาคู่คมจะพราระยับเหมือนดาว บนฟ้า ดวงหน้าเข้มฉายแววอ่อนโยนชัดแจ้ง เพียงแต่เจ้าตัวมักทำหน้าที่ เฉยชาเป็นนิสัย คนภายนอกเลยไม่กล้าเข้าใกล้ มองว่าอีกฝ่ายเย็นชา เครื่องเคียดเกินวัย ทำอะไรต้องคิดทุกอย่าง ไม่สนุกสนานสดใส อยู่ใกล้ แล้วนอกจากจะร้อนตดหุดหู่ยังพานให้รู้สึกอับเฉาตามไปด้วย

สมพรเคยไปโรงเรียนบัทม์ครั้งหนึ่ง ทำหน้าที่เป็นตัวแทนลินจง ที่ไม่สบาย ได้ฟังคำบอกเล่าจากครูประจำชั้นเลยยิ่งแน่ใจว่าทำไม่อีกฝ่าย ถึงมีเพื่อนน้อย ทั้งที่เรียนเก่ง เป็นถึงหัวหน้าห้อง เด็กรุ่นราวคราวเดียวกันน่าจะอยากเข้าใกล้เพราะไว้ใจให้เป็นผู้นำ แต่คงเพราะบัทม์มีความคิด โตเกินวัย แถมไม่ใช่คนช่างพูด ยิ่งไม่เคยยิ้มกว้างจนดวงหน้าขริบข่ม กระจ่างใสแบบนี้ ด้านนี้ มุมนี้ของเด็กหนุ่มเลยไม่ค่อยมีใครได้เห็นหน้าเสียตาย...

“ยิ้มบ่อยๆ ก็ดีนะบัว” สมพรตบไหล่เด็กหนุ่มเบาๆ พร้อมยิ้ม เป็นนัย

บัทม์ทำหน้างง ขยับปากจะถามว่าทำไม แต่เสียงกรี๊ดร้องซึ่งดังมาจากด้านหลังทำให้เด็กหนุ่มชะงัก สมพรก็พลอยเสียบฟังไปด้วย

ทันใดนั้นบัทม์ก็ทิ้งของในมือ วิ่งตรงไปยังที่มาของเสียงทันที เพราะจำได้ว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของลินจง มารดาของเขาซึ่งอยู่บ้านเช่าคนเดียว โดยมีอาการป่วยรุนแรงเข้าเป็นเงาตามตัว

“บัว ระวังนะ” สมพรร้องเตือน ละล้าละล้งระหว่างการวิ่งตามบัทม์ ไปกับการเก็บตั้งหนังสือพิมพ์ที่ถูกทิ้งไว้ สุดท้ายหญิงสาววัยยี่สิบเจ็ด เลยตัดลินจงเก็บตั้งหนังสือพิมพ์ก่อน แล้วค่อยวิ่งตามเด็กหนุ่มไป สมพร มาทันตอนบัทม์กำลังเอื้อมมือหมายกระชากประตูบ้านที่ปิดอยู่ให้เปิดออก

แต่ยังไม่ทันได้แตะ คนที่อยู่ภายในก็ผลักระตูเปิดออกอย่างแรง ชายหนุ่มร่างสูงผอมโถมก้าวพรวดออกมาด้วยท่าทางหงุดหงิด มีเสียงร้องให้กระซิกดังตามหลัง ทันทีที่เห็นปัทมยืนอยู่ ร่างนั้นก็ผงะถอย ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ เพียงเท่านั้นปัทมก็รู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร เด็กหนุ่มพุ่งพรวดเข้าไปในบ้าน ทั้งสติให้เผชิญหน้ากับสมพรที่วิ่งตามหลังมาทัน

“ไอ้สติต แกมาทำอะไรที่นี่ อยู่ปากอะไร...” สมพรพูดได้แค่นั้นก็อ้าปากค้าง เมื่อเขาเรื่องทั้งหมดได้ หญิงสาวที่นั่งหนังสือพิมพ์ในมือลงแล้วหันมาใช้สองมือระดมฟาดตามเนื้อตัวสติตไม่ยั้ง ชายหนุ่มปิดป้องเป็นพัลวัน พยายามหาจังหวะผลักรถหญิงสาวให้พ้นทาง แต่สมพรนั้นฤทธิ์มาก ตัวเล็กแต่มีอหังกร นอกจากตีเขาไม่หยุด ปากก็พ่นคำด่าไปด้วย

“ไอ้ชั่ว! แกเลิกกับพี่จงไปแล้วนะ แกจะกลับมาที่นี่อีกทำไม เลว... ทำไมแกมันเลวยิ่งกว่าสัตว์อย่างนี้ ไอ้...”

การพบเจอระหว่างลินจงกับสติตนั้นถือเป็นเรื่องผิดพลาดอย่างมหันต์ สำหรับสมพรแล้วนี่คือตราบาปในชีวิตที่หลอนต้องรับผิดชอบ เพราะหลอนเองที่เป็นคนแนะนำให้ทั้งคู่รู้จักกัน หญิงสาวหวังให้ลินจงได้พบกับคู่ชีวิตดีๆ คอยดูแลกันยามเจ็บไข้ แต่นอกจากสติตจะเป็นให้ไม่ได้แล้ว อีกฝ่ายยังกลายเป็นสัตว์ร้ายในคราบมนุษย์ คอยทำร้ายทำลายสองแม่ลูกให้ต้องเจ็บช้ำอยู่ตลอดเวลา

เมื่อตอนคบหากับลินจงใหม่ๆ สติตทำตัวดี คอยช่วยเหลือลินจงอย่างคนที่พร้อมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัว เขาละทิ้งงานก่อสร้างมา คอยดูแลลินจง จนหญิงสาววางใจรับอีกฝ่ายเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

สมพรในตอนนั้นก็พลอยปลื้มใจไปด้วย คิดว่าตัวเองทำให้คนสองคนที่ตนรักพบกับความสุขได้ แต่หลังจากนั้นไม่นานสติตก็เริ่มออกกลายจากชายหนุ่มขยันขันแข็งตั้งใจทำมาหากิน ช่วยลินจงทำมาค้าขาย เปลี่ยน

เป็นยึดเงินที่ได้มาเป็นของตัวเองทั้งหมด เสพติดอบายมุข แถมยังยึดบ้านเช่าหลังเล็กเป็นสถานที่เลี้ยงเหล่าเพื่อนฝูงในบ่อน ลินจงต้องเปลี่ยนจากทำขนมถ้วยชามาคอยทำกับแก้มส่งให้สามีที่เพิ่งใช้ชีวิตร่วมกันได้ไม่ถึงเดือน แถมสถิติยังหียบยืมเงินมากมายจนมีหนี้มหาศาลให้ลินจงคอยตามชดใช้ให้ไม่หยุดหย่อน

“เพราะฉันเอง...ฉันเองที่ทำให้พี่จ้งกับบัวต้องเป็นอย่างนี้” สมพรเอ่ยเสียงเครือ ทั้งตบทั้งตีชายหนุ่มที่หล่อนชักนำให้ลินจงรู้จักไม่หยุดมือ ยิ่งลินจงกับบัทม์ไม่เคยเอ่ยโทษว่าเป็นความผิดของหล่อน หญิงสาวยิ่งเสียใจ

“อีพร มิ่งนี่วอนซะแล้ว คิดมีเรื่องกับกูหรือมิ่ง”

สถิติจับสองมือของสมพรไว้ได้ ดวงตาชายหนุ่มแดงก่ำ ทำทางโง่งนตรงตัวไม่อยู่เหมือนคนเมาเหล้า ทั้งที่ไม่มีกลิ่นแอลกอฮอล์ อากาแบบนี้คนถูกจับไว้มองปราดเดียวก็รู้ว่าอีกฝ่ายเพิ่งเสพยา

“เออ! ฉันอยากมีเรื่องกับแก จะเอาเลือดชั่วๆ ในหัวแกออกมาให้ได้” สมพรไม่พูดเปล่า ถูยน้ำลายใส่หน้าชายหนุ่มเป็นการท้าทาย

“อีพร!” สถิตตะโกนก้อง เงื้อมือขึ้นตั้งท่าจะฟาดลงบนใบหน้าสมพร แต่หญิงสาวหมดแล้วซึ่งความกลัว ก็อย่างที่บัทม์เคยบอก เมื่อครั้งมีเรื่องกับสถิติแล้วหญิงสาวมาพบเข้า คนอ่อนวัยกว่าบอกหล่อนว่า ถ้าไม่กล้ามัวแต่กลัว เขาคงปกป้องคนที่ตัวเองรักไว้ไม่ได้

“เอาเลยซี ตบเลย ฉันจะได้มีหลักฐานไปแจ้งตำรวจเรื่องทำร้ายร่างกาย พี่จ้งนะไม่กล้าทำอะไรแก เพราะกลัวทำให้บัวมันเดือดร้อน แต่ฉันตัวคนเดียว ไม่ต้องกลัวอะไร เอาเลยสิ แกจะตบจะตีฉันก็เอาเลย เพราะถ้าฉันไม่ตาย แกก็อย่าหวังจะได้อยู่อย่างสงบสุขเลย”

คำทำของสมพรทำให้สถิติชะงัก แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่กล้าทำอะไรหญิงสาวตรงหน้าก็เพราะสมพรไม่เคยทนไม้ทนมือเขาเหมือนอย่างลินจง

อีกฝ่ายมักสู้ยิบตาเช่นเดียวกับบัทม์ ไข่เด็กเวรนั้นตอนแรกก็ยอมลงให้ คืออยู่หรือก แต่ต่อมาไม่รู้ใครไปยุให้มันแข็งข้อ ถึงได้โต้ตอบเอาคืนจน เขาต้องเจ็บตัว ชมซานหนีหายไปบ่อยๆ

“ไม่กล้าละสิ อย่างแกมันก็ทำร้ายได้แต่พียงเท่านั้นแหละ กับฉัน กับบัวอย่าหวังเลยว่าจะยอม” สมพรเยาะหยัน มองท่าทางชะงักงัน ลดมือลงเหมือนคนชี้ตลาดของสถิติอย่างสมเพศ อีกฝ่ายก็ดีแต่ทำร้ายคนที่อ่อนแอกว่า กับหล่อนที่สู้ยิบตาชายหนุ่มตรงหน้ากลับกลัวหอง ไม่กล้าทำอะไร

“อย่าทำนะมึง” สถิตคำราม เงื่อมือขึ้นอีกครั้ง หน้าตาชายหนุ่ม บิดเบี้ยวถมึงหึ่ง ขณะที่สมพรเซิดหน้าตอบอย่างไม่กลัว แถมยังยั่วว่า

“ไม่ได้ทำ คนอย่างอิพรไม่เคยทำ แต่สั่งให้ทำเลยต่างหาก”

มันน่าเจ็บใจนัก... ทั้งที่ชายหนุ่มตรงหน้าเล็กกับลิงจงไปนานมากแล้ว แต่กลับวนเวียนมาคอยไถเงินจากอีกฝ่ายไม่หยุดหย่อน ลินจงต้องเจียดเงินที่บัทม์ให้เก็บไว้รวมกับเงินจากการขายขนมถ้วยให้สถิติไป เพราะไม่อยากให้ลูกชายมีเรื่องมีราวกับอดีตสามี ถึงแม้บัทม์จะเป็นฝ่ายชนะ แต่คนแพ้ก็ไม่เคยเซ็ดหลาบ ลินจงกลัวว่าสักวันบัทม์จะพลาดพลั้งถูกสถิติวางแผนตลบหลัง สมพรเองก็กลัว เพราะตอนนี้สถิติเปลี่ยนไปมาก เมื่อก่อนอีกฝ่ายติดแค่การพนัน แต่ตอนนี้เพิ่มเรื่องยาเสพติดเข้ามาด้วย แถมยังมีคนคอยคุมอยู่ข้างหลัง จนอีกฝ่ายกล้าร้างไปทั่ว ยิ่งตอนเมายา ยิ่งไม่ต้องพูดถึง คนตรงหน้าเปลี่ยนสภาพจากคนปกติกลายเป็นคนบ้า ได้อย่างน่ากลัว

“ไอ้สถิติ!”

เด็กหนุ่มออกจากบ้านมาตั้งแต่เมื่อไรสถิติไม่รู้ มารู้ตัวก็ตอนที่อีกฝ่ายกระชากแขนเขาให้หันหลังกลับ ก่อนประเคนหมัดใส่ไม่ยั้ง ทำเอาคนไม่ทันตั้งตัวล้มลงกับพื้น ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำทันที

“โอ๊ย! ใบบัว มึงกล้าทำกูหรือใบบัว” สถิตร้องลั่น กระเสือกกระสน คลานหนีอย่างหมดท่า แต่ไม่ว่าจะพลิกตัวหลบไปทางไหน ร่างสูงก็ไม่อาจหนีพ้นเงื้อมมือบีทม์ไปได้ เด็กหนุ่มยังตามมากะทืบและเตะซ้ำอีกหลายครั้ง

ภายนอกบีทม์อาจดูอ่อนแอกว่า ด้วยวัยและรูปร่างทำให้มองแล้ว น่าจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่ด้วยความที่เด็กหนุ่มมั่งคั่งงานหนักมาตั้งแต่เด็ก เริ่มต้นทำงานพิเศษด้วยการแบกกระสอบข้าวสารในโรงสีข้าว จากนั้นจึงเรียนรู้การชกมวยจากคนในโรงสี จนมีโอกาสดูขึ้นชกชิงรางวัลบ่อยๆ ถ้าลินจงไม่ขอให้เลิกเพราะทนเห็นสภาพเจ็บหนักหลังการชกของลูกชายไม่ไหว บีทม์คงยังชกมวยหาเงินพิเศษอยู่ ด้วยเหตุนี้ร่างกายบีทม์จึงแข็งแรงทนทานมากกว่าเด็กหนุ่มในรุ่นราวคราวเดียวกัน และอาจมากกว่าคนที่ใช้ชีวิต กิน เที่ยว นอน อยู่ในบ่อน หรือไม่วันๆ ก็เล่นยา เกะกะระรานคนอื่นไปทั่วอย่างสถิตร้อยเท่าพันเท่า

“ช่วยด้วย ช่วยกูด้วย ใครก็ได้ช่วยกูที โอ๊ย!” ท้ายประโยคสถิตร้องขึ้นอย่างเจ็บปวด ร่างสูงอึดตัวคุดคู้อยู่กับพื้น โดยไม่มีโอกาสดูได้ตบเอาคืน ชายหนุ่มปล่อยให้บีทม์ไถ่ถูลงอยู่ฝ่ายเดียว โดยมีเสียงร้องห้ามอย่างตกใจของสมพรดังประกอบ

“กรี๊ด...บัว หยุดก่อน พอก่อนเถอะบัว”

แต่บีทม์หูอื้อตาลายเสียแล้ว เด็กหนุ่มเหมือนสัตว์บาดเจ็บ ถูกทำร้ายอย่างแสนสาหัสจนต้องสู้ยิบตา เขาไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องของสมพรด้วยซ้ำ ภาพลินจงนั่งตัวอ้อย่างเจ็บปวดอยู่ภายในบ้าน เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยขีด ทำให้สถิตสัมผัสบุญชะงอของบีทม์ขาดฝั่ง อยากฆ่าคนตรงหน้าให้ตายเสียตรงนี้

“บัวระวัง!” สมพรหวีดร้องลั่น เมื่อสถิตฉวยจังหวะชดบีทม์กลับคืน นำหนักของหมัดที่ปะทะใบหน้าเด็กหนุ่มมากพอที่จะทำให้ร่างผอม

เซถอยหลัง

เมื่อการไล่ต้อนของบัทม์หยุดชะงัก สถิตก็ไม่มีรีรอ พยายามรุกไล่เอาคืนบ้าง แต่เพราะชั้นเชิงแตกต่างกัน ชายหนุ่มจึงทำได้แค่ต่ออยอย่าง สะเปะสะปะ หวังเพียงให้บัทม์เจ็บมากที่สุด

ทว่าเด็กหนุ่มไม่เปิดโอกาสให้ทำมากกว่านั้น บัทม์อาศัยจังหวะที่สถิตเซถลาเพราะเสียหลักโถมตัวเข้าใส่ ใช้แรงกำลังทั้งหมดที่มีผลักชายหนุ่มให้ล้มลงไปกับพื้นอีกครั้ง ก่อนกระโจนขึ้นคร่อม ไม่เปิดช่องว่างให้สถิตได้เอาคืนอีก

สมพรร้องตะโกนห้ามบัทม์ พยายามแยกคนทั้งคู่ออกจากกันแต่ไม่สำเร็จ

“บัว...อย่าลูก อย่าทำนะลูก” เสียงเรียกแผ่วๆ ของลินจงดังขึ้นเหมือนระฆังหมดยก หญิงสาวร่างผอมก้ำวพ้นจากประตูบ้านมาด้วยสภาพร่างกายบอบช้ำ บัทม์หันมองมารดา แหวตาคลายความดูกร้าวลง แต่มือที่ขยุ้มคอเสื้อสถิตไว้แน่นยังไม่ยอมปล่อย

สมพรตรงเข้าประคองลินจงทันที ใบหน้าคนถูกประคองมีรอยช้ำชัดเจน เปลือกตาบวมปิดทับดวงตาคู่สวยที่ฉายแสงอ่อนโยนอยู่เป็นนิตย์ ริมฝีปากบวมแจ๋ เสียงพูดเลยอู้อี้ตามไปด้วย ลินจงก้าวออกมาจากประตูบ้านเข้าที่อยู่อาศัยมาเป็นสิบปี หอบร่างกายยับเยินเพราะถูกซ้อมเดินมาหาลูกชาย ตอนนี้อยู่จากบ้านใกล้เรือนเคียงเปิดสว่างจนเกือบหมด

บัทม์เหมือนหน้าหนีใบหน้าบวมช้ำของลินจง สะกดอารมณ์พลุ่งพล่านของตนด้วยการลุกขึ้นยืน เดินข้ามสถิตที่นอนร้องโอดโอยไม่มีใครเห็นใจตรงไปหยิบตั้งหนังสือพิมพ์มาถือไว้ เด็กหนุ่มหยุดมอง ‘อดีต’ ผู้ชายที่ผู้เป็นมารดาหวังฝากผีฝากไข้ใช้อย่างซิงซังอีกครั้ง ถึงเลิกกันไปแล้ว แต่สถิตยังใช้ลินจงเป็นเครื่องระบายอารมณ์หงุดหงิดทุกครั้งที่มีโอกาส มองหญิงสาวเป็นตุ๊กตเงินอัตโนมัติ อยากไถเงินอยากรังแกให้เจ็บปวดเมื่อไร

ก็ได้โดยที่ลินจงไม่กล้าหือ เพราะกลัวเขาจะเดือดร้อน ความกลัวของลินจง ทำให้บัทม์เข้าใจ เมื่อกลับมาบ้านแล้วพบว่าคนที่คอยเขาอยู่หน้าตาวมมูต กินข้าวไม่ได้ ต้องนอนชมรอเขากลับมาจัดการทุกอย่าง แถมเงินที่ให้เก็บไว้ยังหายไปโดยที่เจ้าตัวไม่ได้ใช้ แล้วอย่างนี้จะให้เขาไม่โกรธได้อย่างไร

แต่ในบรรดาเรื่องเลวร้ายที่สติดทำให้ มีเรื่องหนึ่งที่บัทม์ต้องขอบคุณ อีกฝ่าย อย่างน้อยสติดก็คือตัวอย่างของความเลวที่เด็กหนุ่มใช้เรียนรู้ว่า เมื่อเติบโตขึ้น เขาจะไม่ใช่ผู้ใหญ่อย่างนี้เด็ดขาด

“ไอ้บัว มึง! มึงนะมึง โอ้ย...” สติดพูดออกมาได้แค่นั้นก็ร้องโอดโอย ร่ำพอมแห่งเกลือกกิ้งกับพื้นไปมาอย่างเจ็บปวด ชายหนุ่มยกมือขึ้นแตะ ใบหน้าโล่มาจนถึงริมฝีปาก สัมผัสถึงรสชาติเปร่งปร่าของเลือดจนต้อง บ้วนทิ้ง และผลของมันคือฟันซี่หนึ่งหลุดตามออกมาด้วย “ไอ้บัว! ไอ้เด็ก ระบาย...คอยดูนะ กูจะเอาคืนมึงเป็นสองเท่าเลย”

สติดอาฆาต ทั้งกลัวทั้งโกรธเพราะไม่เคยสู้บัทม์ได้ แต่ที่เขากล้า ยกมือขึ้นชี้หน้าบัทม์ซึ่งยืนจังก้าจ้องกลับอย่างไม่สะทกสะท้านเพราะ ลินจงยังจับมือลูกชายไว้

บัทม์ไม่ได้ตอบเป็นคำพูด เด็กหนุ่มทั้งตั้งหนังสือพิมพ์ลงพื้นเสียงดัง จนสติดสะดุ้งเฮือก ก่อนแกล้งขยับตัวเข้าหาอีกฝ่าย เพียงเท่านั้นชายหนุ่ม ที่เจ็บระบมด้วยน้ำมือของเด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดก็กลัวหวาด รีบลุกขึ้นวิ่ง หายไปจากที่ตรงนั้น บัทม์มองตามหลังชายหนุ่มด้วยสายตาเย็นชา เขา เลิกใส่ใจตั้งหนังสือพิมพ์ หันมาช่วยสมพรประคองลินจงกลับเข้าบ้านเข้า ยุติเรื่องราวทั้งหมดแค่นั้น

“บัว...เจ็บตรงไหนหรือเปล่าลูก” ลินจงถามทันทีที่เข้ามาในบ้าน พลังสำรวจเนื้อตัวลูกชายด้วยความเป็นห่วง พบว่ามีบาดแผลตรง มุมปาก และโหนกแก้มขึ้นสีแดงเรื่อปรากฏรอยช้ำ อีกไม่นานมันคงกลายเป็นเขียวอมม่วง ทำให้คนที่พบเห็นเข้าอยากรู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเขา

บัทม์สบตามารดา มองมือผมมซึ่งเตะลงบนใบหน้าเขา ก่อณะเมียงหลบ หลีกเลียงสั่มผัสันั้นอย่างจงใจ

ปฏิภักิริยาของเขาทำให้ลินจงชะงัก หดมือกลับ ใบหน้าบวมซ้ำเพราะน้ำหนักมือของสถิตสลดลง หญิงสาววัยสามสิบแต่ภพภายนอกเหมือนอายุเกินสี่สิบไปแล้ว เนื่องจากรอคััยรุมเร้าจนร่างกายผ่ายผอม ดูทรุดโทรม ก่อหน่วย เม้มริมฝีปากแน่น น้ำตาไหลพราก ไม่กล้าเอ่ยอะไรออกมาอีก

สมพรมองลินจงกับบัทม์อย่างอึดอัด หญิงสาวทนรับสภาพแบบนี้ได้ไม่นาน และไม่คิดจะทนให้คนทั้งคู่ตอกอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกโดยที่ไม่ทำอะไร หล่อนต้องหาทางทำลายบรรยากาศไม่ตีเสียด

“นั่งกันก่อนเถอะ ยืนคุยกันเมื่อยจะแยะ” สมพรประคองลินจงให้นั่งลงพร้อมกับตน

บัทม์ไม่อาจยืนค้ำหัวผู้ใหญ่สองคนได้ สุดท้ายจึงขยับตัวนั่งขัดสมาธิ ใบหน้าคมยังคงเฉยเมย สายตาเหมินมองไปทางอื่น แถมยังไม่เปิดปากพูดจาใดๆ ขณะทีลินจงยกมือขึ้นป้ายน้ำตาพลางกลั้นสะอื้นอยู่ฝั่งตรงข้าม

“พืจไม่เหิน บัวมันต่อยเก่งอย่างกับ ‘บรูช ลี’ เนอะ” คำพูดของสมพรไม่ช่วยให้บรรยากาศดีขึ้นอย่างใจคิด หล่อนหันรีหันขวางก่อก่อนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คุยกันเถอะแม่ลูก จะนั่งเจียบกันทำไม ห่วงกันจะแยะ อยากถามกันจะตายว่าเจ็บไหม ถ้าไม่พูดไม่ถามจะเข้าใจกันหรือ” สมพรพูดตรงๆ หญิงสาวมักมีปฏิภักิริยากับเรื่องนี้เป็นพิเศษเวลาคนใกล้ตัวทะเลาะหรือโกรธกัน อย่าให้เหินเหียว หล่อนต้องเข้าไปแทรก ทำตัวเป็นสื่อกลางหาหนทางให้คนเหล่านั้นปรับความเข้าใจจนสำเร็จ คนอื่นอาจมองว่าหล่อนจู้จี้จ้าน ยุ่งเรื่องชาวบ้านไม่เข้าเรื่อง แต่เพราะหญิงสาวมีอดีตจากการไม่ยอมพูดกับคนในครอบครัวมาแล้ว ดังนั้นจึงไม่อยากให้ใครเดินซ้ำรอยหล่อนอีก โดยเฉพาะสองคนตรงหน้า หญิงสาวยังไม่อยากเห็นพวกเขา

วางทำมืนตึงใส่กัน

“แม่...แม่ขอโทษนะบัว” ลินจงเอ่ยเสียงแหบพร่า หญิงสาวเป็นฝ่ายเริ่มก่อนเพราะรู้สึกผิดอยู่เต็มอก ใบหน้าซึ่งเคยงดงามในวัยสาวแทบไม่เหลือเค้าอดีตสาวงามเบอร์หนึ่งของช่องอีกต่อไป

ปัทมไม่ได้ตอบรับคำขอโทษของมารดาโดยทันที ร่างผอมสูงกวาดตามองสภาพห้องซึ่งถูกสถิติรื้อค้นชั่ววู้อีใจ ก่อนลุกขึ้นเดินตุุ่มๆ ออกจากบ้านไป

สมพรหันมองลินจง แต่ะมือลงบนมือผอมแล้วบีบแน่นๆ ปลอดภัยเพื่อนรุ่นพี่ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“ไม่มีอะไรหรอกพี่จิง เดี่ยวปัทมก็กลับมา มันคงไปซื้อยามาให้พี่จิงนั้นแหละ”

สมพรให้ความหวัง แต่ลินจงหมดหวังเสียแล้ว ปากที่เริ่มบวมข้างหนึ่งเพราะสถิติไม่ยอมแรงเลยตอนที่ตบตีหล่อน ชัยบอย่างยากลำบากเอ่ยคำพูดกระหอนกระแท่นแสดงความเข้าใจในตัวลูกชาย

“ไม่เป็นไรหรอกพร พี่ผิดเองแหละ ถ้าพี่เชื่อบัวเสียตั้งแต่แรกไม่ให้เงินสถิติมัน ก็คงไม่ต้องเจ็บตัวอย่างนี้บ่อยๆ”

ปัทมเคยเตือนหล่อนเมื่อมีเรื่องครั้งแรก ครั้งนั้นเด็กหนุ่มเจ็บปางตายเพราะพยายามปกป้องหล่อนโดยไม่ดูผลกำลังของตัวเอง ถึงกับนอนซมไม่ได้สติถึงสามวันสามคืน และพอพูดได้ เขาก็สั่งห้ามว่าอย่าให้เงินสถิติแม่แต่บาทเดียว เพราะเมื่ออีกฝ่ายเห็นว่าได้เงินง่ายก็จะมาขอเรื่อยๆ ที่สำคัญปัทมรู้ว่าสถิติเดาใจลินจงออก หญิงสาวให้เงินเพื่อตัดปัญหาไม่ให้สถิติเข้ามาวุ่นวายกับเขา และนั่นไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาคือดี

ส่วนเรื่องที่ว่าจะทำยังไงให้อีกฝ่ายไม่มาระรานอีก ปัทมให้สัญญาว่าจะจัดการเรื่องนี้เอง แต่ลินจงเห็นสภาพลูกแล้วไม่อยากจะให้อีกฝ่ายมีเรื่องเจ็บตัวอีก เมื่อสถิติมาไถเงิน หล่อนก็เลยให้ไปแต่โดยดี คิดโง่ๆ

ว่าชายหนุ่มคงไม่ลงไม้ลงมือกับหล่อนและปัทม์อีก

แต่แล้วคำเตือนของปัทม์ก็เป็นจริง สถิตยงค์รีดไถเงินหล่อน แถมหนักข้อขึ้นด้วย แม้อปัทม์จะโต้ตอบเอาคืนได้ แต่ชายหนุ่มก็ไม่เคยเข็ดเพียรมาข่มขู่เอาเงินจากหล่อนทั้งที่รู้ว่าถ้าปัทม์จับได้ต้องโดนเล่นงานแน่ๆ

“อย่าเพิ่งคิดอะไรมาเลยพี่จิง เจ็บมากไหม เตียวฉันไปเอายาที่ห้องให้” สมพรอาสา ขยับตัวจะลุกไปหยิบยาจากบ้านหล่อนซึ่งเช่าอยู่ข้างบ้านอีกฝ่าย แต่ปัทม์เดินกลับเข้ามาเสียก่อน เด็กหนุ่มเห็งอ้ซมกกาย เพราะวิ่งเต็มฝีเท้าเพื่อให้กลับมาถึงบ้านเร็วๆ ในมือปัทม์มีถุงยาจากร้านหมอดีหน้าปากซอยติดมือมาด้วย

“เห็นไหม บอกแล้วว่าบัวมันไปซื้อยามาให้พี่จิง” สมพรตบเข้าฉลาดดีใจที่ตัวเองเดาถูก “เอาละ ไม่มีอะไรแล้ว เตียวน้ำกลับบ้านก่อนนะ... พี่จิงดูแลตัวเองดีๆ นะ บัวมันทanyaให้ แผลคงหายเร็วอยู่หรอก” สมพรว่าถือโอกาสสลุกออกจากบ้าน ปล่อยให้ทั้งสองคนได้ปรับความเข้าใจกัน แต่หญิงสาวหายไปเพียงครู่เดียวก็โผล่หน้ากลับเข้ามาใหม่ เตือนปัทม์ว่า “บัว ทanyaให้แม่เราเสร็จแล้วอย่าลืมหาขนตั้งหนังสือพิมพ์เข้าบ้านนะ”

ปัทม์รับคำ ลินจงเลยแตะมือให้ลูกชายออกไปชนของเข้ามาก่อน ปัทม์จึงวางมือจากลำลีและยา เดินตรงไปยกตั้งหนังสือพิมพ์เข้ามา แล้วค่อยเลื่อนกายลงนั่งตรงข้ามมารดา

“ขอโทษนะลูก ขอโทษที่ทำให้บัวเจ็บและปกป้องบัวไม่ได้เลย”

ลินจงมองไปหน้าคมเข้ม ขนตาองสวย ดวงตาดำกลมโตหวานจัด จากเด็กชายตัวเล็ก คอยร้องไห้แงแงหามารดาในวัยเยาว์ บัดนี้เติบโตเป็นเด็กหนุ่มที่หล่อนพึ่งพาได้แล้ว

“บัวต่างหากที่ต้องขอโทษแม่...ที่ปกป้องแม่ไม่ได้เลย”

ปัทม์มองเนื้อตัวผอมแห้งเต็มไปด้วยรอยแผลของลินจงอย่างขมขื่น มือผอมใช้ลำลีแตะมยาบ่อยๆ บรรจงทำแผลให้มารดาอย่างแผ่วเบาทะนุ

ถนอม

ลินจงจับมือลูกชายที่สิ้นเทาเพราะคุณความรู้สึกสะท้อนใจไม่ได้ มากุมไว้ น้ำตารินไหลอย่างอึดอั้นตันใจไม่แพ้กัน หล่อนเป็นต้นเหตุให้ ปัทมมีความทรงจำที่เลวร้าย มันสมควรแล้วหรือที่ยังเหนียวรั้งอีกฝ่าย ไว้ด้วยคำว่า ‘แม่’

“บัว...โอ้...บัว แม่ไม่น่าเรียกตัวเองว่าแม่เลย บัวไม่น่ามีแม่อย่างแม่เลย” หญิงสาวพูดจบก็ร้องไห้โฮเสียงดัง

ปัทมเอื้อมมือดึงมารตามากอดไว้ ช่มความกลัวซึ่งพลุ่งพล่าน ขึ้นมาในจิตใจ ยามอีกฝ่ายเอ่ยว่าไม่ต้องการให้เขาเป็นลูกชาย

“บัวไม่เป็นไรจะแม่ไม่เป็นไร แม่อย่าพูดอย่างนี้อีกนะจ๊ะ บัวรักแม่ เราเป็นแม่ลูกกันนะ บัวอยากให้เป็นแม่บัวอย่างนี้ตลอดไป”

ลินจงเงยหน้าชุ่มหยาดน้ำตาขึ้นมามอง สบตาคนดีที่ต่างกับดวงตากลมโตะน้ำตาลอ่อนของหล่อน แล้วได้แต่ส่ายหน้าพูดไม่ออก เจ็บปวดในอกเหมือนมีใครเคียนหัวใจหล่อนออกเป็นชิ้นๆ ทั้งที่เด็กในวัยขนาดนี้ ควรมีความสุข สนุกกับเรื่องราวมากมาย แต่ปัทมกลับต้องทำงานหนัก หามรุ่งหามค่ำ หาเงินมารักษาหล่อนที่เป็นโรคหัวใจ แถมต้องคอยปกป้องหล่อนยามที่สติตมาระราน ดิ้นรนต่อสู้กับโชคชะตาที่ไม่เคยเข้าข้าง และทั้งที่ปัทมไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับสายเลือดกับหล่อนเลย ลินจงกลับได้รับความรักจากอีกฝ่ายอย่างเต็มเปี่ยมในฐานะลูกชายเพียงคนเดียว หญิงสาวละอายใจเหลือเกิน ทั้งที่แทนตัวเองว่า ‘แม่’ แท้ๆ แต่ไม่อาจปกป้องอีกฝ่ายได้เลย

“แม่ร้องให้ทำไมจ๊ะ อย่าร้องเลยนะ บัวอยู่ตรงนี้แล้ว อย่าร้องไห้ นะแม่”

ปัทมยิ้มให้คนเป็นแม่อย่างอ่อนโยน บาดแผลบนร่างกายไม่หนักหนาเท่าบาดแผลในใจ แต่ปัทมจะแสดงความอ่อนแอให้คนเป็นแม่

เห็นไม่ได้ เขาต้องปกป้องลินจง หญิงสาวซึ่งเลี้ยงเขามาด้วยความรักอันยิ่งใหญ่มากกว่าแม่แท้ๆ ที่ทิ้งเขาไปเป็นร้อยเท่าพันเท่า เขามีแค่ลินจง และลินจงก็มีแค่เขา ต่างฝ่ายต่างไม่เคยคิดทิ้งกันแม้ยามยาก นี่แหละที่เรียกว่ารัก นี่แหละที่เรียกว่าครอบครัว

“บัวของแม่เจ็บ แม่เป็นคนทำให้บัวเจ็บ...” ลินจงว่าเสียงสละอื่น ตัวเองเจ็บยังไม่เท่าลูกเจ็บ หล่อนคือภาระอันหนักอึ้งของปัทมโดยแท้

“แม่...อย่าพูดอย่างนั้น บัวเจ็บเพราะไม่เชื่อแม่ต่างหาก” ปัทมโทษตัวเองทันที เด็กหนุ่มยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาซึ่งไหลอาบแก้มลินจงอย่างเขามือก่อนยิ้มอ่อนโยนให้ และเพื่อให้คนเป็นแม่เลิกคิดมาก ปัทมจึงเอ่ยชวนด้วยน้ำเสียงร่าเริงว่า “ไม่เอาแล้ว ไม่ร้องแล้วนะจ๊ะ พักผ่อนกันดีกว่า พรุ่งนี้วันหยุดบัวจะพาแม่ไปหาหมอแต่เช้านะจ๊ะ”

ปัทมประคองลินจงให้ล้มตัวลงนอน ขณะที่หญิงสาวยังคงร้องไห้เสียดๆ ไม่หยุด จนเขาต้องเอ่ยที่เล่นทีจริงว่า

“ถ้าแม่ยังร้องให้อีก บัวจะร้องเป็นเพื่อนแม่แล้วนะ”

“บัว...” ลินจงเรียกลูกชายเสียงแผ่ว ดวงตาจับจ้องใบหน้าคมไม่เคลื่อนไปไหน “จำไว้นะลูก มนุษย์ต่างจากสัตว์ตรงที่เรารู้จักยับยั้งชั่งใจ แม่ไม่อยากจะเห็นบัวกลายเป็นใครก็ไม่รู้ที่แม่ไม่รู้จัก ไม่อยากเห็นลูกแม่ต้องหมดอนาคตเพราะเอาตัวเข้าแลกกับคนแบบนั้น”

ปัทมรู้ว่าลินจงหมายถึงอะไร เขาหลุบตาลง เลียงที่จะรับปากโดยการก้มหน้าก้มตาฉีกลำลีเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วปั้นเป็นก้อนกลม หดยดาใส่แผลลงไป เริ่มลงมือทำแผลให้ลินจงอีกครั้ง มารดาคือหัวใจของลูก ร้อยเท่าพันเท่าที่ลินจงเจ็บ ปัทมเจ็บยิ่งกว่า

“บัว” ลินจงเรียกหาคำตอบ

ปัทมถอนหายใจชนิดหนึ่ง แต่ยังคงไม่ปรึกษา กระทั่งลินจงมองมาอย่างคาดคั้น เขาจึงพยักหน้าเร็วๆ แทนคำตอบ แต่นั่นไม่ใช่คำตอบว่า

เขาจะไม่ทำอะไรสลิด แต่มันคือความหมายว่าเขาจะไม่ทำอะไรผู้ชายคนนั้น ให้ลึกลงเห็นอย่างวันนี้ต่างหาก

คนทั้งคู่อลอยให้ความเสียบเข้าครอบคลุม ลินจงมองบัทม์จัดการ นวดยาลงบนรอยช้ำด้วยเวทตารักใคร่ แต่แล้วจู่ๆ หญิงสาวกลับหายใจ ติดขัด เจ็บแปลบตรงหน้าอก แต่หล่อนไม่ปริปากบอกให้บัทม์เป็นห่วง กลบเกลื่อนอาการทุกอย่างด้วยรอยยิ้มบางบนริมฝีปาก เอ่ยซ้ำประโยค ซึ่งติตริมีฝีปากอยู่เป็นนิตยัวว่า

“แม่...ขอโทษนะลูก”

“แม่ขอโทษบัวทำไมจะ คนที่ต้องขอโทษคือมันต่างหาก” บัทม์บอก พลางแตะสาลีซุบยาลงบนใบหน้าช้ำของลินจงอย่างเบามือ

“แม่ขอโทษสำหรับทุกๆ อย่าง”

“งั้นบัวคงต้องขอขอบคุณแม่สำหรับทุกๆ อย่างที่แม่ทำให้บัว ทั้งเลี้ยงดู บัวมาด้วยความรัก หาข้าวหาปลาให้กินทั้งที่แม่ต้องทนทิว และคอยดูแล ตอนบัวไม่สบายจนไม่ได้หลับได้นอน” บัทม์ขัดขึ้น วางมือจากการทำแผล สีนหน้าเคร่งเครียดคลายลงเมื่อเอ่ยประโยคต่อมา “ตอนนั้นเราเสมอกันแล้ว นะจะ ให้ลูกคนนี้ได้ดูแลแม่กลับบ้างเถอะจ๊ะ”

บัทม์นึกถึงความหลัง ตัวเขารอดตายหลังจากถูกทิ้งไว้ข้างกำแพงวัด มาได้ก็เพราะสองมือของลินจง หญิงสาวซึ่งแม่จะประกอบอาชีพต่อยต่ำ เป็นที่ดูถูกของคนในสังคม แต่กลับเลี้ยงดูและมอบชีวิตใหม่ให้ทารกชาย ผู้ถูกทิ้งคนหนึ่งโดยไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดตอบแทน ขนาดมารดาที่คลอ ดเขาออกมายังทำไม่ได้ รับผิดชอบได้ไม่เท่า เมื่อจนปัญญาทั้งลูกในไส้ ตัวเองไป ต่อให้มืดผลจ่าเป็นไในการทิ้งเขาแค่นั้น บัทม์ก็รับไม่ได้อยู่ดี เพราะคนตรงหน้า...คนที่ไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน แต่กลับทำให้เห็นว่า แม่ลำบากยากแค้นแค่นั้นก็ยังเลี้ยงดูเขาโดยไม่คิดทิ้งไปสักวินาทีเดียว

“บัวรักแม่ แม่รักบัว แต่เรารักกันเท่านี้ก็พอแล้วจ๊ะ”

“แม่อีกักบัวลูก ชาตินี้แม่ไม่ขออะไรอีกแล้ว นอกจากขอให้ผลบุญที่แม่ทำมาทั้งหมดพาให้บัวได้พานพบแต่คนดีๆ เกื้อหนุน โน้มนำให้บัวพบเจอแต่สิ่งที่ดี มีแต่คนรักตลอดไป”

บัวห่มกัมลศรราบลินจง แล้วนั่งอยู่อย่างนั้นด้วยความซาบซึ้งใจ

หญิงสาววางมือบนศีรษะลูกชาย แล้วเหม่อลอยคิดถึงอดีต...เพราะความอยากได้อะไรก็มี อยากตัดหน้าเทียบตาเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ทำให้ลินจงหนีออกจากบ้านมาขายบริการ อาชีพที่ได้เงินเร็วและไวที่สุด แถมยังได้แต่งตัวสวยๆ มีแต่คนมารุ่มล่อมเอาใจ โดยเสียสละแค่ความบริสุทธิ์ในวัยสาว

ลินจงหวังถีบตัวเองให้สูงขึ้นจนไม่สนใจสายตาเหยียดหยามดูถูกของคนรอบข้าง ไม่คำนึงถึงอนาคตข้างหน้าว่าจะเป็นอย่างไรมาก่อนถ้ายังประกอบอาชีพนี้ ในที่สุดชีวิตของลินจงก็รุ่งโรจน์อยู่ในเงามืดได้ไม่นาน หญิงสาวป่วยกระเสาะกระแสะจนไม่สามารถทำงานในช่องต่อไปได้ จากดาวเด่นประจำช่องกลายเป็นดาวร่วงในพริบตา ลินจงไม่เป็นที่ต้องการของใครอีกแล้วในเวลานั้น ทว่าหญิงสาวยอมรับสภาพตัวเองไม่ได้ ยังคงใช้จ่ายเงินทองอย่างฟุ่มเฟือย จนในที่สุดเงินมากมายที่เก็บไว้ก็หมดลง โดยไม่ได้นำมาใช้รักษาตัว ลินจงต้องกลับมาใช้ความสามารถที่มีติดตัวมาทำขนมถ้วยช่าย หาเลี้ยงตัวเองไปวันๆ

ช่วงเวลานั้นเองที่สติตเข้ามาอาสาดูแลตามคำแนะนำของสมพร ชายหนุ่มวางตัวดีจนลินจงปลื้มใจว่าได้หาคู่คิดและคู่ชีวิตที่ดีมากเคยเป็นกำลังใจอยู่เคียงข้าง แต่แล้วอีกฝ่ายกลับออกกลาง ซโมะเงินที่หล่อนเก็บสะสมไว้ไปเล่นการพนันจนหมดเนื้อหมดตัว แถมยังสร้างหนี้สินไว้อีกก้อนใหญ่ เมื่อหญิงสาวจับได้และเกิดมีปากเสียงกัน ชายหนุ่มก็ลงไม้ลงมือทุบตีหล่อนจนเจ็บปางตาย แต่นั่นไม่ร้ายเท่าอีกฝ่ายเริ่มติดยาเสพติดที่ระบอบเข้ามาในชุมชนแออัดประหนึ่งไฟลามทุ่ง

เรื่องของสถิติทำให้ลินจงรู้สึกสิ้นหวังจนคิดฆ่าตัวตาย หญิงสาวเลือกสถานที่เป็นหลังวัดใกล้ป่าช้า แต่ความปรารถนาของลินจงไม่สมหวัง หญิงสาวพบเด็กทารกถูกทิ้งไว้ข้างกำแพงวัดเสียก่อน เสียงร้องไห้จ้าของทารกชายในกองผ้าห่มดึงสติหญิงสาวให้กลับมา ความคิดปลิดลมหายใจตัวเองปลิวหาย เมื่อค้นพบว่าอีกชีวิตหนึ่งพยายามดิ้นรนให้มีชีวิตรอด แต่หล่นกลับหมดหวัง หดหู่ ทั้งที่ยังไม่ได้ต่อสู้อะไรเลย ลินจงตัดสินใจในวันานั้น เก็บเด็กชายถูกทิ้งมาเลี้ยง แล้วตั้งชื่อให้ว่าบัทม์ อันหมายถึงบัวที่โผล่พ้นน้ำ ฝ่าประคอบประหม่อมดูแลดูแลลูกในไส้ ลินจงเริ่มรับรู้ถึงความรักแท้จริงเป็นครั้งแรกจากการได้พบบัทม์

“แม่กินยาแล้วพักผ่อนนะจ๊ะ”

“พรงี้แม่ว่าจะขายของ” ลินจงยังหวัง หล่อนอยากช่วยแบ่งเบาภาระของบัทม์ แต่คนถูกหวังกลับขมวดคิ้วมุ่น เอ่ยห้ามด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“พักสักวันเถอะจ๊ะ ของนะค่อยขายวันอื่นก็ได้ บัวอยากให้แม่หายเร็วๆ บัวจะพาแม่ไปดูหนัง แม่เคยบอกว่ายากดูหนังของสันติสุขกับจินตหราไม่ใช่หรือจ๊ะ ตอนนี่เขามีเรื่องบุญชูมาฉายโรงไฟว์สตาร์ ถ้าแม่แข็งแรงแล้วเราไปดูด้วยกันนะจ๊ะ”

บัทม์คันธุงยากกกัก ในนั้นมียาแก้ปวดรวมอยู่กับอุปกรณ์ทำแผลอื่นๆ ที่ซื้อมา พรงี้เนื้อตัวของลินจงคงระบมหนัก ดีไม่ดีอาจเป็นไข้ นอนซึมเหมือนคราวก่อนๆ เด็กหนุ่มพุงลินจงลุกขึ้นนั่ง แล้วเอื้อมหยิบขวดน้ำพลาสติกที่วางแอบอยู่ตรงผนังห้องยื่นส่งให้อีกฝ่ายพร้อมกับยารองจหนักฝ่ายกินยาเรียบร้อยแล้วจึงถามว่า

“แม่กินยาแก้โรคเบาหวานหรือยังจ๊ะ”

“เรียบร้อยแล้วลูก”

ลินจงเป็นโรคเบาหวานและก็มีอาการของโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ

นานแล้ว แม่เริ่มแรกเจ้าตัวไม้ใส่ใจสุขภาพตัวเองนัก เพราะมัวแต่ทุ่มเททำงานหนักใช้หนี้ แต่เมื่อปีหมโตพอที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับโรคของหญิงสาวได้ เด็กหนุ่มจึงบังคับด้วยความเป็นห่วง พาหล่อนเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลอย่างสม่ำเสมอ และปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์อย่างเคร่งครัด อากาศเจ็บหน้าอกจึงบรรเทาลง แต่ใช้ว่าจะหายขาด ปีหมเลยมีความคิดอยากให้หญิงสาวเข้ารับการผ่าตัด เพื่อให้ผู้เป็นแม่กลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติเหมือนคนทั่วไปโดยไม่ต้องกังวลกับโรคหัวใจที่อาจกำเริบได้ทุกเวลา

“ขอโทษ แล้วก็ขอบคุณนะบัว ขอบคุณที่เกิดมาเพื่อเป็นลูกแม่”

ลินจงล้มตัวลงนอนตามการประคับประคองของปีหม หญิงสาวเอียงหน้าซบฝ่ามือลูกชาย ดวงตาจับจ้องใบหน้าคมเข้มอ่อนโยน

ปีหมขยับตัวเข้าหา แล้วค้างอยู่ในท่าก้มตัวไว้ โดยไม่ละสายตาจากใบหน้าที่มีแต่รอยซ้ำของลินจงเลย

เนิ่นนาน...กว่าลมหายใจของลินจงจะสม่ำเสมอ กระนั้นหญิงสาวก็ยังสะอื้นเป็นพักๆ ปีหมค่อยๆ ดึงมือตัวเองออก คลี่ผ้าห่มผืนบางคลุมให้ก่อนพุงตัวลุกขึ้นอย่างยากลำบาก เพราะเจ็บหลังบริเวณที่ถูกสถิติเหวี่ยงหมัดเข้าใส่ แต่ผืนทนไว้

เด็กหนุ่มก้มเก็บข้าวของเกลื่อนกลาดรอบห้อง ภายในห้องเช่ามีข้าวของไม้ก็อย่าง นอกจากถ้วยชามสำหรับใส่อาหารกับอุปกรณ์สำหรับทำขนมถ้วยแล้ว ก็ไม่มีข้าวของใดๆ ให้สถิติยกมาทำลายอีก สิ่งโดดเด่นที่สุดในบ้านคือชั้นใส่หนังสือเรียนที่ปีหมแอบเก็บมาจากกองขยะ แต่ตอนนี้ถูกสถิติปล้ำล้มลงมากองกับพื้น หลังจากค้นตัวลินจงแล้วไม่พบเงิน

ปีหมคิดว่าการไม้ให้ลินจงพกเงินติดตัวไว้ จะช่วยให้สถิติเลิกข่มขู่ขอเงิน แต่เปล่าเลย เขาคาดการณ์ผิด ยิ่งไม่ได้เงิน อีกฝ่ายยิ่งทำร้ายต่างหาก

เด็กหนุ่มหยิบวิทยุเครื่องเล็กที่เก็บหอมรอมริบซื้อมาให้ลินจงใช้

เปิดฟังยามต้องนอนอยู่บ้านคนเดียว ชัยบัปพลิกมันอย่างเบามือ วิทยุใหม่
เอี่ยมเมื่อไม่กี่วันก่อน บัดนี้เหลือแต่เศษซาก เด็กหนุ่มพยายามข่มอารมณ์
โกรธให้เย็นลง พยายามปะติดปะต่อซ่อมแซม แต่ไม่เป็นผล เพราะชิ้นส่วน
หลายชิ้นพังเสียหายเกินกว่าจะเยียวยา

ปัทมกองศะวิทยุไว้อีกทาง ต้องเลิกใส่ใจทั้งที่ยังเจ็บใจ แล้วหันมา
หยิบชุดนักเรียนที่ตกพื้นขึ้นปัด จับใส่ไม้แขวนแขวนไว้ใกล้หน้าต่าง หยุด
ยีนมองอยู่อย่างนั้นเนิ่นนาน ในใจคิดว่าตัวเองควรขยันให้มากและพยายาม
เรียนให้ดีที่สุดเพื่อแบ่งเบาภาระทางการเงินของลินจง อันที่จริงปัทมสอบได้
ทุนต่างๆ จนทำให้เรียนหนังสือได้โดยไม่ต้องรบกวนเงินของมารดา แต่
เพราะค่าผ่าตัดรักษาโรคหัวใจของลินจงทำให้เด็กหนุ่มจำเป็นต้องใช้เงินมาก

ร่างสูงทั้งตัวนั่งลงพิงข้างฝา ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบซาลาเปาลูกเล็ก
ที่ขี้แบนแล้วขึ้นมากินประทังหัว บางวันปัทมไม่กินอะไรด้วยซ้ำ เพราะ
อยากเก็บเงินให้ได้มากๆ เด็กหนุ่มจึงใช้น้ำกลั้วท้องให้ตัวเองอิ่ม แล้วทำงาน
อย่างขยันขันแข็งโดยไม่สนเสียงร้องประท้วงของกระเพาะ

“บัว...บัว...”

ปัทมรีบยึดซาลาเปาเข้าปาก ผวาเข้าหาลินจงอย่างตกใจ ก่อน
ถอนหายใจโล่งอก เมื่ออีกฝ่ายแคะละเมอเรียกชื่อเขา

ความจริง...คนที่ต้องขอโทษและขอบคุณคือเขาต่างหาก ถ้าสิบเจ็ดปี
ก่อนอีกฝ่ายไม่มีใจเมตตา เก็บเด็กทารกถูกทิ้งจากข้างกำแพงวัดมาเลี้ยง
ก็คงไม่มีเขาในวันนี้ ปัทมจึงรักลินจงเต็มหัวใจ อยากให้อีกฝ่ายมีความสุข
เท่าที่จะทำได้

เด็กหนุ่มกัดฟันทนเจ็บ คลานไปนั่งข้างกองวิทยุอีกครั้ง หยิบชิ้นส่วน
ซึ่งหลุดออกขึ้นประกอบใหม่อย่างมุ่งมั่น แต่คงเพราะถูกสถิติทุบจน
ชิ้นส่วนบางชิ้นพัง วิทยุในมือปัทมจึงใช้การไม่ได้อีกแล้ว

ปัทมทิ้งมือลงข้างตัว เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ในสายตาเขา

ห้องฟ้าท่ามกลางแสงดาวพราวไม่เคยดงาม มันมีแต่ความเงียบเหงา
อ้างว้าง และโดดเดี่ยว เป็นเหมือนพื้นที่ขนาดกว้างที่ไม่เคยถูกถมให้เต็ม
เป็นช่องว่างสี่ด้านขนาดใหญ่ที่ไร้ขอบเขตสิ้นสุด ยิ่งคิดแสงดาวตรงหน้ายิ่ง
ดูริบหรี่ ดุจต้องการบอกให้รู้ว่าโลกของปัทม์ก็ไม่ต่างกันนัก มีดมิดและ
ไร้ซึ่งจุดหมาย

เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน ได้ยินเสียงกรุ่งกริ่ง
ของโมโตไซด์กระดิ่งที่เขานไว้ด้านนอกยามลมพัด เขาคำนวณหนี้สินในใจ
ค่าใช้จ่าย ค่ากับข้าว ค่ารักษา ทุกอย่างรุ่มเร้าจนเขาต้องขมวดคิ้ว

แต่แล้วจู่ๆ เสียงเพลงสากลท่วงทำนองอ่อนหวานแผ่วเบา คลับคล้าย
แว่วมาจากที่ไกลแสนไกล ก็ปลันดั่งขึ้น ดั่งปัทม์หลุดออกจากความคิด
ทั้งหมด เด็กหนุ่มเคยได้ยินเพลงนี้ และรู้ความหมายของเพลงที่กำลัง
ฟังอยู่ เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกลบอบประโลมให้หัวใจอันแห้งผาก
ได้ชุ่มชื้นขึ้น

Somewhere over the rainbow, way up high

There's a land that I heard of once in a lullaby...

ปัทม์ปลดปล่อยความคิดตัวเองไปไกลตามเสียงเพลง วางเรื่อง
ทุกอย่างไว้ แล้วเฝ้ารอคอยท่วงทำนองต่อไปราวกับตกอยู่ในเฝ้าวังค์

Somewhere over that rainbow, skies are blue

*And the dreams that you dare to dream really do come
true...*

*Someday I'll wish upon a star and wake up where the
clouds are far Behind me*

*Where troubles melt like lemon drops high above the
chimney tops*

That's where you'll find me...

ก่อนนี้ผมจะเคลิ้มหลับไปพร้อมกับลมหายใจพลิวแผ่วสม่ำเสมอ
คำอธิษฐานก็ผุดขึ้นในใจ พรุ่งนี้...ขอให้วันพรุ่งนี้ทุกอย่างดีขึ้นกว่าเดิม
เขาพร้อมจะสู้ต่อไปเพื่อวันพรุ่งนี้ที่ดีกว่า

๒

บัทม์ตื่นเช้ากว่าปกติทั้งที่หลับไปไม่ถึงสามชั่วโมง เขามองไปนอกหน้าต่าง ท้องฟ้ายังขมุกขมัว บรรยากาศชวนให้น่านอนต่ออีกสักนิด แต่บัทม์ไม่มีเวลาอ้อยอิ่ง เด็กหนุ่มควักเงินในกระเป๋าทางเกงออกมานับจำนวนมันมีไม่มากเพราะเงินส่วนใหญ่หมดไปกับการใช้หนี้มากมายที่สถิติสร้างไว้ ในขณะที่เขาเองก็ติดหนี้เสียแล้ว เจ้าของโรงงานน้ำแข็งใกล้ตลาดเป็นเงินก้อนใหญ่ และในฐานะที่เป็นทั้งลูกจ้างและลูกหนี้ของเสียแล้ว บัทม์จึงขอเพิ่มวันทำงานของตัวเอง จากแค่ต้องทำช่วงเย็นวันจันทร์ถึงพุธหลังเลิกเรียน เปลี่ยนเป็นทำงานส่งน้ำแข็งครบทั้งเจ็ดวันโดยไม่ยอมหยุดพัก แม้เงินจงจะออกปากห้ามไม่ให้เขาทำงานหนักก็ตาม

เด็กหนุ่มยอมเป็นหนี้เพราะต้องการให้เงินจ้งได้รับบริการที่ดีที่สุดจากโรงพยาบาลที่ดีที่สุด เงินจากการทำงานมากมายจึงถูกบัทม์จัดสรรปันส่วนอย่างรอบคอบเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ส่วนเงินที่เหลือหลังจากนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัวแล้ว เขาฝากบัญชีซึ่งเป็นครูประจำชั้นไว้ เนื่องจากเห็นว่าปลอดภัยมากกว่าเก็บไว้กับตัวเขาหรือกับเงินจ้ง ดังนั้น

บัทม์จึงมีเงินเหลือติดกระเป๋า ก็เพียงแค่ว่าค่ายาประจำวันของลินจง และค่าอาหารมื้อกลางวันนิดหน่อยเพื่อหิวจนทนไม่ไหว หรือไม่กี่ฟุ้งพาทนมถั่วยี่ห้อที่ขายไม่หมดของลินจง แต่ส่วนใหญ่เขามาจกอดทนได้ อาศัยน้ำกลั้วท้องทั้งวันยังเคยมาแล้ว นับประสาอะไรกับแค่อุดข้าวเพื่อให้มีเงินเหลือเก็บมากขึ้น เรื่องแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยมาก

บัทม์หวังว่าสักวันเขาจะมีเงินมากพอให้ลินจงเข้ารับการผ่าตัดรักษาโรคหัวใจจนหายขาด หญิงสาวจะต้องรอดปลอดภัยและกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม

เขาต้องออกจากห้องเช่าอย่างเสียดกิ๊บบริบ ตรงไปซื้อโจ๊กเจ้าประจำมาเทใส่ชาม เตรียมอาหารมื้อเช้าพร้อมยาให้ลินจง แล้วค่อยหันมาจัดการกับตัวเองจนเรียบร้อย เด็กหนุ่มส่องกระจกดูรอยช้ำตรงมุมปาก โทนกแก้มและใต้ตา ตอนนี้อรอยช้ำเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียวแกมม่วง หลังจากบัทม์พลาดโดนสถิติเหรียญหมัดสะเปะสะปะเข้าใส่ และเพราะไม่ได้ใส่ใจหาอะไรประคบตั้งแต่แรก รอยช้ำที่ว่าจึงบวมและเจ็บจนจำตัวแทบขยับริมฝีปากไม่ได้ กระนั้นเขาก็ยังไม่ปรินปากโอดโอย แหวดตาเข้มแข็งเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา

บัทม์เลิกใส่ใจกับรอยแผล คำว่าชุดนักเรียนที่มีตัวเดียวขึ้นสวมหยิบกระเป๋าเบ้สะพายหลังเตรียมไปส่งหนังสือพิมพ์ตามบ้านก่อนไปโรงเรียนเหมือนเช่นทุกครั้ง บัทม์ทำงานพิเศษโดยไม่มีวันหยุดพัก เด็กหนุ่มคว้าจักรยานคันเก่าซึ่งขอซื้อต่อจากร้านซ่อมจักรยานยนต์ ที่เขาพึ่งแอบไว้ข้างห้องเช่าของสมพร จูงไปตามทางเดินบนสะพาน ตรงไปร้านหนังสือพิมพ์เพื่อเริ่มต้นทำงานเหมือนเช่นทุกวัน

เพียงคล้อยหลังบัทม์ ลินจงก็ลืมตาตื่น หญิงสาวเอียงคอมองอาหารเช้าที่ลูกชายเตรียมไว้ให้น้ำตาซึม ก่อนพยุงตัวลุกขึ้นนั่ง ล้วงมือเข้าไปในปลอกหมอนเพื่อหยิบแหวนทองเก๋ייםออกมามอง แหวนวงนี้...

ลินจงเก็บรักษามาเนิ่นนาน มันเป็นแหวนที่ติดตัวปัทมมาตั้งแต่เป็นทารก ลินจงเคยขอให้ปัทมเก็บไว้ แต่เด็กหนุ่มปฏิเสธ อ้างว่าตัวเขายังเด็กเกินไป สำหรับของมีค่า และยกให้เป็นของขวัญของลินจงตั้งแต่วันนั้น

หลายครั้งที่ลินจงเห็นลูกชายต้องลำบาก หญิงสาวคิดอยากเอาแหวนไปจำหน่ายเพื่อแบ่งเบาภาระของเด็กหนุ่ม แต่จนแล้วจนรอดลินจงก็ทำไม่ลง ในเมื่อมันเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวของปัทมที่ยังเหลืออยู่แถมหญิงสาวก็ไม่มั่นใจว่า หากจำหน่ายไปแล้วจะสามารถไถ่คืนกลับมาได้ เลยได้แต่เก็บแหวนวงนี้ไว้กับตัว ซ่อนมันจากสายตาสถิต

ทว่าเหตุการณ์เมื่อคืนกลับทำให้ชายหนุ่มรู้เรื่องแหวนวงนี้เข้า หล่อนเดานิสัยสถิตได้ ในไม่ช้าก็ฝ่ายต้องหาทางมาเอามันไปแน่ๆ เพื่อปกป้องแหวนของปัทมไว้ ลินจงตัดสินใจซ่อนมันไว้ในหมอน หาด้ายมาเย็บปิดเพื่อเพิ่มความแน่นหนา รอเวลาที่ปัทมโตมากกว่านี้ หล่อนจะได้มอบแหวนวงนี้ให้อีกครั้ง เมื่อนั้นเขาคงพร้อมรับมันไปโดยไม่ปฏิเสธ

“วันนี้เยอะหน้อยนะ ส่งเสร็จแล้วก็ไปโรงเรียนได้เลย”

ปัทมพยักหน้ารับ พนักงานส่งหนังสือพิมพ์รายอื่นต้องกลับมารายงานตัว แต่กับปัทม เจ้าของร้านเห็นว่าเขายังเป็นเด็กนักเรียนอยู่ แถมยังต้องรีบไปเรียนหนังสือต่อ ถ้ามัวย้อนกลับไปกลับมาคงเสียเวลาไปไม่ทันโรงเรียนเข้าพอดี เลยอนุโลมให้เขามารายงานตัวตอนเย็นแทน เพื่อบอกว่ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้นบ้าง ส่งหนังสือพิมพ์ครบตามที่สั่งหรือไม่ แล้วค่อยจัดการแก้ไขต่อไปในวันรุ่งขึ้น แต่ส่วนใหญ่แล้วงานส่งหนังสือวันต่อวันแบบนี้แทบไม่มีปัญหาอะไร และปัทมก็ไม่เคยสร้างปัญหาด้วย เด็กหนุ่มทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างระมัดระวังและรอบคอบ อาจมากกว่าลูกจ้างประจำด้วยซ้ำ

“เสาร์อาทิตย์นี้บั่วว่างหรือเปล่า” เจ้าของร้านหนังสือเดินมาคุยด้วย

เมื่อบัทม์เรียงหนังสือพิมพ์ลงในตะกร้าหน้ารถและในกล่องสี่เหลี่ยมที่ผูกเชือกยึดติดกับเบาะนั่งด้านหลังจนเต็ม สาวใหญ่ยื่นค่าแรงที่บัทม์ขอเบิกล่วงหน้าให้ เพราะเขาต้องพาลินจงไปหาหมออาทิตย์นี้ ครั้นจะยืมเฮียเลี้ยงอีกก็เกรงใจ เพราะหนี้เก่าเขาก็ยังไม่หมด จึงต้องพึ่งพาเจ้าของร้านหนังสือแทน

“ว่างครับ” บัทม์ตอบเรียบๆ หลังจากทบทวนดูแล้วว่าเขาไม่ติดงานพิเศษที่ไหนอีก อาจเพราะงานแต่ละงานที่บัทม์เลือกทำ มักเลือกทำงานเป็นกะ เขาจึงจัดสรรเวลาให้รับงานพิเศษอื่นๆ ได้เต็มที่

“ถ้าฉันผลิตกะกับเอกนะบัว ราคานั้นมาขอหยุดเสาร์อาทิตย์นี้ คอบสองวันเลย พี่ไม่อยากใช้เด็กคนอื่น ใช้บัวนี่แหละชยัน ไม่ค่อยมีปัญหาแล้วพี่จะจ่ายเป็นเงินพิเศษให้” สาวใหญ่ยื่นข้อเสนอ เพราะนอกจากเรื่องเงินที่บัทม์ขอเบิกล่วงหน้าแล้ว เด็กหนุ่มแทบไม่สร้างปัญหากวนใจหล่อนเลย อีกอย่าง...เขาเป็นคนใช้ง่าย คู่กับเส้นทางส่งของ คงไม่ลำบากถ้าต้องทำแทนคนที่ขอลาพัก

“ครับพี่ภา เดี่ยวผมมาทำแทนพี่เอก” บัทม์รับข้อเสนอนั้นแบบไม่ต้องคิด รับเงินมาเก็บใส่กระเป๋าตังค์โดยไม่ต้องนับ เพราะเขาไว้ใจสาวใหญ่เจ้าของร้าน เด็กหนุ่มหันหัวจักรยานเบนออกจากร้าน แล้วกระโดดขึ้นคร่อม ออกแรงปั่นจักรยานเพื่อไปส่งหนังสือพิมพ์

เส้นทางที่บัทม์ต้องส่งหนังสือพิมพ์นั้นเริ่มต้นจากร้านค้าหน้าตลาด ยาวไปถึงหมู่บ้านซึ่งตั้งห่างจากเขตชุมชนแออัดของเขาไปค่อนข้างไกล และเพราะต้องส่งหนังสือพิมพ์นี้เอง ทำให้บัทม์กัดฟันเจียดเงินซื้อจักรยานมือสองมาใช้เป็นพาหนะ เพราะนอกจากจะคล่องตัวยามขับขี่แล้ว ยังประหยัดค่าน้ำมัน สามารถซอกแซกไปตามตรอกซอกซอยได้โดยไม่ต้องหยุดอยู่กับที่ตามกฎจราจร เพียงแต่เขาต้องใช้แรงในการปั่นมากหน่อยเพื่อให้ถึงจุดหมายในแต่ละที่

สิบห้านาทีของการเดินทาง บ้านหลังเล็กสีขาว ปูกระเบื้องหลังคา สีแดงสด ตั้งเรียงรายเป็นระเบียบแตกต่างจากบ้านหลังคาเกยกันในย่าน ชุมชนแออัด ก็ปรากฏแก่สายตา ปัทม์มองบ้านแต่ละหลังซึ่งมีอาณาเขต ของตนชัดเจน แล้วยังมีสนามหน้าบ้านเล็กๆ ด้วยสายตาผืนไฟ สำหรับ เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดของเขาแล้ว นี่แหละถึงจะเรียกว่า ‘บ้าน’ อย่างแท้จริง ไม่ใช่ห้องสี่เหลี่ยมมุมหลังคาสังกะสี ฝาผนังเป็นไม้เนื้อผุ อย่างที่เขาอาศัย อยู่ทุกวันนี้

ปัทม์โยนหนังสือพิมพ์ให้ลอยข้ามรั้วไปตกยังสนามหญ้า หรือไม่ ก็ทำให้ตกลงตรงพื้นถนนปูเข้าสู่ตัวบ้านอย่างแม่นยำ เด็กหนุ่มพยายาม ไม่สนใจสายตาเจ้าของบ้านบางรายที่ตื่นเข้ามาออกกำลังกายและเห็น ไบหน้าบวมซ้ำของเขา ซึ่งเขาก็ทำได้ดีมาตลอดทาง

เด็กหนุ่มเข้าหมู่บ้านนี้นอกหมู่บ้านนี้ จนกระทั่งมาถึงบ้านหลังเล็ก หลังสุดท้าย...บ้านของยายเด็กช่างซัก เจ้าของคำถาม ทำไม...ทำไม...และ ทำไม เป็นเจ้าหนูจำไม่ซึ่งเขาพยายามเลี่ยงไม่พบหน้า แต่ราวกับโชคชะตา กลับแก้ง ปัทม์ไม่เคยเห็นเด็กหญิงพันลัศครา

ทว่าวันนี้ดูเหมือนปัทม์จะโชคดี เพราะเมื่อมองผ่านรั้วต้นอัญชัน เข้าไป ไม่พบเด็กหญิงตัวน้อยมานั่งไกวชิงช้ารออยู่เหมือนทุกครั้ง เด็กหนุ่ม เตรียมจะหันหลังกลับ รู้สึกปลอดภัยไปตรงที่ไม่ต้องตอบคำถามน่าเวียนหัว แต่แล้วตอนที่เขากำลังหมุนหัวจักรยานเพื่อย้อนกลับทางเดิม เสียงเล็กใส ดังกังวานอย่างประหลาดก็ร้องทักขึ้นเหมือนครึ่งเดือน

“พี่บัว! รอเดี๋ยวค่ะ หนูตุ่นมาแล้ว”

ปัทม์ชะงักเท่า ถอนหายใจเฮือกใหญ่ จูงจักรยานถอยหลังเพื่อ หยุดยืนรอเจ้าของเสียง บ้านหลังเล็กทาสีเขียวฉูดฉาด เต็มสะดุดตาด้วย ต้นอัญชันซึ่งล้อมปกคลุมซุ้มทางเข้า ในละแวกบ้านรูปทรงเดียวกัน บ้าน น้อยหลังนี้ให้ความรู้สึกอบอุ่นและดูร่มรื่นที่สุด เพราะผู้เป็นเจ้าของขยัน

หาพรรณไม้หนานาชนิดมาปลูกรอบบริเวณบ้านด้วยความใส่ใจ

“พี่บัวอยู่ไหมคะ” เสียงเล็กใส่งามมา ทั้งที่เจ้าตัวอยู่ไหนก็ไม่รู้
 บัณฑิตกวาดตามองก็ไม่เห็น “พี่บัว”

“ยังอยู่น่า!” บัณฑิตกระแทกเสียงตอบ เขาคงหลบเสียงอีกฝ่ายได้
 ไม่ยาก หากบ้านหลังเล็กนี้ไม่ใช่บ้านของอัญชัน ครูประจำชั้นโรงเรียน
 มัธยมที่เขาเรียนอยู่ และบัณฑิตฝากเงินเก็บไว้กับอีกฝ่ายทุกวัน

อันที่จริงแล้วฐานะครูกับนักเรียนคงไม่ผูกพันกันขนาดนั้น ถ้าไม่ใช่
 เพราะเมื่อหลายเดือนก่อนบัณฑิตช่วยเด็กหญิงตรีชวา ลูกสาวของอัญชันไว้
 เด็กหญิงตัวน้อยถูกเด็กสลัมเมากาวจับเป็นตัวประกันตอนมาจ่ายตลาด
 กับมารดา ในขณะที่คนอื่นไม่กล้าช่วย หรือไม่ก็หยุดยืนมองอย่างทำ
 อะไรไม่ถูก บัณฑิตกลับเป็นคนเดียวที่ได้สติ เบี่ยงเบนความสนใจของคนร้าย
 เอาตัวเข้าเสี่ยงด้วยการยอมเป็นตัวประกันแทนเด็กหญิงจนได้รับบาดเจ็บ
 เหตุการณ์ในครั้งนั้นนอกจากบัณฑิตจะได้รับคำชมจากคนรอบข้างที่เห็น
 เหตุการณ์และถูกประกาศชื่อเป็นผู้ทำความดีหน้าเสาธงแล้ว ยังแปรเปลี่ยน
 สายสัมพันธ์ระหว่างเขากับครูประจำชั้นให้กลายเป็นมิตรแท้ต่างวัยจน
 กระทั่งทุกวันนี้

ประตูรั้วเปิดออก ตรีชวาโผล่ออกมาเป็นคนแรกพร้อมรอยยิ้ม
 กว้างเห็นพันครบสามสิบสองซี่ แม่เจ้าตัวจะอายุสิบขวบแล้ว แต่เด็กหญิง
 ยังตัวเล็กกว่าเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่มาก ทุกเช้าบัณฑิตเลยได้เห็น
 อีกฝ่ายถือกล่องนมเดินมาหาเขา และถ้าอัญชันเปลือ เจ้าตัวก็จะยึดเยียด
 ให้เขาช่วยตีนมจนหมดกล่อง อ้างว่าตีไม่หมดเพราะอิมข้าวเช้า โดยที่
 บัณฑิตไม่รู้เลยว่ามันคือแผนการของตรีชวาที่ต้องการให้เขาตีนมรองห้อง
 ในตอนเช้า หลังจากเจ้าตัวรู้จากมารดาว่าอีกฝ่ายใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่าง
 ยากลำบากต่างกับตนโดยสิ้นเชิง

“มีอะไร เรียกไว้ทำไม” บัณฑิตถามเสียงแข็ง ยามปลอดคนเขาไม่จำเป็น

ต้องพูดดีๆ กับตรีชวา เด็กหนุ่มมักรำคาญความไม่ประสาของอีกฝ่าย จนกลายเป็นไม่ชอบหน้า ไม่ชอบใจ ยิ่งเมื่อไรคนตัวเล็กกว่ายิ้มให้ ทั้งที่ควรโกรธเวลาเขาแก้ม ปัทม์จะยิ่งหงุดหงิดเป็นสองเท่า

“รอแป๊บค่ะ”

ปัทม์งกับคำว่ารอ แต่แล้วก็เข้าใจในนาที่ต่อมา เมื่อมือขาวๆ ดึงรั้วไม้ที่มีต้นอัญชันเกี่ยวกระหวัดให้เปิดออกกว้างกว่าเดิม

อัญชันปรากฏตัวขึ้นด้านหลังลูกสาว เบิกตากว้างขึ้นเมื่อเห็นไบหน้าของเด็กหนุ่มถนัดตา ก่อนจะอุทานอย่างตกใจว่า

“ตายแล้วบัว! หน้าไปโดนอะไรมา เข้ามานี่ก่อนเลย เข้ามา”

ปัทม์แอบถลึงตามองเด็กหญิง ไม่คิดว่าคำว่า ‘รอ’ ของตรีชวาจะหมายถึงรอให้อัญชันออกมาก่อน เด็กหนุ่มเอียงหน้าหลบสายตาคูประจักษ์ที่เพ่งมองมาด้วยสีหน้าตกใจและเป็นกังวล

“เข้ามาเลย เข้ามาให้ครูดูแผลที่หน้าก่อน” อัญชันย้า ไม่เปิดโอกาสให้ปัทม์หลบเสีง ร่างบอบบางในชุดออกกำลังกายสีม่วงเข้ม ขับผิวขาวเกือบซีดให้ดูขาวจัดยิ่งขึ้น หยุดยื่นรอให้เด็กหนุ่มเข้าไปก่อน

ปัทม์ล้งเลไม่ยอมเข้าไป แต่ซัดอีกฝ่ายไม่ได้ จำต้องก้มหน้าก้มตาเดินเข้าสู่อาณาเขตของบ้านหลังเล็ก โดยมีตรีชวาเดินตามหลังไปติดๆ ส่วนอัญชันปิดประตูบ้านเสร็จแล้วก็เดินรั้งท้าย

“คุณแม่เขา ทำไมหน้าพี่บัว...” เด็กหญิงที่แหวงหน้ามอง พูดได้แค่นั้นก็ชะงักแล้วยิ้มแหย เมื่อปัทม์ที่ก้าวไปยืนข้างๆ ก้มมองมาด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

อัญชันเหลือบมองเด็กหนุ่มอย่างกลัวใจ ไม่รู้จะตอบคำถามลูกสาวยังไงดี จึงหันมาสั่งคนอ่อนวัยกว่าทั้งสองว่า

“หนูตุ่น พาพี่บัวเข้าไปปรอในบ้านนะลูก แม่ขอเก็บของแป็บหนึ่งแล้วจะรีบตามเข้าไป...บัวเข้าบ้านไปกับน้องก่อนนะ นมสดอยู่ในตู้เย็น

เทศน์ได้เลย แล้วก็คุกกี...หนูตุ่นแกะออกจากกล่องเอามาแบ่งให้พี่บัวกินด้วยนะลูก”

สิ่งความเสร็จหญิงสาวก็เดินไปกลางสนามหญ้า ก้มคว้าเชือกกระโดด ลูกบาสนาขนาดเล็ก และของเล่นจิปาละของตรีชวา แยกหายไปทางสวนด้านหลัง ทั้งปัทม์ก็ให้ยื่นสบตาเด็กหญิงวัยสิบขวบในชุดนอนตุ๊กตาหมี คนตัวเล็กกว่าจะคว้าจับมือคนตัวโตกว่า ทว่า...

“อย่ามาจับ!”

ปัทม์ดึงมือออกอย่างแรงจนเด็กหญิงเซตกลับไปข้างหน้า คำพูดของเขาทำให้ตรีชวาหน้าเสียว เด็กหนุ่มมองคล้ายดูหมิ่น คิดในใจว่าคราวนี้อีกฝ่ายคงร้องไห้โฮวิ่งไปฟ้องอัญชันแน่

แต่ตรีชวาไม่เหมือน ‘เด็กชายอื่น’ ที่พอปัทม์ถลึงตา ทำท่าโมโหเข้าหน่อยก็ร้องไห้จ้า เด็กหญิงตัวน้อยยังพยายามคว้าจับมือปัทม์อีกครั้ง แต่...ไม่สำเร็จ

“ไปด้วยกันสิคะ คุณแม่บอกให้เราไปด้วยกัน” เด็กหญิงอ้ำ เมื่อหากำไธมาตอบโต้อารมณ์ขุ่นมัวของปัทม์ไม่ได้

“เราเดินไปเองได้” ปัทม์ออกเดินหันทีโดยไม่รอ

ตรีชวาวิ่งตามมา สายตาจับจ้องอยู่ที่มือของปัทม์หมายจับให้ได้ เด็กหญิงพยายามอีกเป็นครั้งที่สาม แต่ไม่สำเร็จ จึงร้องไวยวาย

“หนูตุ่นเป็นน้อง คุณแม่สอนเสมอว่าคนเป็นที่ต้องดูแลน้อง”

“ตัวไม่ใช่ น้องเราสักหน่อย ทำไมต้องให้เราคอยดูแลด้วย” ปัทม์สวนทันควัน พี่กับน้องอะไร เขาเมื่อที่ต้องฟังคำเปรียบเทียบลอยลมของคนในหมู่บ้านเต็มทีแล้ว และหมดความอดทนกับสายตาของใครหลายคน คนยามมองมาที่เขากับตรีชวา...สายตาที่คล้ายจะบอกว่า ‘ค่า’ ของคนอย่างปัทม์นั้นเทียบไม่ได้กับคนในบ้านหลังนี้เลย

“งั้นหนูตุ่นดูแลพี่บัวเองก็ได้”

“เฮอะ!” ปัทม์ทำเสียงดูถูก หยุดเดินเพื่อหันมามองเหยียดเด็กหญิง โดยเฉพาะ “ตัวกะเขี้ยกแค่นี้จะปกป้องดูแลใครได้ ตัวเองยังเอาไม่รอดเลยมั้ง จำไม่ได้หรือไง แค่อกหล้มหัวเข้าแตกนิตหน้อยตัวยังวิ่งไปฟ้องแม่ นี่ถ้าเราหล้มบ้าง ตัวไม่วิ่งไปบอกแม่เหมือนกันหรือ”

เด็กหญิงนั่งงั้น นึกถึงคำสอนของผู้เป็นบิดาแล้วไม่เอายากยอมแพ้ คำถากถางของปัทม์...

‘หนูตุนปกป้องคุณแม่ไม่ได้เลยคะคุณพ่อ คุณแม่เจ็บ หนูตุนได้แต่ร้องไห้ พี่บัวลึคะช่วยทุกอย่างเลย แต่คุณพี่พยาบาลบอกว่า หนูตุนเป็นเด็กเด็กผู้หญิงต้องรอให้ผู้ชายปกป้องนะถูกแล้ว แต่หนูตุนไม่เอารอนี้คะ หนูตุนไม่ต้องรอให้ใครปกป้องได้ไหมคะคุณพ่อ’

เด็กหญิงสะอื้น นึกถึงคำพูดของพยาบาลสาวประจำห้องฉุกเฉินในวันที่อยู่ชั้นป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาล เด็กหญิงในวันนั้นทำอะไรไม่ถูก จะวิ่งไปตามคนมาช่วยก็ดันหกล้มจนลุกไม่ขึ้น ผู้เป็นบิดาก็ไปทำงานยังไม่กลับ โชคดีเหลือเกินที่ปัทม์แวะมาหาพอดี ถึงได้ช่วยกันพาอัญชันส่งโรงพยาบาลทันช่วงที่ เหตุการณ์ในวันนั้นนำพาความรู้สึกรวดร่าวมมาให้ตรีชวา เด็กหญิงคิดว่าตนนั้นช่างไร้ประโยชน์เหลือเกิน

‘หนูตุนลูก ฟังพ่อนะลูกรัก การที่เราจะปกป้องใครสักคน มันไม่เกี่ยวกับตัวเล็กกว่า เป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชายหรือกนะ ใครๆ ก็สามารถปกป้องคนที่เรารักได้ โดยใช้สิ่งนี้’

พฤกษ์แตะมือลงบนหน้าอกลูกสาวด้านที่หัวใจเต้นไหว

‘ถึงเราจะตัวเล็กกว่า แถมยังเป็นผู้หญิง แต่ไม่ได้หมายความว่าหัวใจเราจะอ่อนแอตามไปด้วยนี่ลูก แค่อหัวใจหนูตุนเข้มแข็ง แค่อ่านหนูตุนก็ปกป้องคนที่หนูตุนรักได้แล้ว’

และเพราะคำพูดของบิดาเลยทำให้ตรีชวาอีกเheimจนได้ปัทม์คืนได้ “ปกป้องได้ลึคะ หนูตุนจะทำให้ดู”

“ทำไปเลย ปกป้องใครก็ได้นะที่ไม่ใช่เรา จำไว้เราไม่ใช่พี่ตัว ไม่ใช่ญาติ ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรด้วยเลย เพราะฉะนั้นอย่ามายุ่ง”

คำตอบของบัทม์ทำให้ตรีชวาหน้าม่อย ไม่ว่าเพียรพยายามผูกมิตรเท่าไร คนตัวโตกว่ากลับตัดสายสัมพันธ์นั้นทิ้งทุกคราวจนนึกท้อใจอยู่เหมือนกัน แต่จะให้ทำอย่างไรได้ เด็กหญิงอยากเป็นเพื่อนกับบัทม์นี่นา ถ้าอีกฝ่ายไม่มีใครอย่างที่แม่บอกไว้จริง ตรีชวาก็อยากเป็นเพื่อนเล่นเพื่อให้คนสูงวัยกว่าไม่รู้สึกเหงา เพราะถึงจะเด็ก...อายุแค่สิบขวบ แต่ตรีชวาเข้าใจความรู้สึกที่ว่านั่นดี ยามต้องนั่งรอบิดากลับมาบ้าน หรือกระทั่งตอนทำอะไรกับมารดาสองคน ตรีชวาก็ยังคิดถึงและอยากให้บิดามาอยู่ด้วย

“ตัวจะไปไหนก็ไปไป” บัทม์ออกปากไล่เมื่อเด็กหญิงเงยไปนาน เขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมอัชชันถึงพยายามบังคับให้เขา ‘ดูแล’ ตรีชวาหญิงสาวน่าจะรู้ว่าไม่มีใครแถวนี้ชอบให้เขาเกาะติดลูกสาวหล่อนแจหลายเสียงถึงกับเตือนให้บัทม์ได้ยืนต่อหน้าอัชชันด้วยซ้ำว่า ให้ระวังไว้ ‘สักวัน’ ของในบ้านจะหายไปหมด ถ้าขึ้นยังอนุญาตให้เขาเข้าออกบ้าน หลังเลิกเป็นว่าเล่นเช่นนี้

“ไม่ไปค่ะ”

“ไม่ไปใช่ไหม”

“ค่ะ ไม่ไป”

“ฉันก็ยืนรอแม่ตัวอยู่ตรงนี้ เราจะเข้าบ้านล่ะ”

บัทม์อาศัยจังหวะที่ตรีชวายังไม่เข้าใจคำสั่งเขา จำทำเดินนำหน้า โดยมีเด็กหญิงซึ่งเพิ่งรู้เรื่องราววิ่งวิ่งตามหลังมาโดยเร็ว จนเปียทั้งสองข้างสะบัด ปากก็ร้องขอให้บัทม์อยู่รอ แม้ว่าคนเดินนำหน้าจะไม่ยอมทำตามคำขอก็ตาม

“พี่บัวคะ รอหนูตุนด้วยค่า รอดด้วย...”

บัทม์ไม่หยุดตามเสียงเรียก เด็กหนุ่มเปิดประตูแล้วปิดทันทีเพื่อ

ไม่ให้เด็กหญิงตามเข้ามาได้ พร้อมยกคิ้วทีหนึ่งให้ตรีชวาที่เกาะกระจก ประตุมองตามตาละห้อยแต่เข้ามาไม่ได้ จากนั้นจึงเดินตรงไปยังห้องครัว ผ่านภาพวาดศิลปะฝีมือของตรีชวาตั้งแต่เล็กจนโต ซึ่งถูกนำมาใส่กรอบ กระจกแขวนติดผนังดูจเป็นป้ายประกาศเกียรติยศอันน่าชื่นชม

ปัทม์เดินตรงไปตามทางเล็กแคบ ด้านซ้ายคือบันไดขึ้นสู่ชั้นสอง อันเป็นพื้นที่ส่วนตัวของคนในครอบครัว และก่อนถึงส่วนของห้องครัว ตามที่ปัทม์ได้รับคำสั่งให้รออยู่ในนั้น เด็กหนุ่มผ่องผิให้าลงจนกลายเป็น หยุดหนึ่ง เพื่อมองภาพถ่าย ‘พ่อแม่ลูก’ ยืนตัวตรงเรียงตามลำดับไหล่ ในกรอบสี่เหลี่ยมผืนผ้าซึ่งแขวนไว้ด้านหน้าห้องครัว ทั้งสามคนสวม ผ้่ากันเปื้อนสีและลายแบบเดียวกัน ในเมื่อมีทะเลลิว กระจหะ และผลไม้ ถืออวด เป็นสัญลักษณ์บอกให้ทุกคนที่มาเยือนได้รู้ว่ามาถึงส่วนของห้อง ครัวแล้ว ชั่วเวาหนึ่งดวงตาปัทม์ฉายแววอ่อนโยนแกมโหยหา ก่อนจง หายไปอย่างรวดเร็วเมื่อความอบอุ่นจากมือเล็กสอดเข้าจับมือหยาบ กระจด่างของเขาไว้

“จับได้แล้ว!” ตรีชวาเอ่ยเสียงลิ่งโลด เยงหน้าขึ้นมองปัทม์ ยิ้มสดใส เจิตจำจนตายิบหยี่ ขณะที่เด็กหนุ่มแสยะยิ้มตอบ บีบมือเล็กแน่น

ได้ผล...ตรีชวาเป็นฝ่ายสะบัดมือออกก่อน หน้าตาบิดเบี้ยวเหยเก เพราะเจ็บกับแรงบีบของปัทม์

“หนูตุ่นเจ็บนะคะ” เสียงเล็กประท้วงเบา ริมฝีปากแดงจ้ำม่ำแน่น ปัทม์มองรอยปื้นแดงปรากฏบนผิวขาวจัดของตรีชวาอย่างสะใจ

“ใครใช้ให้ตัวมาวุ่นวายล่ะ”

“จันครวหน้าหนูตุ่นจะไม่ยุ่งแล้วคะ”

“ดี”

ตรีชวาหันงอทันที เด็กหญิงลูบมือตัวเองไม่หยุดขณะเดินตาม ปัทม์เข้าห้องครัวเงียบๆ ร่างเล็กในชุดนอนเขยงหยิบนมในตู้เย็นออกมา

เทใส่แก้วสองใบ ให้ปัทมแก้วหนึ่ง ของตนแก้วหนึ่ง แล้วค่อยเกาะกล่อ
 คุกก็รวมรสเลื่อนไปตรงหน้าเด็กหนุ่มทั้งที่ยังหมางใจกัน

ตลอดเวลาตรีชาไม่กล้าเหลือบตามองเด็กหนุ่มซึ่งนั่งลงฟังตรงข้าม
 ความที่อีกฝ่ายอายุต่างกับตนมาก แถมยังตั้งหน้าตั้งตาดูตลอดเวลา
 เมื่อกี้ก็เพิ่งโดนแกล้งมาสดๆ ร้อนๆ เด็กหญิงเลยได้แต่ดื่มนมในแก้ว
 เงียบๆ แต่สุดท้ายเมื่อเห็นปัทมไม่แตะต้องแก้วนมตรงหน้าสักที ก็ตะบะแตก
 อดใจไม่อยู่ ต้องเอ่ยถามว่า

“พี่บัว... ไม่ดื่มนมหรือคะ”

ดวงหน้าสะอาดใสจับจ้องรอคอยคำตอบ ทว่าปัทมเพียงแค่อัด
 ตามองก่อนเหม็นหน้าหนีไปอีกทาง ตรีชาเลยต้องกลับมานั่งก้มหน้าก้มตา
 จิบนมในแก้วของตนต่อไปอย่างไม่รู้จะอย่างไรดี เพราะไม่ว่าจะทำ
 อะไรปัทมก็เหมือนจะไม่พอใจแทบทั้งสิ้น

นิสัยไม่เคยอยู่เฉยทำให้ตรีชานั่งเงียบได้ครู่เดียวก็ขยับตัวลุก
 วิ่งหายออกไปจากห้องครัว ปัทมมองตามก่อนถอนหายใจโล่งอก ดวงตาคม
 มองแก้วนมตรงหน้า แววดำอ่อนแสงลงจนเกือบแปรเป็นอ่อนโยน มือหนา
 ค่อนข้างหยาบหมุนแก้วเล่น มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มอย่างที่น่าอึ้งครั้ง
 เจ้าตัวจะแสดงให้ใครเห็น แต่พอรู้สึกตัวก็รีบชักมือออก ปล่อยให้มัน
 ตกลงข้างตัว แววดากลับมาขริบเคร่ง และหยุดอยู่อย่างนั้นเนิ่นนาน
 จนกระทั่งเสียงเด็กหญิงตรีชาปลุกเขาให้ตื่นจากภวังค์

“พี่บัวคะ ให้หนูตุนทำแผลให้หะคะ”

นึกว่าไปแล้วกลับ แต่ตรีชวยังอุตส่าห์กลับเข้ามาพร้อมกล่องยา
 ในมือ เด็กหญิงไม่ย่อท้อ ยังคงตามตื้อปัทมอีกครั้งด้วยความกระตือรือร้น
 แม้ปัทมจะขึ้นเสียงดู ร่างเล็กก็ยังยืนมองตาแป้วรับฟัง

“ตัวนี้ยังไฉนะ พูไม่รู้เรื่อง”

“ค่ะ...ไม่พุดแล้วค่ะ ทำแผลเลยนะค่ะ”

“ไม่!”

“พี่บัวไม่ต้องกลัวนะคะ หนูตื้นทำได้ ไม่เจ็บหรอกค่ะ”

เด็กหญิงคิดไปอีกทาง ฉีกยิ้มปะหละเหมือนคนหนึ่งอยู่เป็นเด็กชาย
อายุน้อยกว่า

บัทม์แยกเขี้ยว ยกแขนขึ้นป้องใบหน้าทันทีไม่ให้อีกฝ่ายทำสำเร็จ
ตรีชวาเห็นดังนั้นเลยยิ่งฮึด พยายามดึงแขนบัทม์ออก ยื้อแย่งกัน
อยู่นานชนิดไม่มีใครยอมใคร ทว่าการรบราต้องหยุดชะงักกลางคัน เมื่อ
เสียงฝีเท้าและเสียงพูดคุยโต้ตอบดังแว่วมาเหมือนระฆังหมดยก

“คุณพ่อ!”

ตรีชวาจำเสียงทุ้มนี้ได้ เด็กหญิงผละจากบัทม์ทันทีจนเหมือน
ผลึกบัทม์ออก ทำเอาคนตัวสูงกว่าอึ้งไปนิด แล้วเปลี่ยนเป็นหงุดหงิดขึ้น
มาอย่างไม่รู้สาเหตุ

“คุณพ่อจริงๆ ด้วย คุณพ่อกลับมาแล้วค่ะพี่บัว”

บัทม์ลุกขึ้นมายืนข้างเด็กหญิงที่กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ
เมื่อร่างสูงของพฤษ์ก้าวเข้ามา เด็กหนุ่มก็ยกมือไหว้คนสูงวัยกว่าพร้อม
กับตรีชวา

พฤษ์ย่อตัวลง กางแขนออกอรับเด็กหญิงที่วิ่งมาหาแล้วโอบอุ้ม
ก่อนลุกขึ้นยืน

ในสายตาบัทม์ ชายหนุ่มแตกต่างกับภาพถ่ายหน้าห้องครัวค่อนข้าง
มาก พฤษ์อยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงเลสีน้ำเงินอมฟ้า สะพายกระเป๋าข้าม
สีสดตัดกับผิวคล้ำคล้ายเพิ่งอาบแดดมาจากทะเล ยิ่งเมื่อเด็กหญิงตรีชวา
อยู่ในวงแขนล้ำสัน ความแตกต่างของสีผิวยิ่งเด่นชัด แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน
และทำให้รู้ว่าเด็กหญิงเป็นลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นก็คือดวงตา...ดวงตาของ
พฤษ์กระจ่างใสแวววาวฉกดาวบนฟ้าเช่นเดียวกับดวงตาของลูกสาว แต่
แววตาฉายแววรู้เท่าทันคนจนทำให้บัทม์รู้สึกกลางแครงใจในตัวตนที่

แท้จริงของอีกฝ่ายขึ้นมาครามครัน

“โตขึ้นมากทั้งสองคนเลย ไม่เห็นแค่วัน” พกฤษ์แซว เอ้อมมือมาตบบ่าปี๋หม้อย่างเป็นกันเอง ขณะที่ตรีชวาหอมแก้มบิดาพอดใหญ่ ภาพนั้นทำให้ปี๋หม้อยอดทนไม่เสะเยี้ยมอย่างหมั่นไส้

“ถูกยายตุ๋นรังแะอะไรหรือเปล่า น้ำอนุญาติให้ตีได้นะ ถ้าหนูตุนตื้อ” พกฤษ์ชวนคุย เขาวางตรีชวาลงแล้วตอนนี้ อัญชันเลยก๊วกมือเรียกเด็กหญิงให้มาช่วยถือถุงกับข้าวมากมายที่พกฤษ์ซื้อมาจากตลาด โดยมีปี๋หม้อยับเข้าช่วยอย่างกระตือรือร้น

“คุณพ่อขา...หนูตุนไม่ได้ตื้อสักหน่อยค่ะ” ตรีชวารีบแก้ตัว หันมาบอกบิดาก่อนหัวเราะคิกคัก ปี๋หมื่นั้นโดนอัญชันไล่ให้มานั่งคุยเป็นเพื่อน พกฤษ์ แต่ดึงตรีชวาไว้เป็นลูกมือช่วยแกะอาหารใส่จาน

แต่ปี๋หม้อยอมนั่งรอเฉยๆ เด็กหนุ่มเปิดชั้นวางของ หยิบช้อนล้อมและจานออกมาจัดเรียง โดยมีสายตาพกฤษ์จับจ้องจนเขารู้สึกเกร็งวางตัวไม่ถูก แม้อีกฝ่ายไม่เอะอะไร แต่เด็กหนุ่มกลับรู้สึกว่พกฤษ์กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่เงียบๆ และนั่นทำให้ปี๋หม้อยิ่งเดาไม่ถูกว่พกฤษ์ประกอบอาชีพอะไร ถ้าทำงานเกี่ยวกับศิลปะ แวะตาพกฤษ์คงไม่คมประดุจเหยี่ยวเช่นนี้ อย่างน้อยก็ควรจะมีคามฝัน ความหวัง ฉายชัดเหมือนอย่างศิลปิน แบบครุศิลปะประจำโรงเรียนเขาบ้าง

“หนูตุนอยากทำแผลให้พี่บัวค่ะคุณแม่” ตรีชวาขออนุญาตอัญชันแล้วหันมาขอความเห็นจากพกฤษ์ “คุณแม่พ่อตุลึคะ หน้าพี่บัวมีแต่แผลเต็มไปหมดเลย”

เด็กหญิงชวนเชื่อเต็มที่ ตลอดเวลานั้นปี๋หม้อยิ่งไม่พูดอะไร เพราะแผลบนใบหน้าเขานั้นเด่นชัด ใบหน้าเข้มนก่อนไปทางเฉยเมยจนคนมองยากจะเดาได้ว่า เขาไม่พอใจคำพูดของตรีชวาหรือเปล่า

“เห็นไหมคะคุณแม่ พ่อ ตรงนั้นกับตรงนี้”

บัทม์นั่งนิ่ง ถ้าเป็นเวลาอื่นเขาคงฟาดหัวฟาดหางเอากับตรีชวาแล้ว เด็กหญิงเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้เขาไม่ยอมก้าวเท้าเข้าบ้านหลังนี้ เด็กหนุ่มไม่ชอบนิสัยจู้จี้จ้าน ไม่ชอบเสียงซักถามอยากรู้ไปหมดทุกอย่างของอีกฝ่าย และยังไม่ชอบใบหนักขึ้นเมื่อเจ้าตัวใส่ออกเกินกว่าจะเข้าใจว่าเขารู้สึกอย่างไรในเวลาแบบนี้

“แน่ใจหรือลูกว่าทำได้ ไม่ใช่ว่าทำพีบัวเจ็บกว่าเดิมนะ” แทนที่จะถามถึงที่มาที่ไปของรอยแผล พกฤษ์กลับเรียกหาความมั่นใจจากลูกสาว แทน เด็กหญิงรีบผละจากมารดามาเกาะเก้าอี้ข้างบัทม์ ตอบคำถามบิดาด้วยน้ำเสียงเจ็อยแจ้วทันที

“มันใจร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ ให้หนูตุนทำแผลให้นะคะพีบัว” ท้ายประโยคตรีชวาหันมองเจ้าของแผล ซึ่งทำตัวเสมือนหายไปจากห้องครัวแล้วตอนนี้

“ไม่ต้อง” บัทม์ข่มเสียงตอบปฏิเสธ ดวงตาคมมองตรีชวาอย่างข่มขวัญ ลังผ่านสายตาไม่ให้อีกฝ่ายขยับปากพูดอะไรเกี่ยวกับเขาอีก “ผมไม่เจ็บ ไม่ต้องทำแผลให้หรอกครับ อีกร่างผมต้องไปโรงเรียนแล้ว”

“อะไรกัน จะไปทั้งอย่างนี้หรือ ไม่ได้หรอก อย่างน้อยให้หนูตุนทำแผลให้เสียหน่อยสิ” พกฤษ์รั้งไว้อย่างไม่เห็นด้วย

บัทม์เหลือบตามองนาฬิกา อีกรักเสียจนอัญชันสงสาร ละมือจากการจัดอาหารใส่จานเข้ามาช่วยพูดให้ เพราะนี่กว่าบัทม์กลัวตรีชวาจะทำเขาเจ็บยิ่งกว่าเดิม

“เอาอย่างนี้ใหม่บัว ถ้ากลัวน้องทำเจ็บ ครูทำให้เอง”

“แต่หนูตุนอยากทำให้พีบัวเองนี่คะคุณแม่” ตรีชวาแทรกขึ้นเสียงอ่อย ยืนยันความคิดตนแน่แน่ ดวงตาใสแจ้วแววอนให้คนมองใจอ่อน และคนใจอ่อนคนแรกก็ไม่ใช้ใครที่ไหน แต่เป็นบัทม์เอง เด็กหนุ่มตัดปัญหาด้วยการยอมทำตามใจตรีชวา

“ให้หนูตื้นทำให้ก็ได้ครับ”

“แนใจหรือบัว” คราวนี้กลายเป็นอันฤษันเสียดองที่ล่งเล

“แนใจครับ” บัษมบอกลองอ่อน ยื่นมือให้เด็กหญิงตัวน้อยแล้ว
ถาม “หนูตื้นจะทำแผลให้พี่เบาๆ ใช่มั้”

“หนูตื้นลัญญาคะ ว่าจะทำเบาๆ” ตรีชวาทำเสียดองตาม แต่
ต่ายคงมอมมือบัษมเซม็งคล้ายไม่แนใจว่าอีกฝ่ายจะมามีเหน ปฏิกรียา
หวาดระเวงองเด็กหญิงทำเอาบัษมต้องเป็นฝ่ายคว่ำจับมือเล็กไว้แทน
แล้วบอกว่า

“ถ้าพี่เจีบจะร้องดั่งๆ”

“คะ?”

“ก็ถ้าหนูตื้นทำแผลเจีบ พี่จะร้องดั่งๆ ดีไหม”

ตรีชวาเงยหน้าจากมือที่ถูกจับ มอมบัษมงๆ

เด็กหนุ่มทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ลูกขึ้นโดยที่มีอย่งจับมือเล็กองตรีชวา

อันฤษันเห็นเรื่องราวจบลงด้วยดีเลยวางใจ บอให้เด็กๆ รีบไปทำแผล
แล้วกลับมकिनเข้าเข้าในห้องครัวด้วยกัน

“เอละ งั้นก็ไปทำแผลกันเถอะจ๊ะ หนูตื้นทำตามแม่เคยสอนให้นะ
จำได้ใช้ไหมลูก”

“จำได้คะ ล่าลึชชยาแดง บ้ายเบาๆ แล้วเป่าเพ็ยง” เด็กหญิงท่องจำ
ขึ้นใจ เรียดเสียดองหัวเราะได้รอบห้อง ก่อนเจ้าตัวจะถูกอันฤษันคว่ำไปกอด
แล้วหอมแก้มด้วยความรัก

บัษมออกไปยืนรอตรีชวาตรงประตูหน้าห้องครัวอย่างใจเย็น
พอเด็กหญิงหลุดจากอ้อมแขนผู้เป็นมารดาได้ก็วิ่งมาจับมือเขาไว้เมยอม
ปล่อย

“ถ้าน้องทำเจีบก็ร้องดั่งๆ เลยนะ เจ้าตัวเขาอนุญาตแล้วนี่” พฤกษ์
ขยิบตาให้เด็กหนุ่ม

ปัทม์ตอบรับสั้นๆ อย่างสุภาพ คนมองเองก็ชินเสียแล้วกับนิสัยพูดน้อยของอีกฝ่าย จึงไม่เข้าชี้ถามอะไรอีก

ตรีชวาทำแก้มป่อง กระทั่งปัทม์กระตุกมือเล็กเบาๆ เป็นสัญญาณให้ออกเดิน นั่นแหละเด็กหญิงถึงได้ร้องเพลงหงุ่หงิง เดินตามการจูงของปัทม์ออกไป

ทันทีที่คล้อยหลังทั้งคู่ อัฒจันทร์ก็เหลือบมองผู้เป็นสามี พฤกษ์หุบยิ้มทันที ใบหน้าคล้ำเพราะแดดแรงขริบลงด้วยความหนักใจ ก้อนหินมาสบตาหล่อน หญิงสาวเลื่อนแก้มแล้วนั่งลง ภาวนาในใจว่าเรื่องที่พฤกษ์จะพูดต่อไปนั้นคงไม่ใช่เรื่องเดียวกับที่หล่อนเป็นกังวลอยู่ในเวลานี้

๓

ห้องครัวกลับมาเงียบสงบสมกับเป็นยามเข้าอีกครึ่ง เมื่อเตี๊ยกๆ ออกไปส่งเสียงเจี๊ยกจ๊าวที่ห้องรับแขกแทน อัญชันกุลีกูจอเปิดตู้เย็นรินน้ำ อัญชันสีน้ำเงินเข้มที่ทำแซ่ไว้ตั้งแต่เมื่อเย็นวานใส่แก้ว จัดแจงผ่านมะนาว บีบลงไปพอให้ออมเปรี้ยวอมหวานตามแบบที่พฤกษ์ชอบ จนตัวน้ำอัญชัน กลายเป็นสีชมพูสด จึงค่อยเลื่อนส่งให้ผู้เป็นสามีอย่างเอาใจ

พฤกษ์รับแก้วจากภรรยามายกดื่มรวดเดียวหมด ก่อนนั่งเสียบอยู่ อย่างนั้นด้วยท่าทางครุ่นคิด ความสดใสรุ่งเรืองเมื่อตอนอยู่กับตรีชวาจางหายไปหมดแล้ว แม้แต่ดวงตาก็ไม่ฉายแววเข้มขึ้นใดๆ อีกต่อไป

“ทำไมวันนี้กลับเร็วจังคะ ไหนคุณบอกว่าต้องใช้เวลาแฝงตัวสามสี่วัน”

อัญชันชวนคุยขณะจัดเรียงอาหารเข้าวางบนโต๊ะ โฉงๆ สำหรับตรีชวา แบ่งคนละครึ่งกับปัทมเพราะเด็กหญิงมักกินไม่หมด พร้อมปาห้องโก๋ทอดเสียจนเป็นสีเหลืองนวลน่ากินวางแบ่งไว้ให้แต่ละคนเท่าๆ กัน ส่วนของหล่อนั้นเป็นกวยจั๊บน้ำข้น ดูเนื้อในแล้วก็รู้เลยว่าเป็นของเจ้าประจำ

ส่วนพฤษ์นั้นกินอยู่ง่าย ชายหนุ่มขอแค่กาแฟแก้วเดียวกับปาห้องโก้ หรือไมก็ขนมปังสังขยาก็พอ

“อืม...จะพูดยังไงดีล่ะ” พฤษ์ทำเสียงอย่างหนึ่งในลำคอ ก่อนเงยหน้าขึ้นยิ้มให้ภรรยา

คำถามของอัณฐ์นี้อาจฟังดูแปลกประหลาดสำหรับครอบครัววีนที่อยู่กันพร้อมหน้า ตื่นเข้ามาเจอหน้ากัน ตอนเย็นก็กลับบ้านมาเจอกันอีก แต่สำหรับครอบครัวพฤษ์แล้ว ต้องเรียกว่าแตกต่าง ด้วยอาชีพของเขานี้ไม่เอื้ออำนวยให้ทำทุกอย่างได้ตามตารางชีวิตดูจคนทั่วไป แค่นานๆ ครั้งชายหนุ่มสามารถแวะเวียนกลับบ้านมาได้เช่นวันนี้ ก็นับว่าเป็นเรื่องน่ายินดีแล้ว

“ภารกิจยกเลิกนะ” พฤษ์ตอบคำถามภรรยาเบาๆ บิดามารดาเขาต่างเสียชีวิตไปหมดแล้ว และผู้เป็นภรรยาก็ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีก ฉะนั้นจึงแทบไม่มีใครรู้เลยว่าพฤษ์ประกอบอาชีพอะไรกันแน่ ชายหนุ่มเองก็ไม่ปริปากเล่าถ้าไม่มีคนถาม ปล่อยให้แต่ละคนเข้าใจผิด หรือไม่ก็ตีความกันเอาเองว่าเขาเป็นศิลปิน ทำงานศิลปะ อยู่อย่างสมณะกับภรรยาซึ่งประกอบอาชีพครู นั่นก็เพราะว่าอาชีพของเขาไม่ใช่อาชีพที่สามารถบอกเล่ากับใครได้ง่ายๆ ชายหนุ่มเป็นตำรวจสายสืบ มียศเป็นร้อยตำรวจเอกก็จริง แต่หน้าที่นั้นแตกต่างจากนายตำรวจทั่วไปอย่างสิ้นเชิง พฤษ์ต้องคอยลงพื้นที่ปลอมตัวเพื่อล่อซื้อยาเสพติด บางวันเขาต้องกลายเป็นคนขับแท็กซี่ตระเวนรับส่งยา บางวันเป็นพ่อค้าหาบเร่ช้อนของแลกเปลี่ยนไว้ใต้หาบ อย่างเช่นวันนี้พฤษ์คือหนุ่มศิลปินตกอับ เร่ขายภาพเขียนแปลกๆ ตามชายหาด แต่ยังไม่ทันได้ทำภารกิจให้ลุล่วง ก็มีสืบสวนอื่นก็ถูกสั่งให้ลงพื้นที่แทน ส่วนเขานั้นถูกเรียกตัวกลับเพื่อรับงานชิ้นใหม่

“คุณพฤษ์คะ” อัณฐ์เรียกชื่อสามีซ้ำ เห็นสีหน้าไม่สบายใจของอีกฝ่ายแล้วก็รู้ว่าคำถามนาของหล่อนไม่สมหวัง หญิงสาวเดินอ้อมมานั่ง

ใกล้พฤษภ เริ่มสังหรณ์ใจว่าภารกิจยกเลิกคงไม่ใช่เรื่องดีแน่

“มีคำสั่งลงมาแล้วนะคุณ ทางเบื้องบนต้องการเคลียร์พื้นที่ในชุมชนทั้งหมดเพื่อแก้ปัญหายาเสพติด ผมถูกเรียกตัวกลับมาระหว่างชุมชนพ่อค้ายา ก็เพราะเรื่องนี้”

“ถ้าอย่างนั้นที่อัญได้ข่าวมาว่าตอนนี้มียาตัวใหม่ระบาดในชุมชนแออัดของบัวก็เป็นเรื่องจริงสิคะ เห็นชาวบ้านในตลาดเขาว่า ยาเสพติดตัวใหม่นี้กินแล้วทำให้ขยันทั้งวัน ไม่ง่วง ไม่ซึม มีกำลังวังชาเหมือนม้าศึก พวกคนขับรถบรรทุกชอบกินเพื่อให้ตัวเองขยันทำงานมากขึ้น”

“ใช่ ต่อจากสารระเหยอย่างกาว ทินเนอร์ ก็มีเฮโรอีนเข้ามา ตอนนี้ เป็นยาเสพติดตัวใหม่อย่างที่คุณว่า” นายตำรวจหนุ่มเล่าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม การระบาดในเขตพื้นที่ชุมชนแออัดนั้นลุกลามอย่างรวดเร็ว ด้วยความที่คนอาศัยในนั้นมีสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีอยู่แล้ว โดยเฉพาะวัยรุ่นวัยอยากรู้อยากลอง แค่นี้ได้รับการชักชวนเพียงไม่กี่ครั้ง หรือถูกยั่วว่าไม่กล้าเข้าหน่วยก็พร้อมจะลองเสี่ยงกับสิ่งไม่ดีพวกนี้อยู่แล้ว

“เบื้องบนกำชับมา ชุมชนแออัดของบัวกำลังเป็นปัญหาใหญ่ไม่ต่างกับชุมชนแออัดอื่นๆ ยาเสพติดแพร่ได้ง่ายและรวดเร็ว ขนาดตำรวจในพื้นที่เองยังขยาย เราเลยต้องรีบทำทุกอย่างเพื่อแก้ไข ไม่อย่างนั้นคงเอาไม่อยู่”

“คงไม่ได้มีแค่เรื่องนี้ที่ทำให้คุณหนักใจใช่ไหมคะ”

คำถามของอัญหันทำเอาผู้เป็นสามีถอนหายใจยาวทันที สมแล้วที่คนตรงหน้าเป็นทั้งคู่ชีวิตและคู่คิดคอยอยู่เคียงข้าง แค่นี้เรามีสีหน้าผิดจากปกติไปนิดเดียวก็โดนจับได้แล้ว

“อัญ...คุณเคยบอกผมว่าบัวทำงานส่งน้ำแข็งกับเฮียเลี้ยงใช่ไหม”

อัญขยับอมรับ หล่อนเคยเล่าให้สามีฟังจริงๆ ว่าบัทม์ทำงานส่งน้ำแข็งที่โรงน้ำแข็งเฮียเลี้ยงซึ่งเป็นเจ้าหนี้ แต่ตอนนี้หญิงสาวยังเดาไม่ออกว่าสามี

จะพูดอะไร กระทั่งอีกฝ่ายเสริมต่อว่า

“ในรายงานที่สายของเราส่งมาให้ผมอ่าน มีรายชื่อเจ้าของโรงงานน้ำแข็งที่บิวทำงานอยู่ด้วย เท่าที่ดูรายละเอียดเขาไม่ใช่แค่คนส่งยาธรรมดา แต่อาจเป็นพ่อค้ายารายใหญ่ และคนงานในนั้นก็น่าจะเป็นพวกสายส่งยาอีกต่อหนึ่ง”

อัฏซันตกใจ หล่อนรู้อยู่แล้วว่าชุมชนแออัดที่บีม์อาศัยอยู่นั้นขึ้นชื่อเรื่องยาเสพติด เพราะหล่อนรู้จักกับบีม์ แคมเคยประสบเหตุการณ์ที่ทำให้เห็นถึงพิษภัยอันร้ายแรงของมัน แต่พอได้ยินจากปากสามีก็ยิ่งกลัวไม่หนักเลยว่าภัยร้ายจะคืบคลานเข้ามาใกล้ตัวรวดเร็วเช่นนี้

พฤษณ์มองภรรยาอย่างเข้าใจ ในฐานะตำรวจสายลับ เหล่าเจ้าหน้าที่ต่างรู้กันดีว่าผู้ซื้อและผู้ขายพากันมารวมตัวอยู่ที่ชุมชนแออัดละแวกนี้ ได้พักหนึ่งแล้ว จากที่อยู่อาศัยของคนจนไม่มีที่ไปกลายเป็นตลาดนัดค้าขายขนาดย่อม ถ้าผู้เสพยาอยากได้ตัวยาแปลกๆ ใหม่ๆ สถานที่แรกที่คนเหล่านั้นจะนึกถึงคือชุมชนแออัดของบีม์ ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด พ่อค้ายารายใหญ่หลายรายซึ่งทางการตามจับตัวมักอาศัยตรอกซอกซอยอันเป็นจุดบอดที่ทางการเข้าไม่ถึง กระจายสารเสพติดในมืออย่างไม่เกรงว่าจะถูกจับได้

“คุณคิดว่าบิวเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรือคะ”

อัฏซันไม่คิดว่าตนนั้นมองคนผิดไป เพราะบีม์ไม่มีลักษณะเหมือนเด็กเดินยาเลยสักนิด ไม่หลุกหลิก ไม่กระเหี้ยนกระหือรือ หรือเก็บตัวเสียบจนดูน่าสงสัย อยู่โรงเรียนบีม์พูดน้อยก็จริง แต่ไม่ได้ปลีกตัวโดดเดี่ยวชายหนุ่มมีเพื่อนฝูง ถึงไม่มากแต่ก็เรียกว่ามี แคมอยู่ด้วยกันตลอด แทบไม่มีที่ทำได้ๆ บ่งบอกเลยว่าอีกฝ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

“ทางตำรวจแค่สันนิษฐานว่าคนงานในนั้นน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับส่วนบิว...อาจจะใช่หรือไม่ใช่ก็ได้ ยังไม่มีอะไรมายืนยันว่าเด็กส่งน้ำแข็งคนไหนของเฮียเลี้ยงพัวพันกับเรื่องนี้บ้าง เราเลยต้องสงสัยหมดทุกคน”

พฤษ์รีบบอกให้สบายใจ เมื่อเห็นสีหน้าวิตกของภรรยา

“บัวเพิ่งเข้าทำงานในโรงงานน้ำแข็งได้ไม่นาน อัญไม่คิดว่าบัวจะรู้เรื่องนี้”
อัญชันออกโรงปกป้องตามประสาคนที่ไว้ใจเด็กหนุ่มซึ่งครั้งหนึ่งเคย
ปกป้องลูกของหล่อนไว้โดยไม่คำนึงถึงตัวเอง

“เพราะอย่างนี้แหละ ผมถึงอยากทำให้เรื่องนี้จบเร็วๆ บางทีถ้าเรา
จับเฮียเลี้ยงได้ อะไรๆ คงกระจ่างขึ้น”

เท่าที่ได้สัมผัสพูดคุยกับเด็กหนุ่ม ทำให้พฤษ์แน่ใจว่า ถึงแม้บัว
จะอาศัยอยู่ในย่านที่ขึ้นชื่อเรื่องยาเสพติดแพรวะबाट แต่เด็กหนุ่มคง
ไม่ถลาลึกลงกับสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้น ชายหนุ่มยังมองเห็นความไม่ดีในตัวบัว
ผ่านผลการเรียนที่ไม่เคยหลุดออกจากสามอันดับของชั้นปี สิ่งนี้อาจเป็น
เครื่องยืนยันได้ว่าเขาสงสัยผิดคน

“ฉันเอาใจช่วยอยู่นะคะ ขอให้ทำสำเร็จ เพราะมันไม่ได้หมายถึง
ชีวิตที่ดีขึ้นของบัวเท่านั้น แต่มันหมายถึงชีวิตของทุกคนที่อาศัยในชุมชน
นั้นด้วย” อัญชันภาวนา ลุ้นไปกับภารกิจใหม่ของสามีซึ่งอาจหมายถึงอนาคต
ของบัวด้วย จะเป็นอย่างไรถ้าชีวิตที่มีทางเลือกไม่ก้ำกังของคนอ่อนวัย
กว่าต้องพบเจอทางตัน ต่างพร้อมๆ เพียงเพราะตัวเองนั้นทำงานให้ชาย
ผู้อยู่ในแฟ้มรายชื่อผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่

“ผมก็หวังอย่างนั้น นี่ถ้าแม่ที่เลี้ยงดูบัวมาไม่อยู่แล้ว ก็ไม่รู้ที่บัว
จะเป็นยังไง เห็นว่าแม่บัวตอนนี้เจ็บออดแอดไม่ไหวหรือ”

“เท่าที่อัญฟังบัวเล่า รู้สึกว่าแม่ของบัวจะเป็นเบาหวานเรื้อรัง แล้ว
ก็มีโรคหัวใจแทรกซ้อนเข้ามา บัวเลยทำงานหนักอย่างที่เห็นค่ะ” หญิงสาว
เล่าอย่างไม่แน่ใจนัก จะว่าไป...เด็กหนุ่มพูดกับหล่อนแทบนับคำได้ กับ
ตรีชวาเสียอีกที่บัวมอมคุดด้วยมากกว่า ทะเลาะกันบ้าง ตีกันบ้าง แต่ก็
นับว่าคุยกันนั่นแหละ อัญชันคิดว่าอาจเพราะเด็กหญิงนั้นช่างซุกซนถ้าม
เจอตุ๋นเอาแรงๆ ก็ไม่ยอมถอย เมื่อบัวทบทวนราคาบุญไม่ไหว สุดท้ายเลย

ต้องตอบคำถามจนกระทั่งไม่มีอะไรจะตอบ

“ถ้าคุณอยากรู้ ฉันจะให้หนูตุนสืบมาให้ดีไหมคะ”

“สายสืบวัยกระเตาะคงล้วงความลับได้ก่อนร้องไห้แน่ๆ นะ”

พฤษภเพ็งยิ้มได้ เมื่อนึกภาพการโต้เถียงของลูกสาวกับบัทม์ล่องหน้าหลายครั้งที่เดียวที่ตรีชวาวิ่งโรม่าฟ้องเขาว่าบัทม์ไม่ยอมคุยด้วย พอถามว่าเรื่องอะไร เด็กหญิงก็ไม่ยอมเฉลย อุบอิบงูบงิบเร่งให้เขาไปจัดการคนไม่ยอมตอบคำถาม กระทั่งบัทม์ต้องเล่าเองว่า คำถามของตรีชวานั้นเกินจะตอบได้ เมื่อเด็กหญิงอยากรู้ว่าพี่บัวของตนมีคนรักหรือยัง เพราะเพื่อนร่วมชั้นประณมขอให้เป็นแม่สื่อแม่ชักให้ ทำเอาคนถูกถามหน้าแดง เพราะชุ่นเคื่องมากกว่าอายุ ในขณะที่คนฟังอย่างเขาและอัญชันถึงกับพูดไม่ออก นอกจากส่งเสียงหัวเราะลั่นบ้าน ขบขันกับความแกล่แฉดของเด็กสมัยนี้

“ลูกเรากลัวที่ไหนล่ะคะ ดีเลยคะ คุณพูดอย่างนี้ฉันก็พอมองเห็นทางออก ถ้าคุณอนุญาต ฉันอยากดึงบัวออกมาจากสภาพแวดล้อมแบบนั้น ถ้าบัวมีเงินพอใช้ก็คงไม่ต้องทำอาชีพอะไรที่มันผิดกฎหมาย”

“แน่ใจหรือคุณ ว่าบัวจะยอมรับ เห็นพูดคร่ำๆ ไม่เคยเถียงไม่เคยแย้งอย่างนั้นก็เถอะนะ ถือเป็นศักดิ์ศรีน่าดู” พฤษภเดาความคิดภรรยาออก แต่ไม่แน่ใจนักว่าบัทม์จะยอมรับงานพิเศษ

“ไม่ได้ให้ทำอะไรยากหรอกค่ะ อัญແ่จะให้บัวคอยรับส่งหนูตุนไปโรงเรียน ไม่ใช่งานยากอะไร คิดว่าบัวคงยอมทำ และจะให้เงินรายวันเท่ากับที่โรงน้ำแข็งให้เลย”

นายตำรวจหนุ่มหยุดคิดนิดหนึ่งแล้วพยักหน้าเห็นด้วย ขณะนี้อัญชันยังพูดถึงความรู้สึกที่มีต่อเด็กชายต่อไป

“อัญเสียตายค่ะ ถ้าต้องเสียเด็กดีๆ ไปเพราะยาเสพติด อะไรที่ช่วยได้ อัญก็อยากช่วย คนเราถ้ามีคนให้การสนับสนุนในสิ่งดีๆ ชีวิตก็น่าจะ

ไปได้ดีจริงไหมคะ คุณทำหน้าที่ของคุณไป ส่วนฉันก็จะทำหน้าที่แม่พิมพ์ของชาติ คอยดูแลลูกศิษย์ในปกครอง เป็นคนพาบัวข้ามฝั่งไปให้ถึงสิ่งที่เจ้าตัวตั้งใจไว้”

“ดี...ผมคงลงพื้นที่ได้อย่างสบายใจแล้วทีนี้”

พุทธชัยมให้ภรรยา โลงใจอย่างประหลาดเมื่ออีกฝ่ายเข้าใจในอาชีพเขา แถมยังพยายามหาทางช่วยอีกแรงโดยไม่ก้าวก่ายหน้าที่กันและกัน

“คุณจะลงพื้นที่เมื่อไหร่คะ”

“สองสามวันนี้แหละ ทุกอย่างถูกเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหลือแค่นัดประชุมครั้งสุดท้ายเราก็แยกย้ายกันไปทำงานได้เลย”

“ฉันจะช่วยเตรียมเสื้อผ้าแล้วก็ของใช้ที่จำเป็นให้หะคะ”

แม้ผู้เป็นสามีจะเล่าเหมือนการลงพื้นที่คือการเดินออกไปซื้อข้าวเหนียวหมูปิ้งหน้าปากซอยครูเดียวก็กลับบ้าน แต่คนฟังกลับใจหายวายรู้ดีว่าการลงพื้นที่แต่ละครั้งหมายถึงอันตรายต่อชีวิตตำรวจทุกนาย แต่ในฐานะภรรยาของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ อัญชันต้องเข้มแข็ง ไม่แสดงออกถึงความกังวลให้ผู้เป็นสามีเห็น หญิงสาวเอื้อมจับมือชายหนุ่มมากุมไว้ ส่งผ่านกำลังใจทั้งหมดให้ ทำเอานายตำรวจหนุ่มตื้นตัน บีบมือภรรยาแน่นด้วยความซาบซึ้งใจ

“ขอบคุณที่เข้าใจผม เข้าใจในอาชีพที่ผมรัก”

“ในเมื่อคุณเลือกทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาด้วยความกล้าหาญฉันกับหนูตุนก็เข้มแข็งพอที่จะยืนอยู่ข้างคุณล่ะ”

สองสามีภรรยากระชับมือกันและกันแน่น ภาพอันแสนอบอุ่นนั้นทำให้บัทม์ถอยหลังออกมา เดินกลับไปห้องรับแขกอย่างเงิบเขียบ เดิมทีเด็กหนุ่มไม่ได้ตั้งใจแอบฟัง เขารอดรีซวที่ขึ้นไปหากห้องปฐมพยาบาลบนชั้นสอง ระหว่างนั้นก็ขึ้นได้ว่ากึ่งกระเป๋านักเรียนไว้ในห้องครัว เลยตั้งใจไปหยิบกลับมา แต่พอไปถึงหน้าห้องครัว บัทม์บังเอิญได้ยิน

สองสามีภรรยาเอ่ยชื่อเขาพอดี เลยลั้งเลว่าจะเข้าไปตีหรือไม่ สุดท้ายเด็กหนุ่มเลยได้แต่ยืนนั่งฟังเรื่องราวทั้งหมดที่ทั้งสองคุยกัน กระทั่งตรีชวาเดินลงมา แล้วทำท่าเหมียงมองหา เขาถึงได้เดินไปหาเด็กหญิงพลางครุ่นคิดถึงคำพูดของพฤกษ์เกี่ยวกับการปราบปรามยาเสพติดในชุมชนด้วยความกังวล

วันนี้บัทม์ได้รู้ว่าพฤกษ์เป็นตำรวจนอกเครื่องแบบและกำลังไล่ตามจับพ่อค้ายาเสพติดรายใหญ่ที่ทำให้การระบาดของยาเสพติดในชุมชนแออัดลุกลามใหญ่โต และพ่อค้ายาเสพติดที่ว่าก็คือเฮี้ยเลี้ยง เจ้าหน้าที่ผู้เป็นเจ้าหนี้ ชายวัยกลางคนเชื้อสายจีนนั้นมีอิทธิพลครอบคลุมผู้คนในชุมชนก็จริง แต่ไม่เคยแสดงตนว่ายิ่งใหญ่ ตรงกันข้าม เฮี้ยเลี้ยงกลับคอยเจือจาน แบ่งปันเงินให้คนในชุมชนได้หยิบยืมโดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ยทุกอย่างดูขัดแย้งกับสิ่งที่นายตำรวจหนุ่มเล่าให้อัญชันฟังเสียจนบัทม์ไม่รู้ว่าควรเชื่อใครดี บางที...ชาวที่พฤกษ์ได้มานั้นอาจเป็นแค่ชาวโคมลอยก็เป็นได้

“พี่บัวมาเร็วๆ ค่ะ มาตรงนี่เร็วๆ นอนตรงนี้ก่อนนะคะ ขอตรวจดูอาการก่อน”

บัทม์เอนตัวลงนอนบนโซฟาอย่างว่าง่าย ตอนนี้อยู่ในหัวเด็กหนุ่มคิดถึงแต่ภาพการทำงานในโรงน้ำแข็งครั้งล่าสุด บัทม์พยายามทบทวนความทรงจำเพื่อดูว่ามีอะไรแปลกๆ โดยที่เขาไม่ทันเอะใจหรือสังเกตเห็นบ้างหรือเปล่า อันที่จริงเขาก็เป็นแค่คนงานในส่วนที่ต้องใช้แรง คอยเข็นน้ำแข็งส่งให้พ่อค้าแม่ค้าในตลาดบริเวณใกล้เคียง แต่พักหลังมานี้ด้วยความขยันขันแข็งของเขาทำให้เฮี้ยเลี้ยงซึ่งให้เหตุผลว่าหน่วยก้านเขาหนี้ใช้ได้ จึงให้บัทม์เปลี่ยนมาขับรถส่งน้ำแข็งให้ร้านค้าใกล้เคียง ดังนั้นถ้ามีการรับส่งยาเสพติดผ่านมือเขาจริง บัทม์แน่ใจว่าเขาต้องรู้แน่นอน

ยิ่งคิดยิ่งวุ่นวายใจ บัทม์ถอนหายใจออกมาดังเฮือก เขาอยากรู้ว่า

เสียล้างทำผิดจริงหรือไม่ แล้วถ้าใช่ เขาจะอย่างไรต่อไปดี ในเมื่ออีกฝ่ายมีบุญคุณล้นเหลือ ให้หยิบยืมเงินทุกคราวที่เดือดร้อน บางครั้งยังส่งคนงานพร้อมคนขับรถพาลินจงไปรับยาที่โรงพยาบาลโดยไม่คิดค่าเสียเวลาสักแดงเดียว

“หันหลังสิคะ”

“หันทำไม”

“ก็หนูตุนเห็นพี่บัวเดินแปลกๆ ไม่ได้เจ็บหลังเหวอะคะ”

เด็กบ้า...รู้ได้ยังไงว่าเขาเจ็บหลัง อันที่จริงนอกจากบาดแผลบนใบหน้าแล้ว ด้านหลังบัทม์ยังมีรอยช้ำจากหมัดของสถิติด้วย แต่เพราะคิดว่าอดทนได้จึงไม่สนใจอาการเจ็บหลังที่ว่า พยายามเดินเหินให้เป็นปกติ ไม่นึกเลยจะมาถูกตรีชวาจับได้ นี่เด็กหญิงคงจับสังเกตเขาตลอดเวลาหรือไม่ก็ใส่ใจในตัวเขาเกินเหตุ เด็กหนุ่มมองคนตัวเล็กกว่าซึ่งจ้องเขาดูแป่ว ดวงตานั้นใสซื่อ ชวนให้ผู้พบเห็นมักใจอ่อนอย่างง่ายดาย บัทม์เองก็เหมือนกัน

“จะไม่หันเหวอะคะ”

บัทม์ไม่ตอบแต่ยอมหันหลังให้ นึกในใจว่าดีเหมือนกัน ใส่ยาเสียหน่อยจะได้หายเร็วขึ้น

“โห...” ตรีชวาลากเสียงยาว

บัทม์หันมองทันทีอย่างตกใจ คิดว่าหลังของเขาคงมีรอยช้ำน่ากลัวแต่เปล่าเลย

“ยุ่งกัตเต็มหลังเลยอะ คันใหม่คะ หนูตุนแกให้”

“ยุ่ง...ตัวรีบๆ นวดเข้าเถอะ” บัทม์บอกเสียงแข็ง เร่งให้ตรีชวารีบหายาตรรองรอยช้ำตามที่มือเขาชี้บอก เสริจแล้วเขาจึงพลิกตัวหันมาเผชิญหน้ากับเด็กหญิง ดวงหน้าใส่นั้นเจื่อนไป ทำให้เด็กหนุ่มพอใจอารมณ์ดีขึ้น

“หนูตุนทายาให้ พี่บัวไม่เจ็บนะคะ” ตรีชวาป้ายมือลงบนยาทาแก้ฟกช้ำ ค่อยๆ และลงตรงริมฝีปากเด็กหนุ่ม ก่อนเลื่อนขึ้นมาตรงโหนกแก้ม แล้วหวดอย่างงามมือ มือเล็กเย็นจืดนั้นก่อให้เกิดความสบายอย่างประหลาด

“ไม่เจ็บ ลูกผู้ชายไม่ร้องไห้ให้ใครเห็นง่าย ๆ หรือคะ ต่อให้เจ็บแค่ไหนเราก็ไม่ร้อง”

“พี่บัวเก่งที่สุดเลย” เด็กหญิงชมเปาะ ทำเอาคนถูกชมรู้สึกดีจนคิดว่าคุยด้วยแบบดี ๆ นิด ๆ หน่อย ๆ ก็คงได้

“อีกนานไหมกว่าจะเสร็จ”

“อีกนิดเดียวคะ อีกนิดเดียว” อาจเพราะตรีชวาบรรจงทายาลงบนใบหน้าเด็กหนุ่มอย่างประณีต เพราะกังวลว่าอีกฝ่ายจะร้องเสียงดัง โอตครวญให้บุพการีได้ยินจนขายหน้า ทุกอย่างเลยซ้ำเหมือนนานชั่วกัลป์ “เสร็จแล้วคะ เสร็จแล้ว อยู่นิ่งๆ นะคะ อย่าขยับค่ะ”

ปัทม์ไม่ทันเอะใจเมื่อตอนตรีชวาล้าง จนกระทั่งเด็กหญิงยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วเป่าพรวด น้ำลายเป็นฟองฟอดกระจายเต็มใบหน้าเขา เด็กหนุ่มหะสิ่งตัวลุกพรวดขึ้น ตวาดถามเสียงดังอย่างโมโห

“บ้าจริง! ตัวคิดจะเอาคืนเราที่ว่าตัวไซ้ใหม่นี้”

“เปล่าคะ ไม่ใช่คะ ไม่เคยคิดเลยคะ” ตรีชวาหน้าเสียว ละล่ำละลักบอกเสียงลั่นเครือ เด็กหญิงไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมแค่เป่าเบาๆ น้ำลายมันถึงได้กระจายเต็มหน้าปัทม์ได้

“ขอโทษค่ะพี่บัว หนูตุนไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะ เวลาหนูตุนหกล้มมีแผลที่ไร คุณแม่กับคุณพ่อจะคอยเป่าเพียงจนหายเจ็บทุกที”

“ทีหลังทำแผลให้เราไม่ต้องเป่า”

“แล้ว...แล้วแผลจะหายหรือคะพี่บัว” ตรีชวายังลั้งเล เด็กหญิงเชื่อว่าการเป่าเพียงในขั้นตอนนี้แผลนั้นคือมนตร์วิเศษที่ทำให้อาการ

บาดเจ็บทุเลาเร็วขึ้น

“ตัวจะเป่าแผลให้ใครก็เป่าไป แต่ไม่ใช่เรา จำไว้”

เด็กหญิงรับคำสั่งเสียงแผ่ว ความน้อยใจประเดประดังจนกลั่นเป็นหยาดน้ำตาเจือเสียงสะอื้น เพราะไม่ว่าจะทำอะไรก็ถูกปัทม์ดูว่าไปเสียหมด แทนที่ปัทม์จะโอ้อ่างใจอ่อน กลับยู่ให้เด็กหญิงตะเม็งเสียงร้องดังๆ ออกมาแทน

“ร้องออกมาดังๆ เลย เอาให้ได้ยินกันทั้งบ้านด้วยนะ” ปัทม์ประชุดมองร่างผอมแห้งของเด็กหญิงวัยสิบขวบอย่างรำคาญสายตา เข้าใจของเขาเริ่มต้นไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ยังมาเจอตรีชวาร้องให้เข้าไปอีก เรียกว่าแย่คุณสอง “รู้ไหม เราไม่กลัวเสียงร้องไห้ของตัวหรอก”

“ไม่ค่ะ หนูตุนไม่ร้องเสียงดังค่ะ”

เด็กหญิงปาดน้ำตาออกจากใบหน้า สะอึกสะอื้นอยู่ในลำคออย่างน่าสงสาร แต่แทนที่ปัทม์จะเห็นใจกอดปลอบ เด็กหนุ่มกลับเหมินมองไปทางอื่น อยากรู้นักว่าเด็กหญิงจะอดทนได้แค่ไหน

“ดูหน้าตัวสิ” ปัทม์ชี้นิ้วไปที่กระจกโต๊ะรับแขก เรียกให้เด็กหญิงชะโงกดูเงาตัวเอง “ชี้เหร่ยังกับอะไรดี อย่างนี้ใครเขาจะอยากรัก อยากคุยด้วย”

ปัทม์ย่ำเสียงเยาะ อะไรที่ทำให้ตรีชวาเสียใจได้ เขาเป็นต้องรีบทำอย่างไม่มีร่อง เด็กหญิงวัยสิบขวบเข้มปากแน่น ถูกตอกย้ำหนักๆ เข้าก็ น้ำตาปริ่ม พยายามกลั่นสะอื้นแต่ทำได้ยากยิ่ง ดั่งนั้นเมื่อพยายามเถียงเสียงเล็กใสจิ่งลั่นเครืออย่างห้ามไม่อยู่

“หนูตุนรู้ค่ะว่าหนูตุนไม่สวย ไม่น่ารัก แต่คนไม่สวยไม่น่ารักเป็นเพื่อนกับพี่บัวไม่ได้หรอกคะ หนูตุนอยากเป็นเพื่อนกับพี่บัว แต่ถ้าเราแกล้งกัน ทะเลาะกัน เราจะกลายเป็นเพื่อนกันได้ยังไงคะพี่บัว”

คำถามของตรีชวาฉลาดเฉลียวเกินวัย ทำให้ปัทม์นิ่งอึ้ง พูดยุ่ไม่ออก

เป็นครั้งแรก เขาซึ่งตั้งหน้าตั้งตาแก่งเด็กหญิง ซัดใจนักที่ทุกอย่างไม่เป็น
ดั่งใจ แถมยังต้องมาหัวเสียเพราะไม่อาจโต้ตอบคำพูดสุดท้ายของคน
อ่อนวัยกว่าได้ จนต้องเป็นฝ่ายเจ็บใจเสียเองแบบนี้

๔

บัทม์ชอบตั้งหนังสือพิมพ์ที่พับเป็นถุงกระดาษเรียบร้อยแล้วเรียงใส่ถุงพลาสติกขนาดใหญ่ ตรงกันข้ามเขาคือลินจง หญิงสาวกำลังง่วนกับมือเย็บซึ่งเป็นข้าวสวยหุงร้อนๆ ด้วยเตาถ่านกับน้ำพริกปลาหู โดยเน้นไปที่ผักเพราะมีปลาหูทอดแค่ตัวเดียว พอให้ทั้งสองแบ่งกันกินคนละซีก

“แม่ทอดปลาหูหอมจัง”

คนนับจำนวนถุงกระดาษเรียบร้อยแล้วเขยิบมานั่งล้อมวง ชะโงกดูอาหารตรงหน้า บัทม์รู้สึกว่าการได้กินข้าวพร้อมกับมารดานั้นอร่อยกว่ามือที่เขาต้องห่อข้าวกับไข่ต้มใส่ถุงไปกินเพียงลำพังเป็นไหนๆ

“บัวกินไปก่อนนะ เดี่ยวแม่มา”

“แม่จะไปไหนจ๊ะ” บัทม์ถาม ดวงตาคมมองลินจงที่ลุกขึ้นยืนอย่างสงสัย อาจเพราะผู้เป็นมารดาไม่เคยมีลัษณคมในกับเขามาก่อน เมื่ออีกฝ่ายไม่ตอบ บัทม์จึงได้แต่มองตามหลังแล้วนั่งรอ โดยเด็ดผักเป็นคำๆ วางใส่จานมารดาไปพลางๆ ในใจคิดถึงเรื่องเสียเลี้ยงและโรงน้ำแข็ง รู้สึกว่าตัวเองอยู่กำกังบททางแยกระหว่างความดีกับความเลว สุดแต่ว่าเขาจะ

เลือกเดินไปทางไหน

ลินจงหายออกจากบ้านไปได้ครูเดียวก็กลับเข้ามาใหม่พร้อมถุงกระดาษในมือ ปัทม์มองมารดาอย่างประหลาดใจ เพราะสีหน้าลินจงดูสดใสกว่าทุกวัน

“นี่ของบัวจ๊ะ”

ถุงกระดาษถูกยื่นมาตรงหน้า เด็กหนุ่มรีบไปเปิดดูอย่างงงๆ ภายในนั่นคือเสื้อนักเรียนตัวใหม่พร้อมกางเกงและถุงเท้า

“ลองใส่ดูสิบัว ดูว่าพอดีไหม ถ้าไม่พอดีแม่เอาไปเปลี่ยนเขาได้ อ้าว...ทำไมไม่ใส่ล่ะบัว” ลินจงถามอย่างแปลกใจเมื่อเห็นลูกชายพับเสื้อนักเรียนเก็บลงถุงตามเดิม แถมยังลุกขึ้นทำท่าจะออกจากบ้านไปอีกต่างหาก หล่อนตั้งใจซื้อชุดนักเรียนใหม่ให้เขา เพราะชุดเก่านั้นทั้งปะและชยายเสียจนไม่เป็นรูปทรงแล้ว ถุงเท้าก็ใส่จนขาดวินี่ไม่ขาด

“บัวจะเอาไปคืนที่ร้านจ๊ะ เสื้อตัวเก่ายังใส่ได้อยู่เลย บัวไม่อยากให้แม่ซื้อใหม่ มันเปลืองเงิน บัวอยากให้แม่เก็บเงินไว้ใช้ซื้อของอ้ออ้อๆ กินมากกว่าจ๊ะ” เด็กหนุ่มพูดจากใจจริง

ลินจงมองลูกชายที่หล่อนเลี้ยงมาตั้งแต่ยังเป็นทารกด้วยแววตาอ่อนโยนรักใคร่ ร่างผอมลุกขึ้นมาถึงถุงกระดาษในมือปัทม์ไป ก่อนล้วยหยิบเสื้อนักเรียนขึ้นมาทาบบนตัวลูกชาย สายตามีรอยภาคภูมิใจยามเห็นอีกฝ่ายเติบโตขึ้นและมีความคิดอ่านที่ตีสมกับที่หล่อนตั้งใจไว้

“เงินที่บัวให้แม่ บัวบอกว่าเป็นของแม่ใช้ใหม่ลูก แถมยังบอกอีกว่าแม่จะเอาไปใช้ทำอะไรก็ได้”

ปัทม์นั่งเมื่อลินจงทวนคำพูดเขาได้ทุกคำไม่มีตกหล่น

“ฉะนั้น...ถ้าแม่จะใช้เงินของแม่ซื้อเสื้อผ้าให้ลูกชายใส่ ก็คงไม่ผิดอะไรใช้ใหม่ลูก ดีใจจัง...กะได้พอดีเลย” ท้ายประโยคลินจงเอ่ยด้วยน้ำเสียงดีใจเมื่อลองเอาเสื้อทาบตัวเด็กหนุ่มแล้วใส่ได้พอดีพอดี

บัทม์พนมมือก้มลงกราบไหล่มารดา ไม่ปฏิเสธความหวังดีของ
อีกฝ่ายอีกต่อไป ตอนนี้อะต้วสูงกว่ลินจงมากแล้ว หญิงสาวจึงต้องเขย่ง
ตัวขึ้นกอดลูกชายไว้ ลูบหลังลูบไหล่เขาอย่างเหมายมือ

“ขอบคุณครับแม่”

“เดี๋ยวมแม่จะซักเสื้อ กางเกง และถุงเท้าให้ พรุ่งนี้บ่าวจะได้ใส่ชุด
นักเรียนตัวใหม่ไปโรงเรียนเลย ดีไหมลูก”

“บ่าวซักเองได้จ้ะแม่” บัทม์บอกน้ำเสียงอ่อนโยน อะไรที่ทำให้ลินจง
ต้องลำบาก เด็กหนุ่มมักรับมาทำเองเสียหมด

“ไม่เป็นไร แค่นี้บาก็ทำงานเยอะจะแยแล้ว พักบ้างเถอะลูก ใ้หน้าที่นี่
เป็นของแม่เอง”

ถึงลินจงจะอาสา แต่เมื่อถึงเวลาจริงๆ บัทม์กลับลงมือช่วยมารดา
จนกลายเป็นทำเองเกือบทั้งหมด ทั้งสองช่วยกันทำความสะอาดบ้าน ก่อน
บัทม์จะนอนนอนหนุนตัก อ่านหนังสือพิมพ์เก่าๆ ที่เหลืออยู่ให้ลินจงซึ่ง
อ่านไม่ออกได้ฟัง ในขณะที่เสียงกระดิ่งที่เขavnอยู่ตรงหน้าบ้านดังบ้าง
เจียบบ้างตามกระแสลมพัด

“บ่าวยังเจอหนูตุนอยู่ไหมลูก”

บัทม์เจียบเสียงที่อ่านหนังสือลง เมื่อคำถามของลินจงทำลาย
บรรยากาศอันแสนรื่นรมย์ของเขาลงโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ก็เจอทุกวันแหละครับแม่ เพราะต้องไปส่งหนังสือพิมพ์ที่บ้าน
ครูอัญทุกวัน”

“ดีกับน้องให้มากๆ นะลูก เพราะครูอัญมีบุญคุณกับเรา” ลินจง
กำชับลูกชาย

บัทม์แหงนหน้าขึ้นมองมารดา จับมือพอมซึ่งลูบหัวเขาอยู่มากุมไว้
ฟังคนสูงวัยกว่าพูดเจียบๆ

“ครูอัญเมตตาเราสองแม่ลูกมาก ใ้ทั้งขนมและของกินมากมาย

บางครั้งยังช่วยพูดผิดผ่อนคำเทอมให้ แถมยังคอยดูแลใส่ใจลูกชายแม่ โดยไม่รังเกียจว่าเป็นเด็กมาจากสลัม ตอนเกิดเรื่องขึ้นกับหนูตุ่นแล้วมีคนมาบอกแม่ ใจหนึ่งแม่กลัวว่าบัวจะเป็นอะไรไปเหมือนกัน แต่อีกใจแม่กลับภูมิใจในตัวลูกที่รู้จักกตัญญูรู้คุณคน”

“นั่นเพราะแม่สอนบัวไว้ไม่ใช่หรือจ๊ะ บัวเป็นคนดีได้เพราะแม่สอน”

ลินจงยิ้มอ่อนโยน ลมหายใจติดขัดแต่พยายามสะกดไว้ไม่แสดงออก ไม่รู้เพราะอะไร หลายวันมานี้หญิงสาวอยากให้บัทม์อยู่ใกล้ๆ มากกว่าออกไปตระเวนทำงานรับจ้างเหมือนที่ผ่านมา

“บัว...วันนี้ไม่ไปทำงานสักวันได้ไหมลูก”

“แม่อยากให้บัวอยู่กับแม่หรือจ๊ะ”

“จ๊ะ ได้ไหมลูก”

เป็นครั้งแรกที่ลินจงออกปากเช่นนี้ บัทม์รับรู้ได้ถึงความคิดปกติ จึงลุกขึ้นยื่นมือไปแตะตามเนื้อตัวอีกฝ่าย แล้วถามอย่างเป็นห่วง

“แม่เจ็บหัวใจอีกหรือเปล่าจ๊ะ หรือว่ารู้สึกไม่ค่อยสบาย บัวพาไปหาหมอดีไหมจ๊ะ”

“ไม่ลูก แม่ไม่ได้เป็นอะไร ก็แค่วันนี้นึกอยากอยู่กับบัวขึ้นมา ทุกที่บัวออกไปทำงานตลอด”

คำพูดสุดท้ายของลินจงทำให้บัทม์เข้าใจว่าหล่อนคงเหงาจึงอยากให้เขาอยู่เป็นเพื่อน เด็กหนุ่มจึงปั่นจักรยานออกไปหาตู้โทรศัพท์เพื่อขอลางานกับเฮียเลี้ยงเจ้าของโรงน้ำแข็ง แต่คนรับสายกลับเป็นเดือนกนก ลูกสาวคนเดียวของชายวัยกลางคน ซึ่งกรอกเสียงตอบกลับมาว่าไม่ต้องเป็นห่วง จะบอกบิดาให้

“เออ บัว พรุ่งนี้มาทำงานซิใหม่ แวะมาเอาหนังสือด้วยนะ เลือกเอาแต่เล่มที่ชอบก็ได้ เดือนนี้ขอมาเยอะเลยเพราะเลือกไม่ถูก ไม่รู้บัว

จะชอบแบบไหน”

บัทม์รับคำ เด็กสาวนั้นอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ทั้งคู่คุยกัน ถูกรอคจนคนในโรงน้ำแข็งเข้าใจผิดบ่อยๆ ว่าระหว่างเขากับเด็กสาวนั้นมีเรื่องชู้สาวเข้ามาเกี่ยวข้อง นั่นก็เพราะเดือนกนกทำให้ความสนิทสนมกับเขามากเป็นพิเศษ เนื่องจากเด็กสาวอยากเรียนหนังสือเหมือนกับเด็กทั่วไป แต่บิดาไม่อนุญาต เพราะไม่เห็นความสำคัญด้านการศึกษาและมีความเชื่อว่าลูกสาวไม่จำเป็นต้องเรียนอะไรให้มาก แค่อ่านออกเขียนได้ก็พอ ถึงอย่างไรคนเป็นพ่อก็ต้องหาลูกเขยมาช่วยดูแลกิจการโรงน้ำแข็งอยู่ดี แต่เดือนกนกนั้นไม่รู้ เด็กสาวอยากฉลาด อยากมีความรู้ติดตัว เพราะเชื่อว่าสักวันต้องได้ใช้ ดังนั้นเมื่อได้เจอบัทม์ เด็กหนุ่มทั้งไฟเรียนและขยัน เดือนกนกจึงขอให้บัทม์ช่วยสอนหนังสือให้โดยจ่ายค่าตอบแทนเป็นหนังสือที่เขาอยากได้ ไม่ช้า...การสอนอย่างตั้งใจ ก็ทำให้เดือนกนกเรียนจนไล่ตามเด็กในรุ่นเดียวกันทัน ทั้งยังอ่านและสนทนาด้วยภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ได้อีกด้วย

“เออ เมื่อคราวก่อนบัวพูดถึงเรื่องหนังสืออ่านนอกเวลาใช่ไหม เรื่องอะไรนะที่บัวบอกว่าสนุกและให้แง่คิดดีนะ”

“อยู่กับก่งนะเธอ” บัทม์ลองเดา แล้วก็พบว่าใช่ เพราะเดือนกนกส่งเสียงสดไสตตอบกลับมาทันที

“ใช่ๆ เรื่องนี้แหละ ช่วยยืมมาให้เดือนอ่านหน่อยได้ไหม”

บัทม์รับคำก่อนวางสาย อดดีใจไม่ได้ที่เดือนกนกคืนรนไม่รู้มากกว่าจะนั่งน้อยเนื้อต่ำใจที่ตัวเองเกิดเป็นผู้หญิงจึงหมดสิทธิ์ได้เรียนหนังสือหรือเก็บตัวใช้ชีวิตอยู่แค่นในโรงน้ำแข็งกับบ้านหลังใหญ่ซึ่งปลูกอยู่ข้างกัน รอคอยสักวันจะได้แต่งงานมีลูก ใช้ชีวิตโดยเก็บกตความต้องการส่วนลึกของตัวเองไว้

ตอนขากลับบัทม์เห็นคนงานโรงน้ำแข็งเสียดแทงกับเด็กวัยรุ่นใน

ชุมชนสองคนทำตัวลึบๆ ล่อๆ คุยกันอยู่ตรงมุมมืดในซอยที่เขาอยู่ แม้เห็นจากระยะไกลแต่เขาก็มั่นใจว่าจำไม่ผิด คนงานโรงน้ำแข็งเองก็คงจำเขาได้เหมือนกัน เพราะเมื่อหันมาเห็นบัทม์ก็รีบแลกเปลี่ยนของบางอย่างกันลึบๆ แล้วผละออกห่างจากเด็กในชุมชนทั้งสอง ก่อนจะก้มหน้าก้มตาเดินสวนเขาออกไปอย่างผิดปกติ

บัทม์สังหรณ์ว่าทั้งสามคนกำลังทำเรื่องไม่ดี จึงจูงจักรยานช้าลงเมื่อเดินมาใกล้ในจุดที่ไม่น่าจะเป็นพิรุณ เขาก็แกล้งทำเป็นยกตัวขึ้นเตรียมขี่จักรยาน แล้วทำเป็นเสียหลักพุ่งเข้าชนเด็กก๊วยรุ่นหนึ่งในสองจนล้ม อารามตกใจทำให้ของที่ถืออยู่ในมืออีกฝ่ายกระเด็นตก บัทม์รีบใช้ตัวบังแกล้งทำเป็นกุลิกจ่อเข้าไปช่วยคนเจ็บ ปากก็พรวดขอโทษ

“ขอโทษทีนะน้อง ขอโทษที มันมืด พี่มองไม่ค่อยเห็นทางเลย”

อีกฝ่ายไม่เอ่ยอะไรสักคำ นอกจากลูกลึกลูกกลนเดินหนี บัทม์รอนทั้งสองคนเดินแวมวิงจากไปลับตา จึงก้มเก็บของยาที่ตกอยู่ในใส่กระเป๋า แล้วขี่จักรยานกลับบ้านเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เด็กหนุ่มเคยเรียนเรื่องยาเสพติดกับครูที่โรงเรียน เขาเข้าใจถึงโทษและพิษภัยของมันจนตระหนักดีว่าซึ้นปล่อยให้สังคมเต็มไปด้วยยาเสพติดจะเกิดผลร้ายอย่างไร แต่เขาไม่เคยเห็นยาเสพติดของจริงมาก่อน แน่ละในภาพประกอบตามหนังสือเรียนมีภาพของสารระเหยบางอย่างและยาเสพติดบางชนิด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่แน่ใจว่ายาเม็ดสีส้มในมือเขามันคืออะไรกันแน่ แล้วทำไมคนงานโรงน้ำแข็งถึงได้ทำตัวลึบๆ ล่อๆ ล่อพิรุณหรือคำพูดของพฤษัชจะเป็นจริง เสียเลี้ยงเกี่ยวพันกับยาเสพติด?!

“บัวกลับมาแล้วเหอรอลูก” เสียงลินจงดังมาจากมุมห้อง

บัทม์ทิ้งเรื่องทุกอย่างแล้วรีบเดินไปหยิบพัดมาพัดให้คนเป็นแม่ได้อ่อนหลับสบาย

ลินจงลืมนตาขึ้นยิ้มให้ลูกชายชนิดหนึ่ง แล้วจึงหลับตานอนเพราะ

ทนความง่วงงุนไม่ไหว

บัทม์ล้มตัวนอนก่ายหน้าผากอย่างกลัดกลุ้ม คิดไม่ตกว่าจะทำ
อย่างไรดีกับวันพรุ่งนี้

‘เป็นคนดีมันลำบากนะลูก แต่ก็เชื่อว่าเราจะเป็นไม่ได้ แม่เชื่อว่า
ความดีเป็นสิ่งที่วัดค่าความเป็นคนได้ แม่ถึงอยากให้ลูกของแม่เป็น
คนดี’

คำสอนของลินจงแวเข้ามาในหัว บัทม์หันมองมารดาซึ่งหลับสนิท
เด็กหนุ่มยกแขนที่ก่ายหน้าผากออก ดวงตาคมฉายแววอ่อนโยน ตอนนั้น
เขารู้แล้วว่าอย่างไรกับวันพรุ่งนี้ดี

ตรีชวาโบกไม้โบกมือให้บัทม์ด้วยกิริยาเร่งร่า ทันทีที่เห็นเจ้าของร่าง
ผอมแก้งก้างเบนสายตาออกนอกหน้าต่างมองตรงมายังตน ด้วยความสูง
ของตึกวิทยาศาสตร์โรงเรียนประถมซึ่งสร้างขึ้นหนาบข้างอาคารเรียน
ศิลปะชั้นมัธยมของบัทม์ ทำให้ทุกวันจันทร์เด็กหญิงสามารถมองเห็น
บัทม์ได้ถนัดตา แม้จะอยู่คนละฟากฝั่งรั้วโรงเรียน และถ้าวันไหนอีกฝ่าย
อารมณ์ดี ตรีชวาก็จะได้รับสัญญาณมือตอบกลับ แต่ถ้าวันไหนบัทม์
หงุดหงิด ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นเช่นนั้น อย่าวว่าแต่โบกไม้โบกมือทักทายเลย
บัทม์จะย้ายที่นั่ง ปล่อยให้เด็กหญิงชะเง้อคอมองแก้ว

วันนี้ก็เช่นกัน...ทันทีที่เห็นบัทม์ ตรีชวาก็รีบโบกมือทักทายพร้อม
รอยยิ้มอย่างที่ชอบทำประจำ เด็กหนุ่มไม่เคยเข้าใจเลยว่า ในเมื่อเขาเฉยชา
ใส่ขนาดนี้ ตรีชวาทนทักทายเขาทุกวันได้ยังไง เด็กหญิงมักมีความพยายาม
ไม่สิ้นสุด ถ้าเป็นตัวเขาเองนะหรือ โดนดูโดนว่าขนาดนี้คงไม่กล้าพูดคุย
ด้วยเป็นแน่

“นักเรียน...เคารพ”

บัทม์เมินหน้าหนีจากหน้าต่าง ลูกขึ้นยืนตรงเคารพครูประจำวิชา

โดยไม่ยอมตอบคำทักทายของเด็กหญิง ทั้งที่คนอ่อนวัยกว่าขยับตัวโบกมือให้ยู่หลายรอบ เด็กหนุ่มแสรังจ่ออยู่กับการเรียนการสอน ลึกๆ แล้ว บัทม์ไม่อยากทำอย่างนั้นนัก เขาไม่ใช่คนใจร้ายถึงขนาดที่ว่าใครทำดีด้วยแล้วไม่รู้สึกละ แต่เพราะว่ามีเรื่องเกิดขึ้นมากมายเหลือเกินหลังจากเขาช่วยเหลือตรีชวาให้พ้นจากเหตุการณ์ไม่คาดฝันได้

บัทม์เคยภาคภูมิใจกับสายตาสีชมพูจากผู้คนรอบข้างเมื่อเขาทำความดีช่วยเหลือเด็กหญิงให้รอดพ้นจากอันตราย คิดว่าตัวเองลบล้างบาปประมาทที่ว่าเด็กสลัมยังงี้ก็เป็นได้แค่เด็กสลัม อนาคตไม่มีทางดีกว่านี้ได้ เปลี่ยนทัศนคติของผู้คนยามนึกถึงต้นกำเนิดเขาให้เห็นแง่มุมอื่นที่ซ่อนไว้ กว่าจะรู้ว่าเข้าใจผิด เขาคนเดียวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ก็เมื่อบังเอิญได้ยึนกลุ่มผู้ปกครองรวมตัวกันพูดเตือนอัญชันว่า การที่ตรีชวาถูกเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกับเขาจับเป็นตัวประกันอาจเป็นการสร้างเรื่องเพื่อเรียกร้องค่าตอบแทนในภายหลัง ทุกคำเตือนเต็มเปี่ยมด้วยกระแสห่วงใยอย่างผู้หวังดี แต่เสมือนมีดดาบยาพิษเฉือนหัวใจบัทม์จนเป็นแผลเหวอะหวะ ต่อให้รักษาดีอย่างไรก็ยังเจ็บปวดทุกครั้งเมื่อมีใครแตะโดนมันเข้า แม้อัญชันจะออกโรงปกป้องเพราะเชื่อมั่นในตัวเขา ทว่าคำพูดโดยไม่คิดเหล่านี้นักกลับทำให้บัทม์รู้ซึ้งแล้วว่าพื้นที่ในสังคมที่เขาปรารถนาจะเป็นส่วนหนึ่งนั้นไม่มีช่องว่างให้เขาได้เหยียบยืนเลย

“นายบัทม์! ออกไปยืนนอกห้องเดี๋ยวนี้”

ซอล์กลีส้มผูกปามาทรงหน้าบัทม์ เด็กหนุ่มสะดุ้งตื่นจากวงค์รีบยกมือไหว้ขอโทษครูประจำวิชาที่ตนนั่งใจลอย ก่อนก้มหน้าก้มตาทำตามคำสั่งด้วยการออกไปยืนกระต่ายขาเดียวตรงระเบียงนอกห้องหมดจากเรื่องครอบครัตรีชวา บัทม์ก็กลับมาหนักใจเรื่องเสียเงินแทนช่วยวัยกลางคนเจ้าของโรงน้ำแข็งที่เขาเพิ่งเริ่มทำงานได้เดือนกว่า แตกต่างกับภาพลักษณ์ที่พฤษ์บรรยายอย่างเห็นได้ชัด ในสายตาเขานั้น

เฮี้ยเลี้ยงคือหนักบุญของชาวบ้านในชุมชนแออัด ไม่ว่ามีเรื่องเดือดร้อนอะไร แค่บอกอีกฝ่ายคำเดียว ถ้าแกโรงน้ำแข็งจะเร่งรัดจัดการให้ทันที แกมยังไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดตอบแทน ไม่ว่าการช่วยเหลือนั้นจะเล็กหรือใหญ่ ด้วยน้ำใจอันประเสริฐนี้ทำให้เฮี้ยเลี้ยงกลายเป็นที่รักและศรัทธาของทุกคนในชุมชน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วอีกฝ่ายจะกลายเป็นพ่อค้ายาเสพติดรายใหญ่ที่พ่อกษัตริย์ต้องการตัวได้อย่างไร ดังนั้น...เพื่อขจัดความสงสัยในตัวเฮี้ยเลี้ยง หลังเลิกเรียนปัทม์จึงรีบตรงดิ่งไปยังโรงน้ำแข็งทันที

บรรยากาศในโรงน้ำแข็งยังเหมือนเดิมเมื่อปัทม์มาถึงห้องชุดนักเรียน เด็กหนุ่มล่องกวดตามองหาคนงานที่เขาเห็นเมื่อคืนนี้แต่ไม่พบ เด็กหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นอย่างแปลกใจ เพราะแน่ใจว่าผู้ชายคนนั้นเคยทำงานที่โรงน้ำแข็งแน่ๆ ปัทม์พยายามเดาว่าวันนี้อาจเป็นวันหยุดของอีกฝ่าย ไม่เช่นนั้นเขาคงได้พบผู้ชายคนนั้นแล้ว

“อ้าว...ไอ้บัว วันนี้วันหยุดเอ็งไม่ใช่หรอ ทำไมไม่พักสักหน่อยล่ะ” คนงานโรงน้ำแข็งทักปัทม์ทันทีที่เห็นเด็กหนุ่มโผล่หน้าเข้ามา ปัทม์รีบจอดจักรยานและถอดเสื้อเก็บไว้ตรงตะแกรงหน้ารถ แล้วกระตือรือร้นตรงเข้าไปช่วยอีกฝ่ายยกกระสอบน้ำแข็งขึ้นรถส่งของ

“อยากใช้หนี้ที่ยืมเฮี้ยเลี้ยงมาให้หมดเร็วๆ นะพี่ เห็นอ้อยแค่นี้ก็ต้องทำ”

“ขยันทำงานก็ดีนะ แต่ร่างกายเอ็งจะไม่ไหวเอานะสิ”

ตั้งแต่ทำงานด้วยกันมาคนพูดยังไม่เคยเห็นปัทม์หยุดอยู่เฉยๆ เลยสักครั้ง ตรงกันข้ามเด็กหนุ่มใช้วันพักผ่อนที่ได้รับทำงานเพิ่มอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย บางวันปัทม์อยู่โยงเฝ้าโรงน้ำแข็งแทนคนอื่นจนเช้าเสียด้วยซ้ำ แลกกับเงินเล็กๆ น้อยๆ ที่จะได้เป็นค่าตอบแทน

“เอ่อ...วันนี้มีใครหยุดงานบ้างไหม ผมจะได้ไปทำงานแทน” ปัทม์ถามหยิ่งเซิง เด็กหนุ่มในสายตาคอนในโรงน้ำแข็งเป็นคนไม่หยุดนิ่ง คำถามนี้

คนฟังจึงไม่เคลือบใจว่าคนถามมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝงอยู่

“วันนี้ไม่มีนะ ตอกบัตรเข้างานตรงเวลาหมด” คนพูดหยุดคิดนิดหนึ่ง ก่อนบ่น “เอ็งก็เหลือเกิน จะขยันเอาโล่หรือโงะ เห็นทำงานโหน่งงานนี้วุ่นไปหมด เหนื่อยแยะ”

“ก็มีนจำเป็นนี่พี่ เราเกิดมาจนนี่นะ แม่ก็เป็นห่วงผมอยู่เหมือนกัน พยายามหาพยาบาลมาช่วย แต่กินเท่าไรก็ยังล้าๆ เพลียๆ ไม่หาย” บัทม์แกล้งพูดน้ำเสียงพิศหวัง คนฟังหรือตามองเขาอย่างสนใจ เด็กหนุ่มทำเป็นไม่เห็นสายตานั้น เดินอ้อมไปอีกฝั่งเหมือนหมดเรื่องคุยเพียงเท่านั้น

“พี่มียาที่ช่วยให้เอ็งขยันขึ้น สนใจหรือเปล่าล่ะ”

“ยา? ยาอะไรพี่ ช่วยให้มีเหนื่อยได้จริงๆ เหรอ” บัทม์ถามอย่างกระตือรือร้น ทั้งที่ใจวูบโหวงอย่างประหลาด นี่แสดงว่าคนงานในโรงน้ำแข็งมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดจริงๆ อย่างที่พฤกษ์สันนิษฐานไว้

“จริงสิ เม็ดละไม่กี่บาทหรอก ข้าซื้อต่อมาจากพวกขับรถบรรทุกกินแล้วเอ็งจะคึกเหมือนม้า ทำงานหามรุ่งหามค่ำได้โดยไม่ง่วงเลยสักนิด ไม่นอนเป็นสิบวันก็ยงได้”

ฟังคำอวดอ้างสรรพคุณแล้วบัทม์ก็ทำสีหน้าลังเลเล็กน้อย ก่อนเอ่ยอย่างไม่มั่นใจกว่า “ผมขอลองกินเม็ดเดียวก่อนได้ไหมพี่ ถ้าดีจะขอซื้อต่อ”

“สำหรับเอ็งได้อยู่แล้ว เดียวข้าแถมให้เพื่อจิตใจ”

คนพูดตบไหล่บัทม์ ก่อนล้วงหยิบซองบุหรี่ปากกระเป่าเสื่อยัดใส่มือให้อย่างแนบเนียน

บัทม์กำซองบุหรี่ปากกระเป่าแน่น ผินยิ้มบอกอีกฝ่ายว่าจะลองกินคืนนี้แล้วขอตัวผละจากมาเมื่อเห็นเฮียเลี้ยงเดินสั่งงานเข้ามาในโรงน้ำแข็ง เด็กหนุ่มซ่อนซองบุหรี่ปากกระเป่าทางแกง หัวใจเต้นตึกตักเมื่อคิดว่าเขาต้องลองเอาไปเปรียบเทียบกับซองยาที่เก็บได้เมื่อคืนนี้ซึ่งอยู่ในกระเป่า

เด็กหนุ่มตรงเข้าไปไหว้เฮียเลี้ยงอย่างนอบน้อม ชายวัยกลางคน
เชื้อสายจีนรับไหว้ทันที พร้อมทั้งเรียกเขาให้เข้ามาขึ้นโต๊ะแล้วไล่ลูกน้อง
อีกสองคนออกไป โดยบอกว่าจะเดินกับบัทม์ตามลำพัง

“วันนี้วันหยุดคือไม่ใช่เหรอ ทำไมไม่พักผ่อนอยู่บ้าน อย่าบอกนะว่า
มาทำงาน”

บัทม์ไม่ตอบรับ ปล่อยให้เฮียเลี้ยงเข้าใจผิดไปเช่นนี้คงดีกว่าพูด
ความจริงออกมา เด็กหนุ่มเดินตามชายวัยกลางคนซึ่งเคลื่อนไหวไปข้างหน้า
ด้วยไม้เท้าช่วยพยุง เพราะอุบัติเหตุรถชนในอดีตทำให้อีกฝ่ายเสียขา
ไปข้างหนึ่งจนต้องใส่ขาเทียมไว้

“ลื้อนี่จริงๆ เลยอาบัว อ้วบอกแล้วไซ้ใหม่ว่าเงินที่ยืมไปจะยืมไปจะยืม
เมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ต้องรีบ ตอนที่ลื้อ लेकरจ้างชกมวยแล้วมาส่งหนังสือพิมพ์
ตอนเช้าแทน อ้วก็คิดว่าดีแล้ว จะได้มีเวลาพักผ่อน ที่ไหนได้ลื้อไปรับจ้าง
ล้างจานที่ร้านก๋วยเตี๋ยวได้รุ่งเพิ่มอีกงานหนึ่ง แล้วจะเอาเวลาที่ไหนหยุดพัก
เพิ่งไปมีเรื่องกับอาสตีตมาไม่ใช่หรื ร่างกายลื้อทั้งบอบช้ำทั้งเหนียวล้า มัน
จะไม่ไหวเอานา...อาบัว”

ฟังเผินๆ คำพูดของเฮียเลี้ยงคือการถามไถ่ด้วยความใส่ใจลูกน้อง
ในปกครอง แต่สำหรับบัทม์แล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่เด็กหนุ่มรู้สึกกลางแคลง
ใจว่าตนกำลังถูกชายสูงวัยกว่าจับตามอง ที่สำคัญอีกฝ่ายรู้แม้กระทั่งว่า
เขากำลังทำอะไรอยู่และเพิ่งมีเรื่องชกต่อยกับสตีต แสดงว่าทุกความ
เคลื่อนไหวของเขาถ้าแก่โรงน้ำแข็งล้วนรับรู้

“ร่างกายคนเราไม่ใช่เหล็กนา ยิ่งไงก็ต้องพักบ้าง ไม่ແ่ตอนนี แก่ตัว
ลงไปจะเป็นแบบอ้ว เข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น”

บัทม์รับฟังเสียบๆ ยื่นมือให้อีกฝ่ายเกาะแทนไม้เท้า มือผอมหยาบ
กร้านจับมือบัทม์แน่นอย่างไว้ใจ ขยับก้าวขึ้นเนินไปดูป่อของสำหรับทำ
น้ำแข็งของ เพื่อกำชับเรื่องความสะอาดยามยกน้ำแข็งขึ้นเพื่อเตรียม

ตัดชอย

เด็กหนุ่มหยุดยืนดูกรรมวิธีต่างๆ ช้างเหย้าเลี้ยง ชายวัยกลางคนนั้น มีสายตากว้างไกล มองทะลุว่าต่อไปกิจการน้ำแข็งต้องรุ่งเรือง เมื่ออากาศในเมืองไทยเริ่มร้อนยาวนานขึ้นเรื่อยๆ เหย้าเลี้ยงจึงพลิกวิกฤติโลกร้อนนี้ให้เป็นโอกาส ด้วยการลงทุนครั้งใหญ่สร้างโรงงานน้ำแข็งที่มีทุกอย่างครบครัน

จากกิจการเล็กๆ เป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือน บัดนี้เติบโตใหญ่แบบก้าวกระโดด สามารถผลิตน้ำแข็งได้ทุกขนาด ตรงตามความต้องการของตลาด โดยไม่ยอมทิ้งฐานลูกค้าเก่าซึ่งเป็นลูกค้ารายย่อยที่อุดหนุนกันมาตั้งแต่เพิ่งเริ่มกิจการ ด้วยความใส่ใจลูกค้าอย่างเสมอต้นเสมอปลายนี้เอง ทำให้โรงงานน้ำแข็งของเหย้าเลี้ยงสามารถผูกขาดลูกค้าทั้งในตัวเมืองและนอกตัวเมือง มีเงินหมุนเวียนภายในโรงงานน้ำแข็งมากพอที่จะเปิดกิจการอีกแห่งได้ในเร็ววัน

“จำวันนะอาบัว จะทำกิจการอะไรก็แล้วแต่ ให้นึกถึงใจเขาใจเรา ให้คิดว่าเราเป็นคนกินเอง เป็นคนใช้เอง อย่างน้ำแข็งพวกนี้ก็เหมือนกัน เราต้องคำนึงถึงความสะอาด ต้องใส่ใจทุกขั้นตอน เมื่อทุกอย่างดี กิจการก็อยู่ได้ยาว” ชายวัยกลางคนสอน พลังก้าวอย่างไม่รีบร้อนไปตามทางเดิน เข้าสู่ห้องทำงาน

บัทม์ลอบมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย คิดไม่ตกว่าควรจะเริ่มค้นหาความจริงยังไงดี

“อ้าวถูกชะตากับลิ้นนะอาบัว ทุกครั้งที่มองลือ อ้าวเห็นตัวเองในอดีต... อดีตที่ทำให้อ้วม้ายืนอยู่จุดนี้ได้”

“แม่สอนผมว่าให้มองอดีตเป็นหนังสือบทเรียน เราอาจจะกลับไปอ่านมันซ้ำอีกครั้งแล้วทำตามอย่างที่เคยทำมา หรืออ่านมันเพื่อท่องจำให้ขึ้นใจว่าเราจะไม่ทำผิดซ้ำอีก”

“แม่ลือสอนลูกดี” ชายวัยกลางคนออกปากชม ร่างผอมหยุดแหงน

มองผืนฟ้ากว้าง ท้องฟ้าตอนเหนือสดใสสว่าง “น่าเสียดายที่อ้าวไม่มีลูกชาย มีแต่ลูกสาว ผู้หญิงจะอย่างไรก็เข้มแข็งไม่เท่ากับผู้ชาย”

ตาเรียวเล็กภายใต้กรอบแว่นหันมองบัทม์ มีรอยคาดหวังลึกๆ ซ่อนอยู่เมื่อเอ่ยต่อ ขณะที่บัทม์รับฟังเงิบๆ เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะแสดงความคิดเห็นได้ และสำหรับบัทม์ ชายหญิงเท่าเทียมกันเสมอ ดูมารดาเขาเป็นตัวอย่าง อยู่คนเดียวตามลำพังแถมร่างกายยังเจ็บปวดแอด ยิ่งกัดฟันเลี้ยงดูเขามาได้จนถึงทุกวันนี้

“ถ้าอ้าวอยากฝากฝังอาเตือนไว้กับลื้อ ลื้อพอจะช่วยอ้าวได้หรือเปล่า”

เฮียเล้งถาม แล้วรีบเอ่ยต่อเมื่อเห็นสีหน้าไม่เข้าใจของบัทม์ “อาเตือน อีน่าสงสารมากนะ อีไม่มีแม่ มีแต่พ่อที่ไม่มีเวลาให้ออย่างอ้าว บอกตามตรงว่า อ้าวชอบความกตัญญูรู้คุณคนของลื้อมาก ชอบที่ลื้อไม่เกี่ยงงานหนัก มีน้ำใจ ช่วยเหลือทุกคน คนในโรงน้ำแข็งนี้ชอบลื้อทุกคน อ้าวเลยคิดว่าถ้าอาเตือน มีคนแบบนี้อยู่ใกล้ๆ คอยดูแลซักจงไปในทางที่ดีๆ อ้าวคงหมดห่วง นอนตาย ตาหลับ”

คำขอของเฮียเล้งทำให้บัทม์พูดไม่ออก ไม่คิดว่าจู่ๆ เรื่องที่คุยไปเรื่อยจะวกเข้าหาตัว บัทม์ยอมรับว่าสนิทกับเตือนมาก ลูกสาวคนเดียวของเฮียเล้งจริง แต่นั่นเป็นเพราะทั้งโรงงานมีแค่เขาและเด็กสาวเท่านั้น ที่อายุเท่ากัน เลยทำให้พูดคุยกันถุกคอ แถมที่เตือนกนกเลือกคุยกับเขามากกว่าก็เพราะบัทม์สอนหนังสือให้ ไม่ได้มีเรื่องราวซู้สาวเข้ามาเกี่ยวข้อง อย่างที่ใครต่อใครเข้าใจผิดลัคนิดเดียว

“ผมไม่เคยคิดกับ...”

“เฮียครับ!”

ยังไม่ทันที่บัทม์จะเอ่ยปฏิเสธ เจ้าแกโรงน้ำแข็งก็ถูกดึงความสนใจ ด้วยเสียงเรียกจากชายหนุ่มซึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมาหาพร้อมแพ้ม เอกสารในมือ ทันทีที่เห็นเขา ฐนุก็ไม่รอช้าเลยที่จะหาเรื่อง

“ไอ้บัว แกมาทำอะไรที่นี่ วันนี้อันหยุดแกไม่ใช้หรือไง”

“ผมมาทำงาน” ปัทม์ตอบเสียงราบเรียบ สีหน้าเปลี่ยนเป็นเฉยเมยทันที

ธนูมองแล้วหมั่นไส้ ถ้าไม่คิดว่าเฮียเลี้ยงยืนขวางไว้เขาคงเข้าไปผลักไหล่อีกฝ่าย บังคับให้ออกไปจากโรงน้ำแข็งแล้ว

“มาทำงาน? แล้วมายืนทำซากอะไรอยู่ตรงนี้ โน่น ตรงโน่น ไปชนน้ำแข็งขึ้นรถโน่น” คนถือว่าตัวเองเข้าทำงานก่อนขึ้นนี้วี่สั่ง เหม็นขึ้นหน้าปัทม์นักที่ทำตัวช่างประจบ คอยตามติดเฮียเลี้ยงตลอดเวลา แต่นั่นยังไม่ทำให้ธนูขุ่นเคืองใจได้เท่ากับเห็นสายสัมพันธ์ระหว่างปัทม์กับเดือนกนกอกงามขึ้นต่อหน้าต่อตา ทั้งที่เขาเฝ้ามองเด็กสาวมานาน ดังนั้นกับคนอื่นธนูจึงทำตามปกติ แต่กับปัทม์ เขามักหาเรื่องเพื่อไล่อีกฝ่ายออกไปให้พ้นหูพ้นตา

“อ้าวเป็นคนสั่งให้อาบัวมากับอ้าวเองอาธนู” ชายวัยกลางคนไกลเกลี้ยปรามธนูทางสายตา เขารู้ว่าทั้งสองคนไม่ถูกกันด้วยเรื่องของเดือนกนก และแม่ธนูจะอยู่กับเขานาน เรียกว่าเติบโตมาพร้อมเดือนกนกก็ว่าได้ แต่ถ้าต้องเลือกให้ใครสักคนคอยปกป้องลูกสาวคนเดียวของเขา เฮียเลี้ยงจำเป็นต้องเลือกปัทม์ ชายวัยกลางคนมองเห็นอำนาจบางอย่างในตัวเด็กหนุ่ม อาจด้วยนิสัยไม่ยอมแพ้มุ่งมั่น ลู้คน ปัทม์สามารถกลายเป็นไม้หลักให้เดือนกนกจับยึดในยามลำบากได้ ในขณะที่ธนูเหมือนไม้ที่พร้อมลู่ไปตามความต้องการของเด็กสาว โดยไม่คำนึงว่าเป็นคู่ครองที่ดีนั้นต้องเป็นผู้นำที่ดีด้วย

“อ้าว เฮียครับ เรื่องเอกสาร” ธนูเปลี่ยนเรื่องเมื่อทำอะไรปัทม์ไม่ได้มากกว่ามองอย่างอาฆาต

เฮียเลี้ยงมองเอกสารในมือลูกน้องคนสนิทแวนหนึ่ง ก่อนหันมาเอ่ยกับปัทม์

“เรื่องนี้อ้วบอกลื้อไป ลื้อลองเก็บไปคิดดูนะอ้าว จะใช้เวลาคิดนาน

เท่าไรอ้าวไม่ว่า ขอเพียงให้ลื้อเก็บไปคิด อย่าเพิ่งรีบร้อนปฏิเสธ”

ปัทม์ทำสีหน้ากระอักกระอ่วน ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเรื่องถึงได้กลับตาลปัตร แทนที่เขาจะได้ข้อมูลว่าเฮียเลี้ยงมีส่วนรู้เห็นเรื่องยาเสพติดในโรงน้ำแข็งหรือไม่ เขากลับเป็นฝ่ายถูกชายวัยกลางคนไล่ต้อน เด็กหนุ่มมัวแต่ครุ่นคิด กระทั่งแสงหน้าขึ้นมาเห็นสายตาขุนขวางของธนู และเชื่อเถอะว่า ถ้าไม่ติดว่าชายวัยกลางคนยืนกั่นกลางไว้ อีกฝ่ายคงเข้ามาต่อย เขาล้มคว่ำไปแล้ว แบบไม่ต้องหาเหตุผลด้วยซ้ำว่าทำไม

“เฮอะ งั้นก็แยกย้ายกันได้ อาธนูข้อมูลเรื่องโรงงานใหม่ที่อ้าวให้ลื้อหามาอยู่ในแฟ้มนี้แล้วไซ้ใหม่ ไปๆ ไปคุยกันต่อที่ห้องทำงาน”

ปัทม์ส่งไม้เท้าช่วยพยุงให้ธนู อีกฝ่ายรีบไปเหมือนกระซก เฮียเลี้ยงถึงกับส่ายหน้าอ่อนใจก่อนก้าวนำไปข้างหน้า ทำให้ธนูต้องเร่งฝีเท้าเพื่อตามให้ทัน

ชายวัยกลางคนเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงาน แล้วนั่งรอลูกน้องคนสนิทเข้ามาอย่างใจเย็น เพียงแค่พื้นสายตাপัทม์เท่านั้น ท่าทางของเก้าอี้โรงน้ำแข็งก็เปลี่ยนไป สีหน้าอ่อนโยนเป็นมิตรจางหาย เหลือไว้เพียงรอยกร้าวกระด้างอย่างคนที่มองเห็นแต่ความมืดมิดบนโลกใบนี้

“ว่ามา เรื่องที่อ้าวให้ลื้อไปสืบเป็นยังไงบ้าง”

“ไอ้บัวมันเคยช่วยแม่ลูกคุณันไว้ครับเฮีย พวกมันก็เลยสนิทกัน แต่เท่าที่สังเกตดู เหมือนไอ้บัวมันจะไม่รู้ว่าสามีของครูอัญชันทำงานเป็นตำรวจสายลับ” ธนูตอบเสียงขรั่ม ทำที่ชายหนุ่มเปลี่ยนไปมากเช่นกัน เพราะถึงแม้จะชิงชิงปัทม์เรื่องที่เด็กหนุ่มสามารถใกล้ชิดเดือนกนกได้ ยิ่งกว่าเขา แถมเฮียเลี้ยงยังรักใคร่เอ็นดูมากกว่าคนงานในโรงน้ำแข็งคนอื่นๆ แต่ชายหนุ่มไม่เคยคิดถึงขนาดอยากฆ่าอีกฝ่ายให้ตาย ตรงกันข้าม แวดตาชายหนุ่มฉายรอยกังวลด้วยซ้ำเมื่อเรื่องของปัทม์กำลังนำความเดือดร้อนมาให้เฮียเลี้ยง ผู้เป็นบิดาของเด็กอนกน เพราะเรื่องใดที่เกี่ยวพัน

ถึงเด็กสาว ธนูต้องรวมเข้าเป็นเรื่องของเขาด้วยเช่นกัน

ธนูยื่นเพิ่มเอกสารในมือให้ ชายวัยกลางคนรับไปเปิดดู ก่อนไล่สายตาพิจารณาข้อความภายในซึ่งมีรูปถ่ายและรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมและครอบครัวจากการสืบของธนู ในขณะที่ชายหนุ่มยืนสงบเสงี่ยมอยู่ท่ามกลางกองเอกสารที่ชายวัยกลางคนเก็บบันทึกทุกข้อผิดพลาดในการทำงานไว้ ตั้งแต่เริ่มต้นกิจการจนประสบความสำเร็จในวันนี้ ตรงหน้าเขาคือบ้านน้ำชาสี่หยกสำหรับรับแขกหรือยามเจ้าของห้องกระหายน้ำก็สามารถเติมได้ทันที ผนังห้องแขวนกรอบรูปตัวอักษรจีนขนาดใหญ่ซึ่งเขียนด้วยพู่กัน เป็นสุภาษิตจีน มีความหมายว่าฟ้าไม่อาจลิดชีวิตคนได้

“ถ้าเป็นอย่างที่คุณบอก เราคงต้องระวังตัวกันให้มาก ใครที่มันกล้ามาขวางทาง เราก็จะต้องกำจัด น้ำแข็งทุกก้อนราคามันมากมายมหาศาลเหลือเกินอาธนู ยาเสฟติดที่แช่แข็งอยู่ในนั้นคือเมล็ดเงินที่จะบันดาลความสุขให้เราได้”

ภายในเพิ่มมีรูปแอบถ่ายของปัทมยามอยู่กับครอบครัวอัญชันทุกอิริยาบถของเด็กหนุ่มถูกธนูจับตามองด้วยความระแวดระวังใกล้ขีดหลังจากเขาระแคะระคายว่ามีหนอนบ่อนไส้แทรกซึมเข้ามาในโรงน้ำแข็ง ธนูก็สงสัยปัทมเป็นคนแรก เด็กหนุ่มหน้าเฉยแต่ดวงตากลับฉายแววรู้เท่าทันไปหมดทุกอย่าง แถมยังทำตัวใกล้ชิดกับเดือนกนกจนทำให้เขาเจ็บใจ น่าสงสัยน้อยเสียเมื่อไร

“ผมจะจับตาดูมันไม่ให้คลาดสายตาเลยครับเฮีย ถ้ามันเล่นตุกติกสมัครเข้าทำงานในโรงน้ำแข็งเราเพื่อต้องการทำลายละก็ ผมไม่เอามันไว้แน่” ธนูเอ่ยเสียงเหยิ่ม เมื่อชายวัยกลางคนเปิดโอกาสให้เขาจัดการปัทมได้ตามใจชอบ

“ลือเองก็อย่าทำให้มันใจแข็งนักนะ ถึงยังงั้วอ้วกชอบนิสัยใจคออาบัวไม่น้อย อ้วอยากได้อีมาเป็นพวกเดียวกันมากกว่าไล่ให้ไปอยู่ฝ่าย

ตรงข้าม นี่ก็ลองใช้อาเดียนเป็นตัวเชื่อม ถ้าอียอมดูแลลูกสาวอ๊วกก็เท่ากับ
 อ้อยู่ข้างเรา ทีนี้แหละอ๊วกจะให้อีกกลับไปเป็นหนอนบ่อนไส้ของไอ้พวก
 ตำรวจ ย้อนรอยพวกมันคืน”

เฮียเลี้ยงหมายมาด เขาไม่มีทางปล่อยยี่ให้ชีวิตพังเพราะหนอนบ่อนไส้
 แคคนเดียวแน่ เพราะกว่าจะขึ้นมายืนตรงจุดนี้ได้ ชายวัยกลางคนต้อง
 ขยาคักด์คีรี ทั้งคุณค่าความเป็นคน ยอมเดินเข้าสู่เส้นทางสกปรกเพียง
 เพื่อให้คนในครอบครัวได้อยู่สุขสบาย ในเมื่อเป็นคนดีแล้วสวรรค์ไม่เคย
 เห็นใจ เขาก็ขอเลือกเป็นคนเลว ลิขิตชีวิตด้วยสองมือของตัวเองแทน
 แล้วกัน

“เฮียหมายความว่ายังไงครับ เฮียจะยกคุณหนูให้อ๊วก ทั้งๆ ที่กำลัง
 สงสัยว่ามันเป็นหนอนบ่อนไส้แน่หรือครับ” ธงูถาม นึกกลัวคำตอบของ
 ชายสูงวัยขึ้นมา

“ถ้ามันจำเป็นอ๊วกก็จะทำ แล้วคนอย่างอ๊วกไม่ต้องให้ซินแสที่ไหน
 มาทำนายหรอก นิสัยมุ่งมันอยากได้ดีของอ๊วกไม่ว่าจะเลือกเดินทางไหนก็
 ยิ่งใหญ่ทั้งนั้น แล้วทำไม่อ๊วกถึงจะไม่อยากดิงอ๊วกไว้”

ธนูนิ่งอึ้ง ไม่คิดว่าชายวัยกลางคนจะวางแผนยกเดือนกนกให้ปัทม
 ดูแลเพียงเพื่อให้การขนถ่ายยาเสพติดดำเนินไปอย่างราบรื่น คนตรงหน้า
 เย็นชากว่าที่คิด ยอมสละแขนขาเพื่อคงไว้ซึ่งอำนาจในมือ

“ล้อมองอ๊วกอย่างนั้น คงคิดว่าอ๊วกขายอาเดียนกินใช้ให้หมด เปล่าเลย
 อ๊วกกำลังเลือกเส้นทางชีวิตที่ดีที่สุดให้อี้อ่างหาก” ชายวัยกลางคนเอ่ย
 แวดตาหม่นลง “อย่างอาเดียนก็ต้องมีคนนำทาง อี้อาดความรัก ส่วนอ๊วก
 ก็ไม่รู้จะเติมเต็มให้อี้ได้ยังไง เพราะตอนนี้ทุกอย่างมันสายไปหมดแล้ว
 ถ้าอนาคตอี้ได้คนอย่างอ๊วกคอยช่วยพยุง อ๊วกก็คิดว่าตัวเองคงนอนตาย
 ตาหลับ”

ธนูฟังความคาดหวังของคนสูงวัยกว่าแล้วก็ได้แต่กลักร้ากความ

ขึ้นขมลงคอ ไม่ว่าเดือนกนกหรือชายวัยกลางคนตรงหน้า ทั้งสองไม่เคยเห็นความสำคัญของเขา ถึงอย่างนั้นธนูก็ยังทำทุกอย่างให้คนทั้งคู่ได้สมหวังด้วยความจงรักภักดี เพราะเฮียเลี้ยงมีบุญคุณกับเขาอย่างเหลือแสน ช่วยดึงเขาออกจากมุมที่มีตมิดที่สุดในชีวิต แล้วซุบเลี้ยงให้เติบโตมาจนกระทั่งกลายเป็นเขาอย่างทุกวันนี้

“แต่...ไ้บัวมันหัวแข็งจะตาย ดีไม่ดีถ้ามันเป็นหนอนบ่อนไ้จริง ๆ มันอาจตลบหลังเราเองง่าย ๆ” ธนูเอ่ยถึงเด็กหนุ่มด้วยน้ำเสียงล่งเลใจแทน และพยายามชี้ให้เห็นว่าการเลี้ยงชีพที่หม่เท่ากับดึงตัวเองเข้าสู่อันตราย

“ถ้าไ้ไม่ยอม อ้วกก็มีวิธีจัดการ ขนยาเทียวหน้าลื้อเอาไ้ไปด้วย แต่อย่ากระโตกกระตากให้ไ้รู้ว่าเรากำลังจะทำอะไร แล้วมาคอยดูกันว่าถ้าไ้รู้ว่าตัวเองก็เป็นส่วนหนึ่งของพวกค้ายา ไ้จะยอมหรือไม่ยอม”

“ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่คิดว่าคุณหนูจะยอม”

“ลื้อมีปัญหามากจริงอาธนู” เฮียเลี้ยงซักซัดใจ น้ำเสียงเข้มขึ้นเมื่ออีกฝ่ายขัดเขาไปเสียทุกเรื่อง “ลื้อมีเหตุผลอะไรที่บอกว่าอาเดือนไ้จะไม่ยอม ถ้าอ้วบังคับ อี้ก็ต้องยอม!”

ธนูก้มหน้านั่ง รู้แกใจดีว่าอะไรเป็นอะไร มองเผิน ๆ ชายวัยกลางคนดูขึ้นชื่อเรื่องตามใจลูกสาว แต่ความจริงแล้วเดือนกนกยังคงอยู่ใต้อาณัติบิดา เด็กสาวไม่เคยก้าวออกจากวงล้อมที่ชายวัยกลางคนขีดเส้นไว้ได้สำเร็จ เป็นเหมือนนกหงส์หยกในกรงทองอันล้ำค่า ไร้อิสระและโดดเดี่ยว

“เรื่องอาเดือน อ้วอยากให้ลื้อช่วยพูดอีกแรง บอกตามตรงถ้าเป็นคนทีอ้วไ้ใจ อ้วเชื่อว่าไ้ต้องยอมรับฟังเหตุผลของอ้วแน่”

“ครับเฮีย ผมจะลองพยายามพูดดู” ธนูรับคำเสียงแผ่ว ก้าวออกจากห้องทำงานเก่าแก่โรงน้ำแข็งด้วยหัวใจเจ็บแปลบ ถ้าคู่แข่งของเขาไม่ใช่หม่ แต่เป็นใครก็ได้ที่มีฐานะดีกว่าไ้เด็กเมื่อวานขึ้นซึ่งไม่มีอะไรแตกต่างไปจากเขา ธนูคงไม่เจ็บใจเท่านี้ มัวแต่เจียมตัว ฝ้ามองเดือนลอยเด่นอยู่

บนฟ้า สุดท้ายเลยเป็นคนที่ถูกมองข้ามซ้ำแล้วซ้ำเล่าเสียเอง

“เดินยังไงจะชนกันอยู่แล้ว ตาพี่ธนูหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้วหรือคะ”

เสียงหวาน ทางเสียงติดเจ้าอารมณ์ที่เอ่ยทักดูหาเรื่อง หยุดจิ้งหะ การเดินของธนูไว้ได้ ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองเด็กสาวก่อนหลบตา วันนี้เดือนกนกอยู่ในชุดเสื้อยืดสีแดงสดตัดผิวขาวให้สว่าง เข้ากันกับกางเกงยีนสีน้ำเงินซีดรีดรูป ร่างบอบบางยีนจิ้งก่า กอดอกมองตรงมายังชายหนุ่มโดยไม่หลบ และเมื่อธนูขยับเปิดทางให้ เด็กสาวก็ขยับตัวไปดักไว้ เล่นเอาเถิดเจ้าล่ออยู่นาน กระทั่งธนูเป็นฝ่ายยอมแพ้ เงยหน้าขึ้นสบตาลูกสาวคนเดียวของเฮียเลี้ยงแล้วถามว่า

“คุณหนูมีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ” ธนูถามสุภาพ ดวงหน้าขาวดูดี อย่างคนเชื้อสายจีนกัมต่า แววดตาไว้ร่องรอยขุนเคืองกับการกระทำของเด็กนกก ทุกอย่างดูสำรวจคนที่เขาพูดด้วยนั้นสูงส่งเสียเหลือเกิน และนั่นทำให้คนถูกถามเข้มปากแน่น ก่อนส่ายยิ้มบอกว่า

“ไม่มีค่ะ แล้วพี่ธนูละคะ มีอะไรอยากจะพูดกับเดือนหรือเปล่า” เด็กสาวก้าวเข้าหา ดวงหน้าเนียนใส ตาคมเป็นประกายวาววับทำทนายถามประสานสายตากับอีกฝ่าย

ธนูเฝ้ามองภาพนั้น ขยับตัวออกห่างจากเด็กสาวโดยอัตโนมัติ ถ้าอยู่ใกล้แล้ววันนี้คงอยากครอบครองอีกฝ่ายไว้คนเดียวเฉกเช่นคนเห็นแก่ตัว เขาขอเลือกถอยห่างออกมาดีกว่า แต่เมื่อธนูเห็นปัทม์หอบหนังสือหลายเล่มก้าวตรงมายืนเคียงข้างเดือนนกก อารมณ์น้อยใจในวาสนาของตัวเองก็ปะทุขึ้นมา ชายหนุ่มขบกรามแน่น กำหมัด จิกเล็บกับมือจนเจ็บ สุดท้ายเขาต้องเป็นฝ่ายข่มใจเดินหนีไปอีกทาง

“ทะเลาะอะไรกัน พี่ธนูถึงเดินหน้าตึงออกไปแบบนั้น จะคุยกันดีๆ บ้างไม่ได้หรือ” ปัทม์ถามเด็กสาวเสียงอ่อน เขากำลังจะกลับบ้านอยู่แล้ว หลังไม่ได้ข้อมูลอะไรจากเฮียเลี้ยง แถมใจปัทม์ยังจดจ่ออยู่กับซองบุหรี่ปั๊ว

กระเป๋ามากกว่าจะตามติดตามไถ่เรื่องนี้กับคนอื่น ๆ ทว่ายังไม่ทันก้าวพ้น ประตูรั้วโรงน้ำแข็ง เด็กหนุ่มก็พบเดือนนกนกมายืนดักรอเสียก่อน

เด็กสาวมารอเขาเพื่อเตือนเรื่องหนังสือที่ซื้อมาให้ ตอบแทนที่ปัทม์ช่วยสอนหนังสือ คนตั้งท่าว่าจะกลับบ้านเพื่อเตรียมตัวไปทำงานพิเศษอีกงานในช่วงเย็นเลยเสียเวลาอยู่นานดูเนื้อหาภายในหนังสือแต่ละเล่ม ก่อนเลือกเล่มที่ถูกต้องใจแบ่งกันคนละครึ่งกับเดือนนก

และเพราะใช้เวลาหมดไปกับการเลือกหนังสืออยู่นาน เดือนนกนกที่กินข้าวเข้าไปนิดเดียวจึงบ่นว่าหิว ขอตัวออกไปซื้ออะไรกิน แล้วจะเอามาฝากเขาด้วย ให้อร่อยตรงนี้ก่อน ไม่นึกว่าเมื่อออกมาตามเพราะอีกฝ่ายหายไบนาน ปัทม์จะพบเดือนนกนกคุยกับธนูท่ามกลางบรรยากาศเคร่งเครียด

“ก็ถ้าไม่หาเรื่องทะเลาะ เดือนจะได้คุยกับพี่ธนูหรือบัว เจอหน้ากันที่ไร่พี่ธนูก็อยากให้เดือนออกคำสั่งเรียกใช้เขาทุกที ถ้าไม่ใช่เรื่องงานพี่ธนูคงไม่อยากคุยกับเดือนนักหรอก” เดือนนกนกล่ออย่างน้อยใจ นับวันสายสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับธนวยิ่งเหินห่าง หญิงสาวไม่รู้เลยจริงๆ ว่าอะไรทำให้เป็นเช่นนี้

“ไม่อยากพูดให้ใจเสียนะ แต่ถ้าไม่รีบพูดกันดีๆ พ่อเดือนคงจับคู่เรากับเดือนแน่” ปัทม์เอ่ย เขาคิดว่าควรบอกให้เดือนนกนกเตรียมตัวไว้เพื่อเสียเลี้ยงเรียกหญิงสาวไปคุย เจ้าตัวจะได้ไม่อาละวาด พูดจาดีๆ และหาหนทางเพื่อหลบเลี่ยงเรื่องเหล่านี้แบบไม่ต้องเสียเลือดเสียเนื้อ...เสียความรู้สึก

“หมายความว่ายังไง ป้าเดือนพูดอะไรกับบัว” เดือนนกนกลามอย่างร้อนรน สีหน้าเด็กสาวบอกชัดถึงความกังวล

ปัทม์หัวเราะหึในลำคอ ก่อนเล่าเรื่องทั้งหมดให้อีกฝ่ายฟังครบทุกถ้อยคำที่เสียเลี้ยงฝากให้เขาเก็บไปคิด นี่ถ้าชายวัยกลางคนรู้ความจริง

ว่าหัวใจเดือนกนกอยู่ที่ใคร เรื่องทั้งหมดอาจจะง่ายกว่านี้ก็ได้

“คอยดูนะบัว เดือนไม่ยอมให้ป้ามัดมือชกหรอก” เดือนกนกเอ่ยเสียงซุ่ม นึกโกรธบิดาขึ้นมาทันที บังคับเรื่องอื่นหล่อนไม่ว่า แต่กับเรื่องนี้ เด็กสาวยอมไม่ได้จริงๆ “บัวก็เหมือนกัน อายายอมให้ป้าหลอกใช้เด็ดขาด เข้าใจไหม” เด็กสาวหันมากำชับป้าม์เสียงเครียด

เด็กหนุ่มพยักหน้ารับซ้ำๆ เรื่องระหว่างเขากับเดือนกนกนั้นไม่น่าหนักใจเท่าของบุตรีที่ซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกง ป้าม์กำลังสงสัยว่า ถ้าคนในโรงน้ำแข็งรู้เห็นเรื่องยาเสพติด หนูในตำแหน่งหัวหน้าคนงานมีหรือจะไม่ระแคะระคายเรื่องนี้

“มีอะไรที่บัวยังไม่ได้ออกเดือนอีกหรือเปล่า” เดือนกนกสะกิดแขนป้าม์ เมื่อเด็กหนุ่มเสียบไปนานจนผิดสังเกตุ

คนถูกถามส่ายหน้า ไม่อาจบอกได้ว่าตนกำลังเป็นกังวลเรื่องใดยู่ “เราเข้าใจกันดีแล้ว เหลือแต่พี่หนูนั่นแหละจะเข้าใจเราสองคนหรือเปล่า ชาวสื่อเรื่องเรามันไปไกลกว่าที่คิดนะเดือน ขนาดรู้ถึงหูเฮียเลี้ยงได้ แสดงว่ามีคนเชื่อว่าเราชอบกันจริงๆ แน่ เดือนจะให้เราพูดเรื่องนี้กับพี่หนูไหม บอกให้พี่หนูเข้าใจว่าเราสองคนไม่เคยคิดอะไรกันแบบนั้นเลย”

“ไม่...ไม่ต้อง เรื่องนี้เดือนจะพูดเอง” เด็กสาวตอบทันควัน ก่อนหลุบตาพลาถอยต่อด้วยน้ำเสียงหม่นหมอง “แปลกนะบัว ทั้งที่เดือนมองแต่พี่หนูมาตลอด แต่ดูเหมือนพี่หนูจะไม่รู้ตัวเลย”

ตั้งแต่เล็กจนโต หนูรับหน้าที่เสมือนพี่เลี้ยงคอยดูแลเดือนกนกแทนผู้เป็นบิดาซึ่งไม่มีเวลาให้ ในความอ้างว้างโดดเดี่ยวเหมือนเด็กถูกทิ้ง เด็กสาวกลับมีหนูคอยอยู่เคียงข้าง ความอบอุ่นใจเมื่ออยู่ใกล้อีกฝ่ายก่อเกิดเป็นความผูกพันแน่นหนา ทุกอย่างยิ่งชัดเจนมากขึ้นเมื่อเดือนกนกเติบโตเข้าสู่วัยแรกรุ่น เด็กสาวเริ่มเรียนรู้ว่าในความผูกพันมีความรักแทรกซึมอยู่ในทุกอณูความรู้สึก ทว่ามันกลับเป็นรักที่เด็กสาววัยสิบเจ็ด

ต้องเก็บซ่อนไว้ในใจ เพราะชายหนุ่มกั้นระยะห่างระหว่างกันเอาไว้ อ่าง
ความเป็นลูกจ้างนายจ้างจนเดือนกนกท้อใจ คิดว่ารักของตนนั้นไม่มีทาง
สมหวังแน่แล้ว

วันนี้ก็เช่นกัน ทั้งที่เดือนกนกตั้งหน้าตั้งตาอยากให้เห็นแสดงความ
รู้สึกออกมา ต่อให้ไม่รัก จะโกรธเกลียดกันก็ได้ ขอเพียงให้เด็กสาวรับรู้
บ้างว่าอีกฝ่ายก็มีหัวใจ ไม่ใช่เหมินเฉย มองหล่อนเหมือนเป็นของประดับ
ชั้นสูง วางตั้งไว้บนหิ้ง เป็นของมีค่าที่แตะต้องไม่ได้เพราะกลัวจะบอบสลาย
เข้าสักวัน

“เราว่าไม่ใช่ที่หนูไม่รู้ตัวนะเดือน แต่เจียมตัวมากกว่า”

สิ้นคำพูดบัทม์ เดือนกนกก็เงยหน้าขึ้นมองเพื่อนสนิทที่มีเพียงคน
เดียวตาโต หัวใจเต้นแรงขึ้นมาด้วยความหวัง

“จริงหรอบัว”

บัทม์ไม่ตอบคำถามเดือนกนกในทันที เด็กหนุ่มกระแอมไออย่าง
ลีลา จนเด็กสาวต้องถามย้ำ เขาถึงได้เปิดปาก ท่องโคลงโลกนิติที่จำได้
ขึ้นใจให้อีกฝ่ายฟัง

“อย่าเอื้อมเด็ดดอกฟ้า มาถนอม

สูงสูดมือมักตรอม อกใช้

เด็ดแต่ดอกพะยอม ยามยาก ชมนา

สูงก็สอยด้วยไม้ อาจเอื้อมเอาถึง”

“อะไรกัน เดือนก็เป็นคนธรรมดาเหมือนทุกคนนั่นแหละ ไม่ได้สูงส่ง
กว่าใครสักหน่อย พี่หนูคิดอย่างนั้นได้ยังไง” เดือนกนกรำพึง แม่ไม่เข้าใจ
ความหมายในโคลงที่บัทม์ท่องนัก แต่ถ้าให้เดา...เนื้อหาคงเกี่ยวกับเรื่อง
ที่หนูวางหล่อนไว้สูงเกินเอื้อม โดยไม่เคยคิดเลยว่า แคเขาเอื้อมมือคว้า
หรือส่งสัญญาณบอกให้รู้สึกหน่อย เด็กสาวก็พร้อมจะเป็นเดือนดวงน้อย
อยู่ในอ้อมมืออันแข็งแรงของเขาด้วยความสมัครใจ

“ตั้งแต่วันที่เดือนแก้งมาอยู่ใกล้ๆ เรา พี่ธนูก็หาเรื่องเราตลอดเลย รู้หรือเปล่า มันไม่ได้บอกหรือว่าพี่ธนูรู้สึกยังไงกับเดือน”

“จริงหรือ” เดือนกนกขมวดคิ้วมุ่น ถามอย่างไม่แน่ใจ “บัวไม่ได้หลอกให้เราตีใจใช่ไหม”

“เรื่องแบบนี้ล้อกันเล่นได้ด้วยหรือ” ปัทมย์ย้อนซ้ำๆ มองรอยยิ้มกว้างของเดือนกนกด้วยแวตาทออ่อนโยน ถ้าตัดเรื่องธนูเขม่นหน้าเขา เพราะใกล้ชิดเดือนกนกออกไป ทั้งเรื่องนิสัยและเรื่องความรับผิดชอบในหน้าที่การงานนับว่าชายหนุ่มทำได้ดีสมเป็นมือขวาของเฮียเลี้ยง

“คนที่เรียนหนังสือเขาฉลาดอย่างบัวทุกคนเลยใช่ไหม มองทะลุถึงความรู้สึกคนอื่นได้ง่ายๆ เดือนสีไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง รู้จักกับพี่ธนูก่อนบัวแท้ๆ ยังอ่านความรู้สึกพี่ธนูไม่ออกเลย ต้องให้บัวมาหนึ่งบอก”

เดือนกนกทอดถอนใจ แม้มืดตาจะรักหล่อนแค่ไหน แต่ความเชื่อที่ว่าลูกสาวไม่จำเป็นต้องเรียนสูงเทียบเท่ากับเด็กผู้ชายทำให้เดือนกนกไม่มีโอกาสก้าวเข้าสู่รั้วโรงเรียนเหมือนเด็กสาวในรุ่นราวคราวเดียวกัน หล่อนจบแค่ชั้นประถมศึกษา ก่อนหยุดชีวิตในวัยเรียนไว้แค่นั้น เมื่อเฮียเลี้ยงไม่ยอมให้ทำตามใจ แม้จะคุกเข่าอ้อนวอนสักแค่ไหน ชายวัยกลางคนก็ไม่เห็นความจำเป็นของการศึกษา อ้างว่าถึงอย่างไรเดือนกนกก็ต้องแต่งงานกับผู้ชายที่เขาเลือกให้ และคนคนนั้นต้องก้าวขึ้นเป็นผู้นำดูแลกิจการต่อไป เดือนกนกแค่นั่งดูแลทุกอย่างภายในบ้าน ทำหน้าที่ภรรยาให้ดีที่สุดที่สุดอย่าให้ถูกตำหนิได้เท่านั้นก็พอ

ผู้หญิงในสายตาเฮียเลี้ยงเป็นได้แค่ข้างเท้าหลัง คอยก้าวตามผู้ชาย ซึ่งเป็นข้างเท้าหน้า และไม่ควรตีตนเสมอหรือก้าวนำหน้าอย่างความเชื่อของคนสมัยใหม่ที่ชอบอ้างว่าชายหญิงสิทธิเท่าเทียมกัน

“ไม่หรอก เรื่องบางเรื่องในตำราก็บอกเราไม่หมด เราต้องเรียนรู้มันด้วยตัวเอง” ปัทมย์ปลอบ

เด็กสาวยิ้มแกนๆ เข้าใจว่าเด็กหนุ่มอยากให้เห็นร่องรอยรู้สึกดีขึ้น
“แล้ว...เราต้องทำยังไงต่อล่ะบัว” เดือนกนกถาม ยังจับต้นชนปลาย
ไม่ถูก ไม่คิดว่าแผนทำให้เธอเปิดเผยความรู้สึกด้วยการใกล้ชิดปัทม์จะได้
ผล ก็ต่อหน้าหล่อน ชายหนุ่มเคยแสดงออกเสียที่ไหน
“ง่ายที่สุดเลยเดือน แค่ทำตามหัวใจเดือนอยากทำก็พอแล้ว”